

Yasushi Kitagawa

Cửa tiệm
của
những lá thư

Truyện dài

NGƯỜI DỊCH: ĐỖ NGUYỄN

Letter shop

Discover
Mintbooks *vh* Nhà xuất bản
Văn học

Mục Lục

- - [Tiêm “Thư lạc”](#)
 - [Ngọc toa](#)
 - [Thư từ tôi \(lá đầu tiên\)](#)
 - [Lá thư đầu tiên: “Trao đổi”](#)
 - [Quyết tâm](#)
 - [Thư từ tôi \(lá thứ hai\)](#)
 - [Lá thư thứ hai: “Biết danh”](#)
 - [Thư từ tôi \(lá thứ ba\)](#)
 - [Lá thư thứ ba: “Trời sẽ giúp ai tự giúp mình”](#)
 - [Thiên đường và Địa ngục](#)
 - [Phần II: Bước lùi và trưởng thành](#)
 - [Xuất phát lại](#)
 - [Thư từ tôi \(lá thứ tư\)](#)
 - [Lá thư thứ tư: “Ta sẽ sống đúng như cách ta nghĩ”](#)
 - [Thư từ tôi \(lá thứ năm\)](#)
 - [Lá thư thứ năm: “Về cuộc đời một con người”](#)
 - [Thư từ tôi \(lá thứ sáu\)](#)
 - [Lá thư thứ sáu: “Đừng tìm kiếm đỉnh hương của mình”](#)
 - [Thư tuyên dung](#)
 - [Phần III: Vươn tới một nơi cao hơn](#)
 - [Gặp được một cuốn sách](#)
 - [Thư từ tôi \(lá thứ bảy\)](#)
 - [Lá thư thứ bảy: “Dục tốc bất đạt”](#)
 - [Thư từ tôi \(lá thứ tám\)](#)
 - [Lá thư thứ tám: “Thành công của bạn sẽ thay đổi thế giới”](#)
 - [Ánh trăng](#)
 - [Thư từ tôi \(lá thứ chín\)](#)
 - [Lá thư thứ chín: “Rèn giũa chính mình và hành động”](#)
 - [Phần IV: Bắt đầu cuộc đời](#)
 - [Quyết định](#)
 - [Thư từ tôi \(lá thứ mười\)](#)
 - [Lá thư thứ mười: “Khởi đầu của cuộc đời”](#)
 - [Lời bạt](#)
-

Cửa tiệm của những lá thư

“Xin chào quý khách, chúng tôi là Thư quán.

Nếu quý khách tin tưởng, mười lá thư của chúng tôi sẽ giúp đỡ các bạn biến những điều mong muốn thành hiện thực.”

Phần I: Ra khơi vô định

Không đủ dưỡng khí trưởng thành, nhắm mắt làm ngơ hiện thực, cười cho
đoạn

tháng ngày.

Tiệm “Thư lạc”

Cách một ga tàu điện nằm ở Yokohama khoảng năm phút đi bộ; tách khỏi dòng người

qua lại náo nhiệt quanh ga, tiệm “Thư lạc” nằm trên một con đường ít người qua lại. Tôi là một khách quen của quán.

Nhìn thoáng qua, đây cũng chỉ là một quán cà phê bình thường, nhưng quán không chỉ

phục vụ cà phê, nó còn có một không gian sách. Tiệm này hẳn không phải một thư viện

dành riêng cho ai, nhưng đây là điểm khác biệt lớn so với những quán cà phê thông

thường.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, tôi mới đến Yokohama lần đầu tiên. Chị gái tôi đã kết hôn và hiện đang sinh sống tại Tokyo lúc ấy đã thuê trước giùm tôi một căn hộ một phòng. Lúc đi ra ngoài tìm mua những đồ dùng cần thiết phục vụ cuộc sống độc thân sau này, hai chị

em đã tình cờ tìm thấy quán.

Giờ nghĩ lại, chúng tôi đã đi bộ ở nơi như thế này cơ đấy.

Chị gái Chiharu hơn tôi tròn một giáp. Khi tôi vào tiểu học cũng là lúc chị

lên thủ đô theo nghề y tá nên ký ức về những ngày chung sống bên nhau cũng chẳng có mấy. Tôi là con

út một gia đình ba anh chị em, ngoài chị ra tôi còn một người anh trai nữa. Tôi có nhiều cơ hội gặp anh hơn là chị. Nhưng, ông anh Hiroto hơn chị hai tuổi, lại có đôi chút vấn đề

nên thành ra tôi cũng trưởng thành không khác gì con một.

Vậy nên, với tôi, cảm giác về chị Chiharu không giống chị gái mà giống như một người chị họ hay cô họ hơn. Còn về phía chị, chắc chị nghĩ mình đang thay thế vị trí của bố mẹ

khi chăm nom thằng em lên thành phố ăn học. Trong hai tuần lên đây ứng thí, tôi ở tạm nhà chị, kể từ khi ấy, chị đã nhắc đi nhắc lại, “Nếu em đỗ vào trường đại học nào ở

Tokyo, em có thể tìm thuê một căn hộ gần nhà chị. Chuyện ăn uống em không cần phải

lo!”. Rốt cuộc, tôi không đỗ trường đại học ở Tokyo mà lại đỗ một trường tận Yokohama, chị gái tôi tỏ ra lo lắng nhất nhưng tôi lại thấy vui mừng chết được. Cũng bởi vì nếu đỗ

vào trường ở Tokyo, mẹ còn mang tôi về nhà chị mà ở kìa. Tôi muốn được tận hưởng

cuộc sống một mình không bị ai ngáng trở cơ.

Chính chị tôi là người tìm ra “Thư lạc”.

“Em xem, tấm biển kia kìa.”

“Thường thức thú vui yên bình đọc sách một mình tại Yokohama, chúng tôi đã chuẩn bị

sẵn cho bạn một thư viện riêng – *Thư lạc*.”

“Nếu ở khu này, nhất định chị sẽ thành khách quen của quán. Một bà vợ bận rộn với công việc và nhà cửa chỉ muốn có được chốn nào như thế này thôi.”

Những dòng chữ trên tấm biển thu hút tôi. Đương nhiên là do chữ “thư viện

riêng” rồi.

Và, những suy nghĩ ấy cũng ngày càng lớn lên khi tôi bắt đầu cuộc sống sinh viên.

Có được một thư viện của riêng mình là điều rất nhiều người khao khát. Tôi cũng không ngoại lệ. Nhưng mà, tôi là một đứa sinh viên sống trong căn phòng trọ chật hẹp, loay hoay lo cho mọi loại chi phí đời sống. Với thằng như tôi, có một thư viện của riêng mình vẫn là ước mơ của ước mơ mà thôi, cũng là một khao khát lớn trong đời.

Nhưng có nói thế chẳng nữa, lần đầu tiên tìm thấy “Thư lạc”, tôi không có ý thức rõ đến thế về chuyện sở hữu thư viện của riêng mình. Lúc đó, tôi chỉ biết thốt lên “Chà!” vậy thôi, thấy nó hay ho nên cũng khá tò mò đây là nơi như thế nào. Rồi một ngày, khi có hẹn mua đồ cùng bạn bè, tôi đã rời nhà trước hai tiếng để vào đó xem thử.

Kể từ khi ấy, tôi thấy thích quán “Thư lạc” này, ghé qua không biết bao nhiêu lần. Trừ

khi tôi rời khỏi khu này, còn không thì hầu như chẳng ngày nào không ghé quán.

Những khách hàng của “Thư lạc” cũng thuộc nhiều độ tuổi và tìm đến vì nhiều lý do.

Những học sinh muốn kiếm chỗ học ôn mỗi ngày.

Những bác giai có tuổi đến đọc sách.

Những người làm kinh doanh trong bộ vest đi làm, đến tìm sách chuyên ngành để phục

vụ công việc.

Mấy cô cậu thanh niên đọc tạp chí.

Hay cũng có những người chỉ muốn đến đây thư giãn.

Thế giới này thiếu gì người muốn sở hữu cho mình một thư viện riêng nhưng lại chẳng được. Những quán cà phê thông thường ồn ào, nhiều người chẳng thể kiếm chút bình yên, nơi này thì bàn đơn, ghế ngồi thoải mái, xung quanh

toàn những đồ văn phòng cao cấp, người ta dường như có thể bỏ quên dòng chảy của thời gian, mua cho mình chút niềm vui riêng. Đương nhiên, họ uống cả cà phê nữa. Tôi thích cái không khí đó, học thì cũng

được, thong thả đọc những cuốn tạp chí mình ưa thích cũng được.

Nhưng mà, tuổi của tôi cũng chưa hợp với cái chất cà phê.

Một chỗ nơi góc quán, tôi tự đặt cho nó cái tên là “Ngọc tọa”.

Cái bàn to hoành tráng, cái ghế lớn kiểu ghế giám đốc. Xung quanh bài trí cả đồng hồ có vẻ khá xịn, như thể là không gian dành riêng cho những nhân vật đặc biệt.

Tôi đã vài lần thấy có người sử dụng chỗ đó rồi. Và lần nào cũng là cùng một người.

Người ấy lúc nào cũng cầm cúi ghi chép một cuốn sổ dày cộp. Có lẽ người này là nhà

văn. Phải chăng, trong ngày hôm đó, con người ấy đã sản sinh ra thứ gì cho thế giới này chính từ vị trí ấy, tôi tò mò muốn biết lắm, nhưng dẫu khi bắt chuyện thì chẳng có. Biết làm sao, đây là chốn “thưởng thức thú vui yên bình đọc sách một mình” cơ mà. Ta không thể gây phiền nhiễu cái yếu tố “một mình” đó được.

Tôi có một ước mơ nho nhỏ, đó là được sử dụng “Ngọc tọa” một lần.

Ngọc tọa

Và rồi, ngày đó cũng đến khi ta còn chẳng nghĩ tới.

Nó bắt đầu từ một tấm thiệp mời gửi đến tay tôi.

Thiệp mời từ “Thư lạc” gửi đến hai tuần trước sinh nhật tôi. Tôi chợt nhớ ra.

“Đúng rồi, lần đầu đến đăng ký làm thẻ thành viên, ‘Thư lạc’ có yêu cầu điền địa chỉ và ngày tháng năm sinh.”

Tôi không nghĩ họ sử dụng các thông tin đó cho những lúc thế này. Tôi đã làm khách của

“Thư lạc” được ba năm rồi, nhưng tôi không nhớ là trước kia mình có nhận được tấm

thiệp mời nào kiểu này.

Trên bức thiệp, người ta viết như sau:

“Chúc mừng sinh nhật quý khách.

Ngày 4/4 là ngày đặc biệt đón bạn chào đời.

‘Thư lạc’ đã chuẩn bị một món quà tuyệt vời dành cho bạn.

Trong vòng một tuần trong khoảng trước và sau sinh nhật bạn, mời ghé đến quán chúng

tôi.

Khi đi, nhớ xé và mang theo góc trái của tấm thiệp.

Chúng tôi rất mong đợi sự hiện diện của quý khách.”

Nét chữ con gái. Góc dưới bên trái tấm thiệp có một hình tam giác khác màu viết dòng chữ “vé đặc biệt mừng sinh nhật”. Còn có dập lỗ để dễ xé ra. Óc tôi chợt nảy ra hình ảnh người viết tấm thiệp này. Theo những gì tôi biết, “Thư lạc” chỉ có duy nhất một nhân viên nữ. Cô gái trực quầy lễ tân.

Mấy thiệp mời hay viết “Hãy mang theo thiệp mời này”. Thường thì, phụ nữ ra ngoài hay mang theo túi xách, họ có thể sử dụng đến, còn đàn ông tuy có ý muốn dùng cũng không thường mang theo trên người được và dễ quên bém đi không sử dụng.

Về điểm này, “Thư lạc” đã rất nhanh ý. Chỉ là một góc nhỏ thế này, những thằng đàn ông không hay dùng túi xách như tôi cũng có thể bỏ vào ví được, khi nào loanh quanh gần đó có thể ghé vào sử dụng luôn. Có tấm nhìn và biết để tâm đến khách hàng như vậy, tôi

cảm thấy mình được quan tâm. Tôi dùng kéo cắt theo đường kẻ rồi cho vào trong ví.

Thành thử, dù không tiện việc gì, tôi cũng cố ý sắp xếp chút thời gian để ghé lại “Thư

lạc”. Hai ngày trước sinh nhật tôi, ngày 2 tháng 4.

“Xin chào, Nishiyama.”

Nishiyama Ryoua. Đó là tên tôi.

Cô gái ở quầy lễ tân – Uchida Waka vui vẻ lên tiếng chào tôi. Hình như cô ấy cũng đã làm thêm ở quán này được gần bốn năm rồi. Một cô gái vui vẻ, nằm trong số ít phụ nữ tôi có thể thư thả chuyện trò cùng. Cô ấy cũng chẳng trang điểm, gương mặt cười lúc nào

cũng rạng rỡ, nói chuyện với cô ấy luôn vui vẻ. Lần đầu tiên gặp cô ấy là khi tôi làm khách của “Thư lạc” được vài tháng, nhưng Waka đã bắt chuyện với tôi như thể một

người bạn lâu năm vậy. Chắc cũng vì thế tôi mới nhớ là dường như đã từng gặp cô ấy ở

đâu đó. Hóa ra cô ấy học cùng trường cùng khóa với tôi. Nhưng mà suốt ba năm qua, số

lần chạm mặt cô ấy trên trường chỉ có hai lần mà thôi.

Waka cười nói khá nhiều. Tôi thấy cô ấy rất quyết rũ, nhưng không xét theo phương diện phụ nữ mà theo phương diện con người. Có lẽ là do nơi phố quê tôi từng ở không có

những người như cô ấy chẳng.

“Cảm ơn... Tấm thiệp này là do Waka viết hả?”

Tôi gơ ra tấm thiệp mới nhận vài ngày trước rồi nói.

“Đúng rồi. Cũng sắp sinh nhật cậu rồi. Chúc mừng sinh nhật.”

“Cảm ơn nhé. Vì đã nhớ sinh nhật tôi.”

Cô ấy le lưỡi ra cười.

“Cũng thi thoảng thôi. Những khách quen biết tên tôi cũng chẳng có mấy ai, mà

Nishiyama thuộc nhóm biết còn gì.”

Cô ấy nói vậy, rồi chỉ vào một góc trong quầy lễ tân khuất tầm nhìn của tôi.

Thế rồi cô ấy dùng tay trái che miệng, hạ giọng nói với tôi.

“Người ta dán danh sách sinh nhật ở đây.”

“À, ra thế.”

Có phải giọng tôi lớ to quá không, cô ấy giơ ngón tay trỏ lên môi giả vờ “suyt”. Cứ như

thế đó là một bí mật riêng giữa hai đứa khiến trái tim tôi bất ngờ trật một nhịp.

“À, phải rồi, cái này...”

Tôi như muốn cứu vãn lại một nhịp bước hẫng, giơ miếng vé được cắt rời từ tấm thiệp ra lần nữa.

“Cảm ơn cậu đã mang đến tận đây. ‘Thư lạc’ đã chuẩn bị sẵn quà tặng cho những khách

hàng có sinh nhật rồi.”

Waka đáp lời đầy tính công việc.

“Tôi sẽ được tặng gì thế?”

“Chà, đáng tiếc đây không phải món quà vật chất. Bởi vì ‘Thư lạc’ muốn cung cấp cho

bạn đọc một không gian sách của riêng mình, nên quà sinh nhật của quý vị cũng là không gian đấy. Với phí sử dụng dịch vụ thông thường, quý khách có thể tùy ý sử dụng ‘bàn

giám đốc’ đằng kia, quý khách có ý định sử dụng ngay hôm nay không?”

Là “Ngọc tọa”!

Tâm trí tôi thì thậm vô kiểm soát, tôi cất tiếng hỏi:

“Được sử dụng bao lâu vậy?”

“Hiện tại, không có ai đặt trước nên quý khách có thể sử dụng bao lâu tùy thích.”

Ước mơ trước giờ đã đến lúc trở thành hiện thực. Tôi quá vui sướng, cảm thấy như má

mình đang run lên.

“Một món quà không ngờ, tôi vui lắm nhưng giờ tôi chẳng mang sách cũng chẳng mang

theo thứ gì cả, một tiếng sau tôi dùng có được không?”

“Vậy thì, tôi sẽ đặt trước cho quý khách.”

“Mà này, hôm nay anh Mori không có đây sao?”

“Hôm nay anh chủ nghỉ làm. Hôm qua, anh ấy nói là ‘đang có áp thấp, mai nhờ em lo

giùm’.”

“Áp thấp?”

“Biển miền Nam đang trong đợt áp thấp, hôm qua Shonan[1] có sóng ngon lắm.”

[1] Dải bờ biển cách Yokohama khoảng 30km.

“A, anh ấy đi lướt sóng mất rồi à?”

“Đúng vậy... Sao thế? Có chuyện gì ư?”

“À không, chỉ là tôi có chuyện muốn hỏi ý kiến anh chủ thôi... Để lần sau vậy, thôi, tôi đi đây chút đã.”

Tôi nhanh chóng phi ra khỏi hiệu sách. Đương nhiên là để tìm ra cuốn sách đọc khi ngồi ở ghế “Ngọc tọa” mình vẫn luôn ngưỡng mộ rồi. Bình thường thì tôi chỉ vào tìm những

cuốn tạp chí mình thích đọc, nhưng giờ là tìm một cuốn sách xứng tầm đọc

trên cái bàn đó. Nếu dành để đọc ở “Ngọc tọa”, ta hẳn phải chọn sách kinh doanh. Tôi mất đến 30

phút đọc lướt nội dung bên trong một cuốn sách. Rồi chọn mua cuốn đó.

Đương nhiên, một phần là do tôi được ngồi thử ở “Ngọc tọa”. Không thể chỉ đơn giản là đọc sách, còn viết nữa. Người dùng cái bàn ấy lúc nào cũng viết lách. Hình ảnh đó trông hay ho làm sao, hiện lên trong mắt tôi là một người trưởng thành mang một khí chất hoàn toàn khác biệt với tôi. Nếu tôi được sử dụng cái bàn ấy, tôi cũng muốn viết một thứ gì đó.

Tôi đã nghĩ đến từ trước rồi. Tôi ghé qua góc văn phòng phẩm trong hiệu sách. Đây là một cơ hội quý báu, tôi mua một cuốn vở trông có vẻ giống cuốn sổ. Tôi đã xem xét sẽ sử

dụng đến nó kể từ hôm nay, nhưng thực lòng, tôi không có tự tin là mình sẽ dùng được hết cuốn sổ.

Sau khi mua bằng ấy thứ, tôi quay lại “Thư lục” một lần nữa.

“Chào mừng quý khách. Quý khách quay lại sớm đây. Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng

cho quý khách sử dụng đây.”

Nói thế rồi Waka dẫn đường cho tôi đến chỗ “Ngọc tọa”.

Cái bàn thật rộng, đúng là chiếc bàn tôi luôn tưởng tượng sẽ xuất hiện trong phòng giám đốc. Màu gỗ thâm trầm đẹp đẽ, tôi bất thần thử chạm tay vào. Ngồi lên chiếc ghế lưng dài bọc da, tôi thoải mái ngả lưng ra sau. Tôi cảm thấy thư thái đến mức chính mình cũng ngạc nhiên. Trước mắt tôi là giá sách, chiếc bút máy cao cấp, xấp giấy viết thư kiểu Nhật, quả địa cầu màu be, và nhiều thứ khác có thể dùng đến. Một tấm bưu thiếp được dán trên bàn.

“Năng lực sẽ tùy thuộc vào hành động hôm nay của bạn mà đợi cơ hội nở hoa.”

Câu văn này được viết theo một thể[2] lạ. Có lẽ là chữ do người nổi tiếng nào viết, bên cạnh còn có chữ ký, nhưng tôi cũng chẳng rõ là ai. Chỉ là, tôi thích câu này lắm. Đúng vậy, đây là không gian dành riêng cho những kẻ có

tiềm năng, hứa hẹn mang lại thành

công. Tôi có cảm giác đó.

[2] Ở đây ý chỉ những phong cách viết chữ Hán hoặc viết thư pháp.

Đương nhiên, tôi có thể mang bưu thiếp của cửa hàng về, hay sử dụng luôn trong quán

cũng được. Có một lần, tôi đã hỏi anh Mori chuyện này. Tôi quyết định sẽ mang nó về

treo ở nhà.

Giá bìa khá nhiều sách. Dường như đều là sách tuyển cả. Tôi đã tự mua sách đem đến

rồi. Sách để đây cũng thuộc nhiều thể loại, chỉ cần nhìn ngắm tựa đề thôi cũng thấy tim đập thình thịch rồi. Tôi cũng không rõ vì sao trái tim mình lại đập loạn lên thế. Có lẽ là cảm giác hưng phấn về một thế giới tôi chưa từng biết đến được gói gọn tại nơi này.

Không chỉ có mỗi sách, còn cả tạp chí nữa. Nhìn sơ tôi cũng biết đây là loại tạp chí dành cho các doanh nhân trẻ.

Nhưng mà, vào giờ phút đó, tôi mới nhìn ra điểm chung của những cuốn sách xếp hàng ở

đây. Tất cả đều dành cho người ở lứa tuổi hai mươi, mang những hoài bão lớn. Đúng,

trong ba mươi phút đó, mà không, có lẽ từ trước đó nữa, “Thư lạc” đã chọn đặt ở đây

những cuốn sách cho tôi đọc rồi.

Chắc hẳn người chọn là anh Mori – chủ quán. Tôi rất ngưỡng mộ anh chủ quán. Nếu

nhắc đến những người thành công tôi quen biết được trong cuộc đời sinh viên sống chậm của mình, chắc chỉ có mỗi anh Mori. Anh có vẻ còn kinh doanh công ty gì đó ngoài “Thư

lạc”, tôi thấy cuộc đời anh lấp lánh đầy thành công. Tôi cũng không rõ lắm, nhưng lúc có

hứng thì anh làm việc, lúc nào có sóng thì anh đi lướt sóng. Một ngày kia, tôi tình cờ

nghe được chuyện anh định mở quán cà phê cho bạn bè tụ tập. Kể từ sau đó, thi thoảng tôi mới may mắn có cơ hội nghe chuyện của anh Mori, lần nào tôi cũng thấy vô cùng

ghen tị. Anh có thời gian, có tiền để làm gì tùy thích, lúc nào quanh anh cũng đầy bạn bè.

Anh Mori là mục tiêu phấn đấu của tôi.

Tôi bật cái đèn trên bàn, giơ tay với lấy một cuốn sách.

Đúng lúc đó, lần đầu tiên tôi thấy một tờ thông báo ghim lại ở góc phải của cái bàn.

“Xin chào quý khách, chúng tôi là ‘Thư quán’.”

Một quảng cáo cùng cỡ với tờ rơi phim điện ảnh, và đó là dòng chữ lớn viết ở chính giữa.

Gì thế này? “Thư quán”?

Ánh mắt tôi bị hút lại, bàn tay đang với ra chỗ giá sách bỗng rút lại và chuyển hướng về

phía tờ quảng cáo. Tôi không hề biết đây chính là giây phút định mệnh, rụt rè cầm lấy nó.

Thư quán

“Xin chào quý khách, chúng tôi là ‘Thư quán’.

‘Thư quán’ đã hoạt động liên tục mười năm nay. Chắc chắn nó sẽ giúp đỡ cho cuộc đời các bạn.

Mời gửi thư cho chúng tôi.”

Tôi nhìn nó đầy vẻ nghi ngờ.

“Thư quán”... là cái quái gì vậy nhỉ?

Khi gặp phải những thứ ngoài tầm lý giải của mình, con người thường hay tập trung vào đó. Tôi cũng chẳng rõ “Thư quán” là cái gì, nhưng tôi cực kì có hứng thú với nó. Có phải là cửa hàng bán giấy viết thư và phong bì tự thiết kế không, nhưng dòng chữ “giúp đỡ

cho cuộc đời” nghe hoành tráng quá, tôi không hiểu họ có ý gì khi nói “Mời gửi thư cho chúng tôi” nữa.

Tôi lật sang mặt sau tờ quảng cáo.

Xin chào quý khách, chúng tôi là “Thư quán”.

Tôi đã mở cửa hoạt động “Thư quán” liên tục mười năm nay. Tôi chỉ sống bằng công

việc duy nhất này.

Đối với người đang đọc quảng cáo này, chắc bạn đang thắc mắc “Thư quán” là thứ gì đúng không. Chính vì vậy, tôi sẽ giải thích một cách dễ hiểu cho bạn – người đã có hứng thú cầm nó trong tay và đọc đến tận những dòng này.

Tôi làm công việc “viết thư trao đổi” với những khách hàng đặt kì vọng vào mình.

Tôi chỉ gửi đi mười lá thư.

Trong mười lá thư này, tôi sẽ truyền tải đến các bạn những gì tôi đã học được để trau dồi chính mình, giúp đỡ các bạn biến những điều mong muốn thành hiện thực. Đương nhiên, tôi cần biết bạn có hứng thú với điều gì, mang những nỗi lo lắng như thế nào mới có thể

viết thư hồi đáp cho bạn chính xác được. Bạn không cần phải viết dài cũng được.

Nếu bạn thấy những lá thư tôi gửi không cần thiết, hay nội dung trong thư không đủ sức thuyết phục và muốn ngưng giữa chừng cũng không sao. Nếu thật lòng thấy vậy, hãy cứ

thoải mái bày tỏ với tôi.

Những quý khách có hứng thú, mời gửi lá thư đầu tiên đến chỗ tôi.

Bước đi đầu tiên, ai cũng cần có dũng khí. Nhưng nếu bạn có hứng thú muốn làm những điều tuyệt vời trong đời mình, mời hãy thử sử dụng dịch vụ của “Thư quán” một lần xem.

Lá thư đầu tiên sẽ “miễn phí”. “Thư quán” là công việc kinh doanh của tôi, kể từ lá thư

thứ hai trở đi sẽ không còn được miễn phí nữa. Bạn muốn nội dung về sau sẽ như thế

nào, hãy cho tôi biết yêu cầu của bạn trong lá thư đầu tiên. Những quý khách không có hứng thú gửi ngay từ lá thư đầu tiên, mỗi duyên của chúng ta coi như chấm dứt. Tôi có thể hứa trước với các bạn sẽ không có liên lạc đến hay nhắc nhở làm phiền bạn. Chính vì vậy, hãy cứ thoải mái gửi thư cho tôi.

Tôi hi vọng các bạn có thể cung cấp những thông tin sau trong lá thư đầu tiên.

Địa chỉ - Tên - Tuổi - Nghề nghiệp - Bạn của hiện tại.

Nếu bạn có những điều khác muốn viết, hãy cứ thoải mái viết ra.

Ngày hôm nay, chân thành cảm ơn bạn đã đọc những dòng này.

Quán chủ

Những điều người đó viết tôi hiểu cả, nhưng đây quả là một tờ rơi thật kì lạ. Địa chỉ gửi thư nằm ở Tokyo, nhưng thuộc khu vực tôi chưa từng nghe đến. Có khi nào ở trong núi

không ta. Đối với một sự tồn tại ngoài tầm hiểu biết của mình như “Thư quán”, tôi vừa có hứng thú lại vừa sợ hãi.

Dường như “Thư quán” cũng hiểu rõ người đọc sẽ có cảm giác ngần ngại này. Họ như

muốn đem lại cảm giác an tâm cho khách hàng nên bên dưới, họ giới thiệu

những nhận

xét có kèm ảnh của nhiều khách hàng từng sử dụng qua dịch vụ của Thư quán. Đọc

những dòng này, chẳng hiểu sao tim tôi lại đập thình thịch.

“Mọi cơ hội thành công của tôi đều do được gặp gỡ Thư quán. Yamauchi Tsuyoshi (diễn viên).”

“Tôi đã tình cờ gặp gỡ Thư quán trước khi bắt đầu khởi nghiệp, những thành công sau đó đều có được từ những thay đổi cần thiết. Onodera Kazushi (Đại diện công ty

Eyeport).”

Nam diễn viên ai ai cũng biết và giám đốc công ty đang lên nhanh chóng gần đây, rất

nhều sinh viên có nguyện vọng xin vào công ty của anh làm việc, còn nhiều tên người nổi tiếng khác nữa. Vậy nên, không phải là cảm giác an tâm nữa mà là cảm giác một điều hấp dẫn gì đó sắp diễn ra trào dâng mạnh mẽ. Đương nhiên họ không thể quảng cáo thế

mà không xin phép. Nếu không, họ đã bị kiện rồi. Họ cũng có quy định lá thư đầu tiên được miễn phí, không đến mức là một công ty làm ăn bất minh.

Với lại, không phải là tôi không có hứng thú. Mình cũng có thể hỏi rõ xem chi phí cho những lá thư sau đó là bao nhiêu cơ mà.

Tôi suy nghĩ mông lung, khi ngược mắt lên, dòng chữ trên bưu thiếp lại đập vào mắt.

“Năng lực sẽ tùy thuộc vào hành động hôm nay của bạn mà đợi cơ hội nở hoa.”

Như một chuỗi ngẫu nhiên, tôi được mời ngồi vào “Ngọc tọa” này, rồi tám thiếp kia ngẫu nhiên được dán ở đây. Thế rồi, ngẫu nhiên sao tôi lại tìm ra sự tồn tại của “Thư quán”.

Cứ như thế, những hành động mà bản thân làm bây giờ sẽ tạo ra một kết quả chưa từng

thấy trong đời ta chẳng, tôi có ý muốn gửi lá thư đầu tiên cho “Thư quán”.

Đương nhiên, chẳng phải chỉ vì tôi muốn viết thư cho “Thư quán” không thôi. Nó cũng

có liên quan đến một mối lo rất lớn của tôi. Đó chính là “tìm việc”.

Tôi hoàn toàn chậm bước trước làn sóng tìm việc. Một lần chậm trễ, người ta đã vượt

trước cả rồi, mình mới đuổi theo thì lại quá khó khăn. Tôi hiểu rằng theo lý thuyết người ta nên bắt đầu từ sớm thì tốt hơn, mọi thứ chậm trễ thế này cũng do tôi bướng bỉnh mà ra cả.

Có những lúc, suy nghĩ “vẫn chưa quyết định được điều muốn làm, tìm việc cũng chẳng

có ý vị gì” rất mạnh mẽ, chưa kể tôi cũng ghét những lời nói dối của đám sinh viên khi

phỏng vấn tuyển dụng như “ước mơ từ xưa”, “định hướng của công ty rất hợp với tôi”, trong khi họ chỉ chăm chăm vào mức lương tốt và ngày nghỉ nhiều mà thôi.

Với lại, tôi giữ suy nghĩ mạnh mẽ “mình không thể làm điều đó được”, hay “bản thân

muốn sống cuộc đời chỉ có mình mới làm được” như thể trấn an bản thân, còn thực ra tôi hiểu rõ gốc rễ sâu xa bên trong chỉ là bốn chữ “trốn tránh thực tế” mà thôi.

Đáng lẽ tôi phải thấy khó chịu khi khởi đầu muộn hơn so với người khác, thật lòng tôi còn chẳng muốn đi kiếm việc. Chính vì vậy, tôi cứ phân tích mọi thứ như thể chuyện của người khác, thậm chí tôi còn nghĩ mình chẳng phải là con người đi theo lý tính nữa mà là loài động vật nào đó chuyên vận hành theo cảm xúc.

Nhưng thẳng tôi đó lại quyết định bắt đầu tìm việc.

Nếu nội tại không bảo mình vận động, đành phải để ngoại lực thúc đẩy vậy.

Đó là từ khi lễ tốt nghiệp đại học được đưa lên thời sự, mẹ gọi điện từ nhà lên cho tôi thường xuyên hơn.

“Con yêu, con tìm việc đến đâu rồi?”

“Bố con cũng thắc mắc dạo này thằng oắt tìm việc ra sao rồi đây.”

Tôi hiểu lý do vì sao bố mẹ lại lo lắng đến thế.

Họ không muốn tôi giống như anh trai.

Người anh trai Hiroto hơn tôi mười bốn tuổi. Sau khi tốt nghiệp đại học, anh làm việc cho một công ty ở Tokyo được bốn năm rồi quay về quê. Lúc đó, tôi mới học lớp sáu tiểu

học.

Nhà tôi ở quê kinh doanh một cửa hàng ăn uống khá lớn. Bố mẹ tôi đã là thế hệ thứ ba, là cửa hàng lâu đời khá có tiếng tăm. Hình như mọi người từng nghĩ anh tôi có một bước

ngoặt lớn thế là do tình hình kinh doanh hiện không được ổn lắm, bố mẹ tôi tưởng anh trở

về để thừa kế lại cửa hàng. Nhưng anh trai tôi chẳng có hào hứng gì với chuyện đó.

Trong khoảng một tháng từ lúc anh trở về, đêm nào anh và bố mẹ cũng tranh cãi với

nhau, bố mẹ tôi cũng phải chịu thua. Cuối cùng thì... “Hiroto quyết định sống một mình”, bố tôi chỉ bảo một câu như thế. Vậy là, anh không về để giúp đỡ cửa hàng.

Với lại, dù anh có sống trong cùng thị trấn nhưng anh em tôi lại chẳng mấy khi gặp gỡ

nhau. Anh tôi cũng chẳng đi làm, sống đơn độc, trở thành một tên hikikomori[3] trong nhà, chắc anh cũng chẳng muốn ai nhìn thấy mình nữa.

[3] Người gặp phải những vấn đề tâm lý sống xa lánh xã hội, trốn mình trong phòng hoặc trong nhà riêng, không nghề nghiệp gì.

Một năm sau khi anh trai về quê, bố tôi tiến hành cải tổ và thay đổi menu cũng như giá cả

các loại mặt hàng, tương như sau khi thay đổi, cửa hàng sẽ mang về doanh thu xứng

đáng, nhưng đến khi tôi lên trung học, tình hình kinh doanh ngày càng giảm sút. Những cửa hàng xung quanh đều từ bỏ kinh doanh, lượng người qua lại cũng ngày càng ít đi.

Ngày xưa, cửa hàng nhà chúng tôi nằm ở trung tâm khu thương mại, giờ số gian hàng đã đóng cửa ở nơi đó tính ra cũng được kha khá rồi. Khu thương mại đông đúc xưa kia giờ

trở thành “cung đường u ám”, trái tim con trẻ như tôi cũng phần nào thấy lo cho tình hình gia đình mình.

Cái tuổi còn nông nổi ấy, tôi quay mũi giận vào người anh trai chẳng chịu đứng ra giúp đỡ gia đình trong cảnh đó. Một ngày nọ, khi gặp anh trên phố, “Sao anh lại trở về?” Tôi đã hỏi anh câu đó. Anh trai tôi cười đáp lại như sau:

“Anh bị một cô gái từ chối đính hôn trên Tokyo... Vậy nên anh trở về.”

Dưới đám râu lười cạo là một điệu cười nhạt, không thể chịu đựng được chất giọng

Tokyo mãi không đổi sau chừng ấy thời gian, kể từ sau đó, tôi gần như không nói chuyện với anh nữa.

Nhưng bố mẹ tôi lúc nào cũng, “Bản thân Hiroto có cách sống mà nó tự chọn lấy rồi”.

Thế thôi. Và chẳng bao giờ than phiền gì về anh cả.

Dẫu có rơi vào tình cảnh thế nào, con mình bao giờ cũng nhất. Tôi biết mẹ vẫn làm thức ăn rồi mang đến nhà anh tôi đấy chứ.

Chính vì thế, bố mẹ sợ tôi lại thành ra như anh cũng phải thôi.

Cũng vì có một ông anh như vậy, tôi học được một điều. Phải sống một cuộc đời không

để cho bố mẹ mình phải lo lắng.

Với lý do đường hoàng “để bố mẹ an tâm” trong tay, tôi bắt đầu tìm việc dù có chút chậm trễ.

Nhưng khi chuẩn bị bắt tay vào làm tôi lại thấy mình nảy ra cả đống băn khoăn. Cũng

chính vì vậy, tôi muốn gặp anh chủ quán “Thư lạc” xin một vài lời khuyên.

Tôi thay đổi kế hoạch ban đầu với “Ngọc tọa”.

Với lấy tập giấy viết thư đã được chuẩn bị sẵn trên giá, tôi xé ra một tờ rồi để lên bàn.

Nhìn thứ đã chuẩn bị trước mắt, tôi cầm cây bút máy lên rồi bắt đầu suy nghĩ xem nên viết gì cho lá thư đầu tiên. Nhân tiện, đây cũng là lần đầu tiên tôi dùng bút máy.

Tôi suy nghĩ rất nhiều, nhưng để viết ra mạch lạc thì thật sự rất khó. Tôi vốn chẳng bao giờ viết thư cả nên gặp chuyện như vậy cũng là lẽ đương nhiên thôi. Rốt cuộc, tôi cũng chẳng biết nên viết thế nào, thôi cứ thử viết ra những gì mình nghĩ và quan tâm xem.

Sau khi xem những gì mình viết xong, tôi lại thấy không nên gửi đi thì hơn...

Vừa nghĩ mình làm gì cũng lừng la lừng lơ.

Thư từ tôi (lá đầu tiên)

Gửi Quán chủ “Thư quán”.

Xin chào anh/chị, lần đầu tiên gửi thư. Em tên là Nishiyama Ryouta.

Thông qua một quán cà phê sách tên là “Thư lạc” ở Yokohama, em được biết đến “Thư

quán”. Cũng nhờ thế, giờ em viết thư gửi đến chỗ anh/chị. Em chưa từng viết thư trước đây, nên cũng thấy ngạc nhiên khi mình có hứng viết đến vậy. Em cũng viết chưa quen, chữ nghĩa không được mạch lạc, mong anh/chị bỏ

quá cho.

Mùa xuân năm nay, em trở thành sinh viên năm tư. Hai ngày nữa, chính thức lên tuổi hai mươi hai.

Em hiện đang trong quá trình tìm việc. Nhưng gửi hồ sơ đến nhiều công ty rồi mà vẫn chưa phỏng vấn với bên nào cả. Tuần tới, em mới tham dự buổi phỏng vấn đầu tiên.

Vâng, mới là lần đầu tiên nên em có ý định rèn luyện bản thân, chỉ nhắc nhở phải giữ

mình “vui vẻ, tươi tắn”.

Chỉ là, em chưa bao giờ tham dự phỏng vấn, so với các bạn khác cũng là khá muộn, nhưng do bản thân mãi chẳng tìm ra việc muốn làm, cũng không biết nên định hướng theo con đường thế nào, hay phải làm sao đây... trong khi mình còn đang suy nghĩ, mọi thứ đã chậm trễ đến tận giờ này.

Hiện tại, em đang định tập trung tham gia phỏng vấn vào các công ty truyền thông như

sở thích từ ngày xưa. Nhưng em cũng không biết rõ về các doanh nghiệp hoạt động trong mảng truyền thông này.

Các đàn anh đàn chị tốt nghiệp cùng trường có nói, “So với mấy năm trước đây, số

lượng sinh viên ra trường ngày càng giảm, tìm việc cũng dễ hơn, ghen tị với mấy đứa quá”, nhưng em lại chẳng có cảm giác đó, có lẽ phải đến khi nhận được thư tuyển dụng em mới bớt bất an.

Nói chung là, nếu không thử làm thì không biết được, em muốn làm thật tốt.

Đây là cảm xúc hiện tại của em.

Mong sớm nhận được hồi âm từ các anh/chị.

Yokohama^o Khu^o 2-28-3

Nishiyama Ryouuta

Sinh viên đại học

Tôi đọc đi đọc lại lá thư không biết bao nhiêu lần rồi mới cho vào phong bì, dán lại.

Khi trở về nhà hôm đó, tôi gửi thư vào một thùng thư bưu điện tại cửa hàng tiện lợi gần nhà.

Kể từ khi đó, tôi luôn mang tâm trạng thấp thỏm đợi chờ. Khi mình viết thư cho ai đó, rồi đợi thư hồi đáp từ phía người ta là một cảm giác rất hồi hộp. Mới mẻ đến ngạc nhiên.

Cảm giác mong chờ thư hồi âm từ một người mình còn chưa biết mặt như “Quán chủ”

khiến tôi cảm thấy bản thân trở nên kì lạ. Cùng đó là cả cái cảm giác mất dần sự kiên nhẫn.

Biết là thư chẳng thể nhanh chóng đến được, sau khi gửi thư đi được hai ngày, tôi cho rằng cũng sắp đến lúc nhận được rồi và bắt đầu để ý đến cái hòm thư. Hòm thư căn hộ

của một gã độc thân như tôi luôn ngập tờ rơi quảng cáo sushi hay pizza giao tận nhà, nhưng kể từ ngày hôm đó, lúc nào nó cũng sạch bong.

Trái với dự đoán, thư hồi đáp từ “Thư quán” đến khá muộn. Vài hôm sau khi gửi thư đi, tôi hoàn thành buổi phỏng vấn đầu tiên. Một tuần qua đi mà vẫn chưa thấy thư đến.

Khi tôi nhận được lá thư cũng là lúc tôi trở về sau khi hoàn thành buổi phỏng vấn thứ hai.

Buổi phỏng vấn đầu tiên, có lẽ là do lo lắng quá nên tôi không để ý đến việc diện lên mình bộ đồ vest vốn không quen mặc, xỏ đôi giày vốn chẳng quen đi, cả một ngày trời

giữ tư thế chững chạc như vậy mệt mỏi hơn ta tưởng tượng.

Công ty tôi tham gia phỏng vấn hôm đó cách nhà hơn hai giờ di chuyển, thành ra tôi vác thân thể mệt lử về nhà. Đúng lúc đó, tôi tìm thấy một phong bì to to màu trà trong hòm thư. Tên tôi được viết bằng một nét chữ rất đẹp.

Thư phản hồi từ Thư quán!

Tôi quên hết tất cả mệt mỏi, chạy lên cầu thang về căn hộ của mình trên tầng hai. Bật đèn, vẫn cứ mặt nguyên bộ vest, cà vạt cũng chẳng tháo ra, rồi sụp xuống theo tư thế ngồi quỳ ngay giữa căn phòng. Tôi vội vội vàng vàng bóc lá thư. Quên luôn cả cảm giác khó chịu râm ran nơi cổ do phải mặc cái áo sơ mi khá lâu.

Lấy được lá thư từ trong phong bì ra, tôi bắt đầu đọc ngẫu nhiên.

Lá thư đầu tiên: “Trao đổi”

Duyên gặp gỡ là thứ tài sản khó đổi chác được trong đời người.

Gặp gỡ một ai đó là điều tuyệt vời trong đời mỗi người. Hân hạnh được gặp em, Ryouuta.

Đầu tiên, cảm ơn em đã gửi thư cho tôi. Mùa về đầy sắc anh đào nở rộ, người người lao vào những cuộc hành trình, tôi cảm tạ cuộc hạnh ngộ của hai ta. Ngoài ra, chúc mừng sinh nhật em.

Những người dám gửi thư cho tôi hầu như đều rất dũng cảm. Riêng việc có thể làm được những hành động dũng cảm đã cho thấy em hứa hẹn có một tương lai thành công. Với tư

cách là “Quản chủ Thư quán”, tôi nhận về cho mình sứ mệnh hỗ trợ em hết sức có thể để

đạt thành công đó. Hi vọng cuộc gặp gỡ giữa tôi và Ryouuta sẽ trở thành một điều cần thiết.

Thật ra, với thanh niên các em, trong đời không thiếu những thứ muốn đạt được. Hãy thử

nghĩ theo cách đó xem.

Những thứ em muốn có, phải làm thế nào để đạt được?

Rất nhiều người trên thế giới này đã suy nghĩ và sống theo hướng đó.

“Thứ mình muốn có thể dùng tiền mua được.”

Đồ dùng hàng ngày, thực phẩm, nhà cửa, ô tô hay quần áo mới, từ những thứ nhu yếu phẩm phục vụ cuộc sống thường ngày cho đến những mặt hàng đắt giá, để sống đúng

chất con người, đúng chất bản thân mình, ta cần phải nắm được nhiều thứ trong tay. Vậy làm thế nào để đạt được chúng, rất nhiều người nghĩ là “có thể dùng tiền mua được”.

Chính vì lẽ đó, tuy mới vào năm thứ tư, phần lớn các em đã đi tìm cho mình những công việc có thu nhập ổn định. Là vậy đó.

Đương nhiên điều này không sai.

Vì lý lẽ này, trên thế gian, từ bao kẻ yêu trò đồ đen đến những người vốn biết cược tiền cược bạc là điều không trong sạch, họ vẫn gắng sức dùng mọi phương cách để kiếm

được thật nhiều tiền, không được nhiều thì cũng kiếm đủ để đảm bảo sự ổn định.

Nếu không thể kiếm nhiều thì cũng phải kiếm được ở mức tối thiểu. Những người mang suy nghĩ như thế, họ cũng lấy việc đảm bảo mức thu nhập tối thiểu là ưu tiên hàng đầu.

Với tiền đề là kiếm được đủ số tiền cần thiết, cũng không cần nhiều hơn thế. Tôi không có ý định phủ nhận câu nói “Thứ mình muốn có thể dùng tiền mua được” đó. Đây cũng

là một sự thật. Bởi vậy, tôi không nghĩ người hay đánh cược tiền bạc hơn kẻ khác là không trong sạch, tôi cũng không cho rằng có ít là phồn vinh, đó vốn là điều tất yếu thôi.

Tuy vậy, so với phần lớn những người mang suy nghĩ này, tôi có chút suy nghĩ khác biệt về phương pháp đạt được những điều mình muốn có.

Vậy, tôi suy nghĩ như thế nào... ư? Em có quan tâm không?

Với tôi, phương pháp cơ bản để đạt được điều mình muốn có lẽ là: “**Trao đổi**”.

Chúng ta đang sống trong xã hội hiện đại nơi tiền là trung tâm phân phối, điều đó khiến ta dễ dàng quên đi một điều, mọi việc ta làm hàng ngày đều

chỉ là chuyện “trao đổi”.

Khi nói đến chuyện này, em có thể sẽ nghĩ “Nhật Bản hiện đại giờ có thứ gì có thể trao đổi được nữa đâu” hay “giờ người ta đâu còn làm điều đó nữa”. Nhưng sự thực là, xưa hay nay, ở bất cứ đâu trên thế giới này, phương pháp giúp ta đạt được điều mình mong muốn đích xác là “trao đổi”.

Chắc em cũng lầy làm ngạc nhiên lắm đúng không? Tôi sẽ giải thích một cách dễ hiểu cho em đây.

Những hành động chúng ta đang làm, có thể giải thích như sau. Hãy cứ từ từ đọc nhé.

“Trong những thứ đối phương đang có sẽ có thứ mình muốn, trong những thứ mình có sẽ

có thứ đối phương đang muốn, hai bên sẽ dùng một lượng hợp lý để trao đổi với nhau.”

Nếu dùng tiền, ta có thể đạt được nhiều thứ mình muốn. Nhưng khi phân tích theo cách này, đây cũng chỉ là một phương pháp mà thôi. Một khi em thử suy nghĩ theo cách tôi phân tích thì hành động “dùng tiền mua thứ mình muốn” có thể giải thích theo hướng này.

“Trong những thứ đối phương đang có sẽ có thứ mình muốn, mình có ‘tiền’ là thứ đối phương đang muốn, hai bên sẽ dùng một lượng hợp lý để trao đổi với nhau.”

Em có hiểu ý tôi chứ?

Nếu em là loại người không thể nghĩ được phương cách nào khác ngoài việc “mua”

những thứ mình muốn, trong vô thức em sẽ trở thành một kẻ đeo theo lối sống khiến cho đối phương chỉ thấy muốn “tiền” từ em mà thôi.

Rốt cuộc, mọi thứ lại thành ra thế còn gì?

Thứ em có, thứ kẻ khác mong đổi được từ em liệu có phải chỉ là “tiền” mà thôi không.

Sao có thể như thế. Dù có chẳng để tâm, em không chỉ có mỗi tiền, bản thân

em còn có những thứ tuyệt vời khác, những thứ người ta mong muốn có từ em còn rất nhiều. Em cứ

tìm rồi nhất định sẽ tìm ra rất nhiều điều. Càng rèn luyện bản thân, chúng càng nhiều thêm.

Ryouta đang đi tìm việc đúng không?

Hành động “làm việc” cũng là một mặt hàng đổi chác được. Nếu ta dùng cách nói lúc này:

Công ty đang có thứ mình muốn, đó là “tiền” và “sự an ổn”, còn mình có

động” và “thời gian” là thứ đối phương đang muốn, hai bên sẽ dùng một lượng hợp lý để trao đổi với nhau.

Là như thế đó. Nhưng nếu em suy nghĩ sâu xa hơn, công ty đang có thứ mình muốn,

ngoài tiền hay sự an ổn, nhiều ngày nghỉ hay bảo hiểm xã hội ra còn nhiều thứ khác nữa.

Cùng lúc đó, thứ công ty mong đợi ở em, ngoài thời gian và sức lao động còn nhiều thứ

khác nữa.

Với vai trò Quán chủ Thư quán, tôi sẽ giúp em nhận ra được “những thứ rất tuyệt vời”,

“những người khác muốn trao đổi” của mình, nỗ lực để bồi đắp thêm, chỉ ít cũng có một điều gì đó, tôi sẽ cố gắng viết ra thư. Nếu làm được điều đó, em sẽ dần dần đạt được những thứ em muốn đạt được trong đời này.

Chúng sẽ giúp cho em hiện thực hóa được cuộc đời tuyệt vời chỉ thuộc về em mà thôi.

Đây là sứ mệnh của tôi, nếu có thành hiện thực đó sẽ là niềm hạnh phúc vô bờ.

Chính vì vậy, đây là thứ tôi đang có và có thể dành cho em.

Ví dụ, tôi và em đã chuẩn bị “thư từ” làm phương thức trao đổi, trong đó viết những

“câu chữ sẽ thay đổi cuộc đời em”. Tôi kinh doanh Thư quán này, tôi trao đổi thư từ với em mong nhận được thứ gì từ em và điều đó tùy thuộc vào em.

Nếu nhờ những lá thư tôi gửi, em đạt được một cuộc đời thành công thì thứ trao tôi có nhỏ bé cũng chẳng sao. Đối với em, giá trị lá thư của tôi chỉ cỡ một thỏi chocolate tôi cũng thấy vui mừng lắm rồi. Em sẽ trả vào lúc nào và như thế nào không thành vấn đề.

Tóm lại, đến lúc nào em có thể xác định được giá trị lá thư từ phía tôi, sẽ có lúc em hoàn trả một thứ xứng đáng lại cho tôi.

Đó là lời hứa giữa em và tôi.

Em là một người biết giữ lời hứa, tôi biết điều đó. Vậy nên, tôi không hề thấy cần phải nhắc nhở hay làm giấy cam kết làm gì cả.

Nếu em thấy mình hứa được, hãy trả lời thư tôi. Tôi đợi em. Đối với tôi, được trao đổi thư từ với một thanh niên trẻ có nhiều tiềm năng đạt được tương lai cực kì thành công như em, bất cứ phần thưởng nào cũng không thể so sánh với niềm hạnh phúc ấy.

Nhưng tôi có một điểm lưu ý dành cho em.

Đừng đáp lại quá nhiều. Tôi chấp nhận mọi thứ em trả cho tôi, nhưng nếu nó nhiều hơn những gì tôi tưởng tượng hoặc là thứ quá đắt đỏ sẽ khiến tôi thấy khó xử nên hãy chú ý giùm.

Khi em đánh giá những lá thư mình nhận được, cũng là khi quá trình tìm việc bắt đầu, cũng đã tham gia vào một số cuộc phỏng vấn rồi.

Đừng nhìn từ giá trị quan của một sinh viên đại học bình thường, hãy nhìn từ quan điểm giá trị của chính Ryouuta, suy nghĩ về những thứ công ty có và những thứ em mong mỏi từ

đó xem sao. Hơn nữa, trong số những thứ em có mà công ty và xã hội mong muốn từ

mình, em nghĩ thử xem liệu có phải chỉ là “thời gian” và “tiền bạc” thôi không?

Không thể có chuyện đó. Ví thử, nụ cười hay những lời nói khiến em phấn chấn hơn cũng có thể trở thành đối tượng trao đổi còn gì.

Trong em có rất nhiều điểm đặc biệt mà người khác mong muốn. Hãy tìm ra thật nhiều, mài giũa chúng, đừng miễn cưỡng, hãy gửi gắm chúng đến cho những người xung quanh.

Hắn em sẽ đạt được nhiều thứ bản thân không nghĩ tới.

Mong chờ hồi âm từ phía em.

Từ Quán chủ luôn cảm tạ trước mối duyên gặp gỡ.

Quyết tâm

Sau khi đọc xong lá thư, tôi chờ ra một lúc lâu.

“Quán chủ” đã chỉ cho tôi một điều tôi chưa từng biết về thế giới này. Người đó đã cho tôi biết thế giới tôi đang sống và thế giới tôi hiểu khác nhau đến thế nào...

Đó là ấn tượng đầu tiên.

Tôi trước giờ chưa từng suy nghĩ đến phương pháp để đạt được những điều mình muốn.

Chỉ nghĩ được ở mức đơn giản “Tiết kiệm được nhiều tiền sẽ mua được thứ tốt”. Nhưng

mà, theo hướng suy nghĩ “Thư quán” đã chỉ cho tôi, những người mang suy nghĩ như kia thì đâu có bao thời gian trôi qua, cũng chỉ là những kẻ “thứ mình có và người khác mong muốn từ mình chỉ là tiền mà thôi”, không bao giờ thay đổi. Vậy nên, tôi đã thực sự bị

cách suy nghĩ này thuyết phục.

Có nên tiếp tục trao đổi thư với “Quán chủ” không...

Đến lúc này tôi mới nhận ra tình trạng của mình, tôi vẫn đang mặc bộ vest không quen, ngồi ở giữa phòng.

Hôm sau, tôi đến “Thư lạc”.

Khi ấy, anh chủ quán Mori có ở đó.

“Nishiyama. Lâu không gặp em.”

“Chào anh Mori.”

“Nghe Uchida nói nửa tháng trước em có ghé quán. Hình như em có điều gì muốn hỏi

anh hả?”

“Đúng đây ạ, em muốn hỏi anh chút ý kiến về vụ tìm việc...”

“Chà, em cũng bắt đầu rồi đây à.”

“Người thành công mà em quen biết chỉ có mình anh Mori thôi, nên em nghĩ sẽ nhận

được nhiều lời khuyên từ anh.”

“Ra là thế. Nhưng anh mà không phải dạng biết cho lời khuyên đâu. Anh chỉ là người tự

do thích làm gì mình muốn mà thôi. Với lại, cũng mãi cậu em mới bắt đầu đi tìm việc còn gì? Thành công hay thất bại, cứ học hỏi và ghi nhớ lấy là được mà. Những kinh nghiệm đó sẽ có lúc hữu ích cho em đó.”

“Vậy hả anh... Em cảm ơn anh nhé. Với lại...”

Tôi nhìn chăm chăm về phía “Ngọc tọa”. Ở đó, con người vẫn luôn dùng “Ngọc tọa”

đang ngồi, hôm nay cũng đang viết gì đó. Lúc tôi sử dụng có tờ quảng cáo của “Thư

quán” ở đây nhưng giờ không còn nữa. “Lần trước khi em sử dụng cái ghế đó, em có thấy dán tờ quảng cáo của ‘Thư quán’, ‘Quán chủ’ ‘Thư quán’ đó là người quen của anh Mori hả?”

“‘Thư quán’... ư? Anh không biết đâu. Công việc của anh và địa chỉ chốn này nhiều

người biết lắm, thường nếu họ nhờ dán cái gì bên anh cũng không từ chối.”

Là anh ấy không biết thật hay chỉ đang vờ, anh Mori nở một nụ cười bí hiểm, tay vẫn lau cốc cà phê.

“Có lẽ là do Uchida dán.” Anh Mori thì thầm như thể nói với chính mình.

“Do Waka dán sao ạ?”

“Ừ. Con bé cũng phụ trách việc lựa chọn sách xếp lên giá mỗi khi có đặt trước mà. Con

bé đọc nhiều sách lắm, cũng hiểu biết rộng nữa. Anh trai con bé cũng là bạn bè từ xưa của anh, hẳn đúng là con một sách đấy. Có lẽ ảnh hưởng từ đó mà ra.”

“Khi em dùng chỗ ngồi đó, những sách đặt ở đây cũng là do Waka chọn ạ?”

“Đúng đấy.”

Tôi cứ nghĩ sách là do anh Mori chọn cơ, thật bất ngờ khi biết một người cùng tuổi với tôi như Waka lại đọc những dòng sách như thế.

“À... đúng rồi. Còn tấm bưu thiếp này.”

“Năng lực sẽ tùy thuộc vào hành động hôm nay của bạn mà đợi cơ hội nở hoa.”

Tôi chìa cái thiếp ra.

“Cái này do ai viết vậy ạ?”

“Người đó đó.”

Anh Mori chỉ đúng hướng “Ngọc tọa”. Quả nhiên, người này đúng là nhân vật tầm cỡ.

“Người đó tên là Washikawa Taisei. Em có nghe danh bao giờ chưa? Một nhà văn được

hiều độc giả trẻ săn đón đấy. Có cơ hội, Nishiyama cũng nên đọc thử xem. Anh ấy viết nhiều sách hay lắm. Đúng rồi. Em thử nhờ anh ấy đưa lời

khuyên cho chuyện tìm việc

xem.”

Anh Mori luôn nói về mấy chuyện khó khăn theo kiểu nhẹ bẫng thế đấy.
Anh ấy dường

như không hiểu được rằng bắt chuyện với người đó là việc vô duyên đến
mức nào.

Nhưng mà, người đàn ông lúc nào cũng ngồi viết ở đó đích xác là nhà văn.

Nếu vào “Thư lạc” có thể tìm hiểu được điều gì về “Thư quán”. Tôi nghĩ vậy
nên mới

ghé quá, nhưng ngày hôm nay, tôi chẳng thu thập được thông tin gì về “Thư
quán”. Biết được một mặt khác đầy bất ngờ về Waka cũng như người đàn
ông luôn ngồi ở “Ngọc

toạ” là người như thế nào, tôi trở về.

Vừa nhìn phong cảnh ngoài cửa tàu điện trôi từ trái qua phải rồi tan biến, tôi
vừa suy

nghĩ.

Tôi cảm nhận được sự thành thật trong nội dung lá thư, với lại “Quán chủ”
đã tin tưởng vào tôi. Tôi cũng muốn có thể không nghi ngờ gì mà hồi đáp lá
thư của họ cho đúng lễ

nghĩa. Những lúc thế này, tôi có hỏi ý kiến ai họ cũng sẽ nói “Thủ thuật lừa
tiền mới của

dân bán hàng đa cấp hả?”, “về sau chúng sẽ mời cậu vào hội kín nào đó
chẳng?” rồi lại nảy ra trong tôi những định kiến kỳ dị. Tôi không phải là
chưa từng đến những điểm đó, nhưng vẫn cảm giác có thể tin tưởng được.
Niềm tin đó dựa vào “lời hứa” từ “Quán chủ”.

Tôi chỉ cần đền đáp một mức hợp lý thứ mình cho là phù hợp với giá trị của
những lá thư.

Tôi cảm thấy an tâm hơn, tôi có cảm giác rối rắm như thể gặp phải một bài tập khó nhằn.

Ngược lại, cũng không thể đáp lại bằng một thứ tầm thường một khi lá thư này mang đến ảnh hưởng lớn cho cuộc đời tôi. Nếu như thế, đền đáp lại thứ gì với mức độ thế nào, tôi vẫn chưa thể tưởng tượng được. Kể tính đơn giản dựa theo tiền, tôi cũng chẳng rõ bao nhiêu mới là hợp lý.

Thế này cũng không được, thế kia cũng không xong, tôi lại mong muốn nhận thêm những

lá thư từ người này.

Kết quả, đúng là trái tim tôi đã quyết định từ lâu. Khi nhận ra mình đang vật vã tìm kiếm lý do để làm bước đệm cho quyết định đó, tâm lý tôi cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Được rồi, tiếp tục trao đổi thư với “Quán chủ” thôi.

Thế là, tôi và “Quán chủ” đã bắt đầu trao đổi thư như thế.

Thư từ tôi (lá thứ hai)

Xin chào, Quán chủ.

Lá thư đầu tiên của anh/chị rất tuyệt vời. Phải nói sao nhỉ. Tóm lại là, anh/chị đã đưa ra một cách nhìn em chưa từng nghĩ đến bao giờ, suy nghĩ về “phương thức đạt được thứ

mình mong mỏi”, em có cảm giác mình đã học được một điều rất quan trọng phục vụ cho hiện tại và tương lai của mình.

Chính vì vậy, tuy vẫn còn chút thắc mắc, em quyết định tiếp tục và hồi âm lại thư của anh/chị theo cách này. Từ giờ, mong anh/chị tiếp tục chỉ giáo cho em.

Chỉ là, phải đền đáp lại thứ gì đây, hiện tại em vẫn chưa nghĩ ra được gì khả dĩ. Cứ nghĩ

từ giờ đi vậy. Em cũng chưa quyết định được rồi mình sẽ làm gì để sống... nhưng mà, với những thứ hiện có, em sẽ tìm ra thứ Quán chủ mong muốn, bằng không, em sẽ cố gắng tạo ra nó. Tuy em có cảm giác hiện mình còn

chưa có gì cả nhưng có vẻ anh/chị đã kiên nhẫn nắm giữ giùm em rồi nên mong được anh/chị giúp đỡ cho.

Tuy chỉ là nhắc lại, câu chuyện “trao đổi”. Nó đã khiến em suy nghĩ rất nhiều.

Em không có ý trở thành một kẻ “chỉ có tiền”. Nhưng mà, hiện thứ bản thân có mà đối phương muốn chắc chỉ là “tiền” mà thôi. Bản thân đã vô thức gắn mình với suy nghĩ đó, không rên giũa những thứ khác, chỉ nghĩ sao để kiếm ra được nhiều tiền mà thôi.

Em sẽ thử luyện tập phương pháp “trao đổi” Quán chủ đã chỉ dạy. Anh/chị đã làm nghề

này suốt mười năm rồi nhỉ? Tờ quảng cáo có viết “hoạt động Thư quán liên tục mười năm” còn gì. Nếu nói thế, anh/chị không có thu nhập nào khác, chỉ dùng công việc này làm sinh kế thôi sao? Nếu là như vậy, anh/chị thật sự quá tài giỏi rồi. Không rõ đối phương là ai, nhưng lại đưa ra những lời hứa như vậy với mọi người. Liệu người kia có phải người tốt hay không, họ sẽ đền đáp lại thế nào, chẳng có bằng chứng gì mà tin tưởng được kẻ khác thật sự rất khó, chắc chắn sẽ có những người chẳng đền đáp gì cho mình đâu.

Theo suy nghĩ của cá nhân em, chính bởi vì nhận được lòng tin từ một người còn chưa gặp mặt như Quán chủ, mình lại có cảm giác không thể phản bội họ được, em cảm thấy một áp lực “bản thân nhất định phải giữ lời hứa này!” trong lòng.

Dẫu sao, em thấy riêng việc tồn tại một nghề nghiệp xây dựng dựa trên lời hứa như “Thư

quán” thực sự là rất đáng ngạc nhiên. Em cho rằng những lá thư sắp tới đây sẽ mang đến cho em những chuỗi ngày đầy bất ngờ nên em cảm thấy hồi hộp lắm.

Tuy nói vậy nhưng viết được lá thư thế này quả là rất khó. Người ta cảm thấy bất an không rõ liệu những điều mình muốn truyền tải có thực sự đến được với đối phương không. Mà đúng rồi, Quán chủ, anh/chị cho em biết tên được không ạ?

Em không rõ nên gọi anh/chị thế nào cho phải, tuy đã viết là “Quán chủ”, nhưng em muốn viết sao cho chuẩn hơn... nếu anh/chị cho em biết tên thì tốt quá.

Hôm nay, em xin dừng bút tại đây.

Nishiyama Ryouta

P/S: Công ty đầu tiên em phỏng vấn, họ đã báo em qua vòng một rồi. Tuần tới, em sẽ có buổi phỏng vấn lần hai. Em sẽ cố gắng.

Lá thư thứ hai: “Biệt danh”

*Anh đào cũng đã rụng, mầm xanh đang đâm chồi nảy lộc khắp các tán cây.
Cảm giác*

thoải mái của những ngày xuân ấm áp vẫn mãi tiếp diễn. Em dạo này có khỏe không?

Tôi đã đọc lá thư thứ hai của Ryouta.

Em thấy được sự cần thiết của những lá thư từ “Thư quán”, tôi cảm thấy rất vui. Thực lòng cảm ơn em.

Có người chờ đợi thư của mình quả thực sẽ khiến bản thân muốn thật tâm thật ý viết thư

cho họ. Từ giờ cũng mong được em giúp đỡ cho.

Về chuyện tên gọi, tên của tôi cũng chẳng phải là vấn đề gì bí mật cả. Chỉ là, em gọi tôi là “Quán chủ” cũng được rồi, lá thư này cũng chẳng phải thư từ cá nhân mà là thư

mang tính chất công việc nên tôi thấy cứ gọi là “Quán chủ” cũng ổn rồi. Cũng như khi em gọi người bán hàng rau là “anh chủ hàng rau” chẳng hạn.

Thật ra tên tôi ra sao cũng chẳng phải vấn đề gì quan trọng.

Đương nhiên, nếu em thực sự để tâm, em hoàn toàn có thể tìm hiểu về tôi. Địa chỉ gửi thư đã có sẵn đây, nếu em tìm đến chỗ này, em có thể biết được tên tôi, cả vẻ ngoài và độ

tuổi của tôi nữa. Mà rồi sẽ có ngày tôi và em gặp nhau thôi. Ý tôi là, thời điểm em trở

nên thành công và muốn đền đáp lại tôi thứ gì đó. Tôi rất vui mừng chờ đợi

đến ngày đó.

Chính vì vậy, những gì muốn biết về cá nhân tôi, em cũng có thể vui vẻ chờ đợi đến khi đó.

Rồi, lá thư tôi gửi đến em hôm nay sẽ bắt đầu từ những gì Ryouta gửi cho tôi hôm trước.

Trong lá thư Ryouta gửi tôi có dòng sau đây.

“Theo suy nghĩ của cá nhân em, chính bởi vì nhận được lòng tin từ một người còn chưa gặp mặt như ‘Quán chủ’, mình lại có cảm giác không thể phản bội họ được, em cảm thấy một áp lực ‘bản thân nhất định phải giữ lời hứa này!’ trong lòng.”

Thật ra mọi người đều nghĩ vậy. Như tôi đã nói, “viết thư” là nghề kiếm sống chính của tôi. Chỉ là, hạnh phúc thay, những người đã có ý thư từ trao đổi với tôi trong công việc này chưa có ai không giữ lời hứa đầu tiên giữa hai bên cả.

Những người từng hứa hẹn với tôi trong vai trò “Quán chủ” như Ryouta, phải đến một nửa đã đền đáp lại thứ gì đó cho tôi. Tôi đã nhận được mười hai phần hạnh phúc từ phía họ để tiếp tục cuộc sống riêng. Cũng có người đền đáp quá nhiều khiến tôi cảm thấy phiền phức. Phần nửa còn lại tuy chưa đền đáp được gì cho tôi nhưng họ đều đang cố

gắng nỗ lực hết sức để đạt được thành công dành riêng cho họ. Hẳn là ngày nào họ cũng đang nhắc nhở mình, sẽ có ngày họ thực hiện lời hứa với tôi. Đó là điều tôi rất cảm tạ.

Đương nhiên cũng có kẻ có ý “lừa đảo” tôi đây.

Nhưng, tôi chắc chắn là không. Họ có quên đi điều gì, tôi tin rằng họ cũng không thể

quên được lời hứa với tôi. Tuy điều này người ngoài không thể hiểu được, nhưng một người đã cùng họ trao đổi đến mười lá thư có thể hiểu. Chỉ là họ vẫn chưa thể đền đáp lại cho tôi mà thôi.

Những người chậm trễ đáp trả lại cho tôi, thường lại muốn đền đáp một thứ gì đó thật lớn. Họ ôm những ước mơ lớn, lựa chọn cuộc đời có thể hiện thực hóa điều đó. Và, để

sống được cuộc đời đó, những lá thư của tôi đóng góp một phần lớn, chính vì thế chắc hẳn khi họ đã đạt được thành công lớn, họ sẽ muốn đáp trả một thứ gì đó lớn lao. Nếu không phải thế thì gửi một thanh chocolate cũng xong mà.

Trong số đó có cả những người hiện tại công việc kinh doanh đang thất bại nên không

thể gửi đến dù chỉ một dòng, đánh mất đi cả những thứ có thể đền đáp cho tôi. Nhưng mà, những con người đó, tôi nghĩ cũng sẽ có lúc họ đạt được thành công. Đến khi đó, họ

sẽ nhớ đến tôi trước tiên, họ sẽ muốn giữ lời hứa với tôi.

Chà, phần mào đầu của chúng ta có hơi dài dòng nhỉ.

Lần này, tôi muốn chỉ cho em thấy rằng ta có thể tăng số lượng mặt hàng trao đổi của mình với kẻ khác dễ dàng ra sao.

Trong xã hội ta đang sống, ta không thể tránh khỏi việc gặp gỡ, kết bạn với người khác.

Lá thư lần trước, nếu em đã nắm được khái niệm “trao đổi” đó thì em chắc sẽ hiểu rõ.

Dẫu em không gieo trồng được lúa gạo hay rau cỏ, không nuôi được bò, không cắt may được quần áo, nhưng bàn ăn mỗi ngày vẫn đầy đủ, những đồ dùng thiết yếu vẫn chẳng thiếu được là do có những người cung cấp chúng cho em. Nếu không có những con

người đó, em không thể sống nổi. Và, nhờ em trao đổi thứ gì đó với những người ấy, em đạt được những thứ mình muốn từ họ.

Nếu suy nghĩ theo cách này, để đạt được thành công, việc em có thể khéo léo làm bạn, kết nối với nhiều người là yếu tố cực kì quan trọng.

Nói thì nói thế, hiện tại cũng chẳng thiếu người có hết sức tránh những mối quan hệ thừa thãi, chính vì vậy, để có thể khéo léo làm bạn với người khác cũng khá là khó khăn.

Chính bởi vậy, hôm nay, tôi sẽ chỉ cho em một loại phép thuật giúp tất cả những người em gặp được đều trở thành đồng minh của em.

Đó chính là...

Hãy đặt ra “biệt danh” em mong muốn có được từ đối phương.

Để hiện thực hóa nó một cách tuyệt vời cũng mệt tim lắm đó. Tôi đã dùng cách này làm lý do để tin tưởng mọi người sẽ giữ lời hứa với mình.

Ngay từ đầu, tôi đã đặt “biệt danh” cho em là “Người nhất định không thất hứa.”

Em sẽ trở thành người đúng như lời hứa đó. Sự thật đấy.

Trong trường hợp của tôi, tôi sẽ đánh giá họ là người như thế nào, không phải tôi đặt biệt danh dựa vào con người họ, ngay khi tôi đặt biệt danh theo cách tôi muốn họ sẽ trở

thành hay dạng người tôi muốn, mối quan hệ với họ cũng bắt đầu.

Tôi nghĩ mình không thể thay đổi được người khác.

Em có thể thấy những lời tôi nói mâu thuẫn nhau nhưng hãy kiên nhẫn đọc hết.

Nếu tôi nói điều này về em, em sẽ nghĩ sao? “Ryouta thật sự vừa thân thiện vừa hiền

lành nhất nhì. Chẳng có mấy ai hiền lành được như em đâu.”

Nhất định em sẽ thấy vui, nhưng bụng cũng bảo dạ rằng, “Không đến mức đó đâu. Em cũng có mặt lạnh lòng lắm chứ, cũng có những lúc em chỉ biết nghĩ đến bản thân mình mà thôi” đúng không?

Vậy thì, nếu tôi nói thế này thì sao? “Vây, chẳng có mấy ai lạnh lòng như em. Toàn chỉ

biết lo thân thôi chẳng bao giờ lo nghĩ cho người khác.”

Em hẳn sẽ nghĩ thế này, “Tôi làm gì quá đáng đến mức ấy. Có lắm kẻ còn đáng sợ hơn, tôi cũng có lúc để tâm đến kẻ khác đó chứ.”

Cũng như vậy, nếu em bảo “u ám” họ sẽ phủ định ý đó, khi em nói là “rạng rỡ” họ sẽ

ngữ bản thân “cũng có lúc u ám”. Nếu em bảo “mạnh mẽ”, họ sẽ nghĩ “người ta không hiểu rằng mình cũng có những lúc yếu đuối”. Nếu em bảo “yếu đuối” họ sẽ lập tức muốn phủ nhận “làm gì có chuyện đó!”.

Không chỉ mình Ryouta thôi đâu. Tôi cũng vậy. Con người ai cũng vậy mà thôi.

Con người không nhiều thì ít, ai cũng bị tính cách này ảnh hưởng. Vậy nên, bảo là thay đổi tính cách nhưng vốn tính cách chẳng đổi được đâu. Nếu nói theo cách khác, dẫu không có ý cũng chẳng thay đổi, nó tồn tại **hẳn hoi** trong tính cách rồi.

Đối với em, em có thể cảm thấy người này lúc nào cũng nóng nảy và tự cao. Nhưng mà, người đó đâu phải chỉ có “nóng nảy và tự cao”. Họ còn có nhiều phẩm chất khác, chỉ là em chỉ cảm nhận được một nét “nóng nảy và tự cao” nơi họ mà thôi.

“Tôi nghĩ mình không thể thay đổi được người khác.”

“Ai cũng bị tính cách này ảnh hưởng.”

Nếu em hiểu được lý lẽ này, điều cần thiết tiếp theo là em trở thành sự tồn tại có thể giúp họ lôi ra những nét tính cách bản thân em mong muốn.

Từ đó, cách thức để lôi ra những nét tính cách đó chính là cách đặt “biệt danh” cho họ.

Sao lại dễ thế được... em có thể nghĩ vậy nhưng đích thực là dựa vào cách đơn giản đó, em có thể nhận được sự ủng hộ từ nhiều người.

Họ sẽ trở thành người như “biệt danh” em đặt cho họ.

Thế giới này không thiếu người thích đặt biệt danh cho kẻ khác.

Nhưng mà, đối với người bị đặt biệt danh, thường không lấy gì làm vui vẻ, họ thường bị

áp cho những biệt danh chẳng hay ho gì và bị chúng bám dính lấy trong đời.

Thử nghiệm nhé, ta cứ thử tưởng tượng.

Em nghĩ thử coi khi mình không có đây, bạn bè hay bàn tán gì về em?

Có lẽ em cũng không trông mong gì những lời tốt đẹp phải không?

Đây không đồng nghĩa với việc em không tốt. Phần lớn khi người ta đánh giá kẻ khác, họ

không xem xét đối phương là một con người phức tạp với nhiều nét cá tính mà thông thường chỉ dựa vào điểm ấn tượng nhất còn sót lại trong suy nghĩ rồi gán cho biệt danh này kia.

Ví dụ như một người bạn có ý kiến đối lập với mình nói về em là: “Cậu ta ngoan cố

lắm!”

Điều này ta lại không thể đổ lỗi cho người bạn đó được.

Tại sao ta lại không thể đặt những biệt danh họ mong muốn, hay những biệt danh vui vui giúp người ta cố gắng, cũng bởi chẳng có mấy ai đặt những biệt danh như thế cho người khác. Người ta đặt biệt danh cho kẻ khác không phải với kì vọng họ sẽ trở thành một điều gì đó mà chỉ là chăm chăm muốn chỉ ra kẻ đó “có điểm xấu như thế này này”. Con

người không hề sống và cho rằng bản thân thế đã là hoàn hảo. Mọi người đều mang theo nhiều nỗi lo lắng và vấn đề riêng, va chạm với những người khác, tổn thương và làm kẻ

khác bị tổn thương rồi mới trở nên trưởng thành hơn. Theo quá trình vậy đó. Chỉ dựa vào những điều mình từng làm rồi gán em với những biệt danh, thành ra chúng thường hiếm khi là danh hiệu gì tốt đẹp.

Nhưng mà đôi khi, ta lại được người khác đặt những biệt danh hay ho khiến mình vui vẻ

dẫu bản thân chưa có được những đức tính đó.

Trên thế giới, nhiều bà mẹ gọi con mình là “nhân tài” và nuôi dạy chúng trở thành như

thế. Cũng có những trường hợp không phải là mẹ, tựu trung là những người nuôi dạy nên các “nhân tài”.

Những người được gọi là “nhân tài” thường có cùng điểm chung. Ta vẫn

hay cho rằng họ đều có những năng lực tuyệt vời tiềm ẩn sâu trong mỗi người, nhưng thực ra chẳng phải như vậy. Ai trên thế giới này cũng sở hữu năng lực tuyệt vời cả.

Vậy, nó là thứ gì?

Thật ra, trước khi thành công, những nhân tài này được nuôi dạy với biệt danh “sẽ thành công trong tương lai”.

Người đó có thể là mẹ, là cha, là người lớn xung quanh em, tùy theo từng hoàn cảnh có thể là người thầy em tự chọn cho mình. Tóm lại là một người nào đó quanh em nói với em rằng “Nhóc con có năng lực tuyệt vời trong tay, có thể giúp đỡ nhiều người trong tương lai đó”, họ đặt cho em một biệt danh và nuôi dạy em trưởng thành với nó. Và rồi,

em thực sự trở thành đúng như vậy. Con người ta trở thành người đúng như biệt danh dành cho họ.

Tôi cho rằng thế giới này có rất ít người được gọi là tài năng chính bởi vì số người được đặt cho những biệt danh như thế có quá ít và những người không có thì không thể trở

thành như vậy được.

Từ điểm này, nếu em tặng người khác một biệt danh họ mong muốn thì sao, em hãy nghĩ

thử xem.

Đối với phần nhiều những người sống trên thế giới này, em sẽ thành một sự tồn tại không thể thay thế. Chính nhờ biệt danh em dành cho người đó, nhiều nhân tài sẽ được sản sinh ra trong thế giới này.

Đối với những người đó, quen biết em trở thành một điều hạnh phúc lớn nhất trong đời còn gì.

Đương nhiên khi điều em không nghĩ là đối trá lại như câu lừa dối với kẻ khác, thì đó cũng chỉ là điều vô nghĩa. Ta chỉ biết con người trên thế giới này mang năng lực vô hạn là sự thật không có gì phải nghi ngờ. Dẫu họ có là bất cứ ai, họ đều có khả năng trở

thành “nhân tài” trong tương lai. nếu em tin tưởng điều đó bằng cả trái tim

mình, chỉ

cần em cứ giữ gìn biệt danh đó dành cho họ, em sẽ trở thành một sự tồn tại không thể

đánh mất đối với kẻ kia. Và biệt danh em dành cho người đó cũng trở thành một vật trao đổi họ không thể quên.

Không chỉ có “tiền bạc”, “ngôn ngữ”, cũng tùy theo cách sử dụng của em mà chúng có thể trở thành đối tượng trao đổi mà đối phương mong muốn.

Điều này có chút liên hệ với phần cuối của lá thư lần trước.

Chỉ cần những người xung quanh đặt ra một biệt danh, không dựa vào những kinh

nghiệm trước giờ mà dựa vào những mong đợi tương lai, cuộc đời em coi như đã có

bước chuyển mình rồi.

Điều này không chỉ giới hạn khi ta nói với chính đối tượng đó.

Kể cả trường hợp không có người kia hay cả những lúc nói về người đó, em cũng nên nhớ.

People will talk. (Con người sẽ buôn chuyện.)

Con người là sinh vật thích buôn chuyện. Những lời nói sẽ lan truyền rộng ra và một lúc nào đó sẽ đến tai người kia.

Nếu em đánh giá về người bạn của mình là “Cậu ta dịu dàng lắm”, những lời đó theo miệng người khác đến tai bạn của em sẽ có hiệu quả hơn khi em trực tiếp ghép cho cậu

ta cái “biệt danh” đó và người ấy sẽ tự nhiên dịu dàng hơn với em.

Em có lẽ cũng thế.

“Bạn OO khen rằng Ryouuta dịu dàng lắm đấy.”

Nếu những lời đó lọt vào tai em, hẳn em sẽ đối xử dịu dàng hơn hẳn với người OO đó.

Từ hôm nay, em sẽ đặt biệt danh thế nào cho ai đây?

Từ Quán chủ tin tưởng vào thành công nơi em

Thư từ tôi (lá thứ ba)

Chào Quán chủ,

Lá thư hôm trước anh/chị gửi đến với tựa đề “biệt danh” làm em nhớ đến người thầy đã từng nói với em rằng “Nishiyama là một đứa trẻ có trái tim dịu dàng” năm lớp ba. Em không phải dạng người được người khác đánh giá là dịu dàng như kể từ khi đó em cũng nhận ra mình thường cố tỏ ra dịu dàng hơn trước mặt người thầy đó. Chính xác, con người ta thường sẽ trở thành người kể khác muốn họ trở thành.

Cả kinh nghiệm khi đó, cả khi ta đặt biệt danh cho người khác cũng thế, thay vì một biệt danh họ mong muốn, người ta thường có xu hướng lấy những biệt danh người kia không thích để đặt cho họ.

Thành ra, mối quan hệ giữa người với người không đi theo hướng họ muốn rồi dẫn đến mọi nỗi lo lắng hay sự cô lập trong đời người. Điều đó là vì sao, đa phần ta nghĩ là do lỗi của đối phương, “họ không hợp với mình” và ném vào mặt họ những điểm đáng ghét đó, em cực kì bị thuyết phục bởi quan điểm này và tự kiểm điểm bản thân mình đã trực tiếp hoặc gián tiếp tạo nên những biệt danh không đáng.

Ngoài ra, còn một điểm nữa.

Điều nằm ngoài suy nghĩ của em là những lá thư kia không nhằm mục đích hướng dẫn

“phương pháp cho em có một cuộc đời thành công” mà là phương pháp “mang lại thành công cho người khác”.

Tuy nói ra có hơi ngại, em có lẽ đã hơi trông chờ quá.

Em cho rằng khi trao đổi thư với “Thư quán”, em sẽ học được những bí quyết thành công không phải ai cũng biết được. Điều hay ho gì đó sẽ giúp em thành công trong đời.

Đáng tiếc là, nội dung lá thư gửi đến em không nói đến phương pháp giúp

em thành

công mà lại là phương pháp giúp những người xung quanh em thành công.

Dẫu sao, em vẫn cảm giác được những điểm nhỏ mọn trong mình bị nhìn thấu.

Nhưng mà cũng nhờ có anh/chị, em nắm bắt được nhiều quan điểm cực kì quan trọng.

Nếu bản thân muốn sống trong thế giới này, để có thể đạt được thành công, điều quan trọng là phải trở nên cần thiết trong mắt người khác, em nghĩ là mình hiểu nhưng em vẫn chưa thấy được những cách nghĩ để bản thân thành công bằng chính sức mình.

Kể từ khi đó, mang suy nghĩ bản thân là cần thiết đối với nhiều người, bắt đầu từ bạn bè, em cố gắng đặt cho họ những biệt danh thật hay. Hiệu quả thật tuyệt vời, em cảm giác môi trường xung quanh mình như dần thay đổi. Mọi người trở nên thân thiện với em hơn, giúp đỡ em trong nhiều việc. Em cảm thấy dường như đây là lần đầu tiên em thấy được rằng, hàng ngày mình có thể vui vẻ tới mức nào giữa các mối quan hệ với người khác.

Thành thật cảm ơn Quán chủ.

Hôm trước, em còn chưa biết được tình hình sẽ ra sao, nhưng em đã qua cuộc phỏng vấn vòng hai em nhắc tới trong lá thư trước, có vẻ như em sẽ nhận được thư tuyển dụng.

Người tuyển dụng bên công ty đó là một người rất đáng kính trọng, nhiệt tình với công việc, tình cờ lại là đàn anh khóa ngay trước học cùng trường đại học của em nên anh ấy tỏ ra rất quan tâm đến em.

Anh ấy cũng nói với em rằng, “Do ảnh hưởng của thời kỳ bùng nổ dân số, lượng người về hưu năm nay rất nhiều và sinh viên ra trường cũng dễ kiếm việc hơn”.

Có thể đó là yếu tố tiên quyết, nhưng quá trình tìm việc của em được thuận lợi đến vậy cũng chính từ khi em nhận lá thư trước của chủ “Thư quán”. Và mỗi khi gặp một ai đó,

“Điểm hay của người này nằm ở đâu đây...”, em luôn cân nhắc đến điều này và để

những điều mình suy nghĩ thoát ra theo cửa miệng, chúng chắc phải có liên hệ với nhau nhỉ.

Thật ra, công ty em có vẻ sẽ nhận được thư tuyển dụng vốn không phải là công ty làm về

truyền thông, em dự định coi đây là cơ hội luyện tập phỏng vấn nên đã đăng ký vào một doanh nghiệp sản xuất ô tô khá lớn. Dựa theo quy mô, tính quốc tế và danh tiếng thì đây là một công ty có triển vọng lớn, em cũng thấy hứng thú với cung cách suy nghĩ và lòng nhiệt tình với công việc của nhân viên nơi đây. Bản thân em cũng có hứng thú với ô tô, nếu nhận được thư tuyển dụng, em cũng suy tính đến việc vào đây làm.

Mà, khi nào trúng tuyển thật ta có thể suy tính sau cũng được, em muốn tiếp tục công cuộc tìm việc, không muốn đánh bay nhuệ khí sớm như vậy.

Em không rõ bản thân sẽ bước được đến đâu, nhưng nhờ những điều Quán chủ dạy dỗ, em có cảm giác mình đã thay đổi rất nhiều.

Em rất mong đợi lá thư thứ ba.

Từ giờ cũng mong anh/chị chỉ giáo thêm nhiều điều.

Nishiyama Ryouuta

Lá thư thứ ba: “Trời sẽ giúp ai tự giúp mình”

Đang xuân đầy mà tiết trời như thể đã sang hạ. Có lẽ do mùa mưa sắp đến rồi.

Dạo này cuộc sống của em có thay đổi gì không?

Chắc em chưa thể nhìn ra được thời thế, nhưng từng khắc mọi sự vật đều đổi thay, theo xu hướng, chuyện tìm việc giờ cũng đổi khác so với vài năm trước đây. Vài năm trước, tỉ

lệ sinh viên tốt nghiệp nhận được việc thấp kỷ lục đã trở thành vấn đề nhức nhối, nhưng vài năm trước đó nữa một sinh viên có thể nhận được giấy mời làm việc từ năm, sáu công ty cùng lúc, cuộc cạnh tranh giành nhân lực đã vô cùng khốc liệt. Từ giờ, dựa theo nhiều yếu tố, thời thế cũng đang thay đổi còn gì.

Hiện tại, tình hình tìm việc cũng dễ dàng hơn nhiều so với vài năm trước. Theo nội dung lá thư em gửi, tôi có thể ngẫm ra điều ấy. Dẫu tình hình có thể nào, đối với tương lai của Ryouta, tìm được vị trí có ý nghĩa nhất vẫn là điều tốt. Tôi sẽ giúp em.

Xem nào, em đang có khả năng nhận được thư mời đến làm việc từ một doanh nghiệp lớn đến mức chỉ nghe tên thôi cũng khiến các bạn sinh viên đang tìm việc khác thấy ghen tị

đúng không. Đầu tiên, tôi xin có lời chúc mừng cho em. Dẫu kết quả có ra sao, những kinh nghiệm của em trong quá trình tìm việc trước giờ chắc chắn sẽ trở thành điều cần thiết đối với cuộc đời em.

Đối với người đang có khả năng sẽ nhận được giấy mời từ một công ty lớn như em, có vẻ

đây sẽ là gáo nước lạnh tạt vào tâm lý, nhưng đây có thể là một điều tuyệt vời cần thiết đối với cuộc đời em nên hôm nay tôi sẽ thử giới thiệu đến em xem sao.

Dẫu có qua mười năm nữa thì điều đó cũng vẫn đủ sức tạo nên thay đổi lớn trên thế giới.

Trào lưu của thế giới, những nhu cầu thiết yếu và sở thích của con người cũng vậy cả

thôi.

Mười năm trước, em có biết thứ gì là trào lưu của thế giới không?

Máy nhắn tin đó.

Mục tiêu chú trọng của nó là học sinh cấp ba, thế hệ trẻ lần đầu tiên được chạm vào một loại hình truyền tin cầm tay đã cho thấy một bước tiến không thể tin nổi. Đương nhiên sinh ra trào lưu cần có sự tồn tại của công ty phát triển ra chúng. Hẳn là công ty đã phát

triển nên máy nhắn tin phải thu về được nguồn lợi nhuận khổng lồ. Một thời đại còn chưa biết đến mail là gì bỗng xuất hiện sản phẩm có thể truyền đạt tình cảm của mình tới đối phương sẽ được lòng nhiều người. Làm thế nào để truyền đạt tâm lòng mình đến đối phương thông qua vài con số, em có thể không tưởng tượng ra được. “0833” đọc là

“chúc ngủ ngon”, bây giờ nghĩ lại thật khiến ta rưng rưng nước mắt.

Nếu không được giải thích, ai mà hiểu được ý nghĩa của chúng ra sao, mọi chuyện thế là coi như chấm dứt. Thế giới hiện giờ làm gì còn ai dùng đến máy nhắn tin nữa chứ. Đồng nghĩa với việc, một sản phẩm từng càn quét thế giới mười năm trước đây giờ đã không còn tồn tại.

Còn tôi tệ hơn, ở những thế hệ trước, những sinh viên ưu tú phải đặt mục tiêu vào những ngành nghề có tính cạnh tranh cao. Những doanh nghiệp tài chính như ngân hàng hay công ty chứng khoán. Vào thời ấy giờ, bất cứ ai vào được ngân hàng hay công ty chứng khoán, tương lai họ coi như được đảm bảo. Ai có thể nghi ngờ những công việc bảo đảm trọn đời như thế, cũng chẳng ai dám nghĩ nghề tài chính lại có lúc mất đi sức sống.

Nhưng, mọi chuyện lại diễn ra đúng như thế. Vào thời điểm thế giới gọi là “kinh tế bong bóng” [1].

[1] Là hiện tượng chỉ tình trạng thị trường bị lũng đoạn, hiện tượng đầu cơ tràn lan khiến giá hàng hóa hoặc tài sản giao dịch tăng đột biến đến một mức giá không tưởng được hoặc thiếu đi tính bền vững.

Hậu quả là, những công ty được cho là tuyệt đối an toàn lũ lượt theo nhau phá sản.

Đương nhiên, các doanh nghiệp vừa và nhỏ cũng phá sản theo là sự thật không chối cãi được.

Những điều giống như vậy lặp đi lặp lại trong lịch sử.

Những sinh viên ưu tú khi đi tìm việc, họ ở vị thế có thể tuyển dụng vào những doanh nghiệp có triển vọng nhất thời bấy giờ. Và cũng như thế biểu tượng cho thời đại, họ

tuyển vào những công ty hoành tráng nhất bấy giờ. Nhưng mười năm sau, thế giới đã thay đổi rất nhiều. Từ khi ta vào một công ty đến khi về hưu cũng phải đến bốn mươi năm. Không có gì đảm bảo công ty hay ngành nghề được cho là ổn định hiện giờ sẽ vẫn như vậy sau bốn mươi năm. Thật ra, mọi doanh nghiệp nếu không vượt qua được giông tố thì không thể tồn tại được.

Hiện tại, những doanh nghiệp lớn cũng phải vượt qua được những phong ba lớn tưởng chừng như không thể thì mới tồn tại được trong thế giới này. Và từ giờ trở đi, họ còn có thể chèo chống tiếp nữa hay không, ta không thể nói

trước được khi chúng còn chưa xảy ra.

Nếu ta không cân nhắc cả những yếu tố đó, làm một thanh niên mù quáng tuyền vào một công ty chỉ vì chính sách hay danh tiếng của công ty đó là không ổn. Rồi sẽ có ngày

“đáng ra không thể có” ấy đến.

Có thể công ty sẽ phá sản, có thể công ty sẽ tái cơ cấu và thải loại bớt công nhân viên.

Nếu xảy ra điều đó, tùy thuộc vào việc thay đổi chủ, công ty sẽ tụt dốc đến mức nào cũng không rõ. Dầu không thể tham đến mức đó, mỗi một lần công ty phải vượt qua những lao đao, nhân viên làm cho công ty ấy cũng phải vượt qua điều tương tự.

Mong đợi suốt bốn mươi năm làm việc tại một công ty một cách thuận buồm xuôi gió không xảy ra bất cứ vấn đề gì, tôi nghĩ em hiểu, đó mới là điều phi thực tế.

Đến khi có chuyện bất thường xảy ra, em mới nghĩ ra rằng “à, công ty của mình không ổn định” thì đã muộn rồi.

Nếu nói ra như thế này, có thể em sẽ nghĩ, “Biết được công ty có ổn định hay không, người làm việc ở đó phải rõ chứ” hay, “Nếu công ty gặp chuyện thì tôi bỏ việc là xong”.

Thật sự là nếu ta cứ nghĩ đơn giản mà được những điều đó thì quá tốt, nhưng phần lớn mọi người lại không thể nhận ra điều đó nếu không được chỉ dẫn. Và thế là, đến lúc đó, em đã chẳng thể nghĩ việc ở công ty mình nữa rồi. Em có hiểu lý do vì sao không?

Thật sự, hầu hết các công ty Nhật Bản, dầu thái độ của em có thế nào, sau vài năm làm việc, mức lương cũng không có thay đổi gì nhiều.

Ví dụ, trong năm đầu tiên em vào làm việc cho một doanh nghiệp, em làm việc chăm chỉ

hơn tất cả những người vào cùng đợt khác, vẫn làm việc vào cái giờ đáng ra em đã ở

nhà. Sau một năm, mức lương của em sẽ ra sao?

Thanh niên đa phần sẽ nghĩ là, “Nếu mình hơn được những người vào cùng kỳ, thì đâu không nói gì cũng phải có khoảng cách nào đó chứ”.

Đáng tiếc là, thực tế phần lớn là sai. Vẫn cùng một mức đó thôi.

Đầu em có bỏ cả thời gian ngủ dôn sức làm việc công hiến cho công ty, em cũng chỉ

nhận cùng một mức lương với những kẻ chính mắt em thấy ngời tay, bảo là ra ngoài kiểm tra nhưng thực ra trốn trong ô tô ngủ, khuất mắt trông coi là liền nói xấu cấp trên.

Nhiều người nghĩ rằng mức lương cho thấy “mức đánh giá năng lực bản thân”, nhưng sau vài năm liên tục như thế, em bắt đầu có suy nghĩ “bản thân mình cũng ngời tay thì hơn...”.

Từ chính bản thân mình rút ra thì thấy, nếu đã nhận về cùng mức lương thì cứ thành thoi có phải hơn không. Nhưng nếu cứ sống theo cách ấy, một bản thân tận tâm và đầy sức sống sẽ mất đi. Kết quả là, tài lực công ty đang có, hay những người đang cố gắng làm việc khác, họ sẽ không thể nào quên được rằng ta ngời tay nhưng vẫn nhận được cùng một mức lương như thế.

Tóm lại, nếu để mọi sự thành ra thế, khi lớn tiếng cho rằng hưởng lương là quyền lợi của mỗi người, ta không thể thay đổi được sự thật là ta đang sống dựa vào kẻ khác. Điều phiền hà là chính ta còn không nhận ra được điều đó nữa. Ta cứ sống theo cách đó và

coi lương lậu là một loại quyền lợi hiển nhiên. Cũng do những người bạn bè, người ta quen biết như thế có quá nhiều.

Trong những thời điểm bình yên, ta có thể sống được theo kiểu đó nhưng một khi công ty bị một cơn phong ba lớn cuốn đi, tồn tại được sẽ không phải là những nhân viên kiểu đó.

Em có làm việc theo kiểu gì cũng sẽ nhận được cùng mức lương như thế, gắng từng chút một để làm việc thật có vẻ ngu ngốc. Với suy nghĩ đó, mọi người cạnh tranh với nhau để

cố gắng tìm ra được công việc tốn ít sức lao động mà có thể nhận được nhiều quyền lợi ngay từ đầu, nhưng chắc chắn vẫn sẽ có một người. Một người luôn tiếp tục cố gắng không một lời ca thán.

Dẫu có bị những kẻ khác nói là “Cứ cần cù làm việc thế có khác gì kẻ ngốc. Phải cho mình thư thả chứ”, nhưng không để tâm đến vấn đề phân chia đều hay không chỉ đơn giản là muốn sống cống hiến hết mình thôi.

Khi cần giúp đỡ ta có thể nhớ tới người như thế, trong khi những kẻ khác lần đầu tiên hiểu được rằng “A, không an toàn chút nào” trong biến cố.

Khởi đầu, chẳng có ai mang ý định thích nơi tay lúc nào thì nơi cả, nhưng sau bao nhiêu năm, họ bắt đầu nghĩ những nỗ lực của mình chẳng được đếm xỉa tới, để rồi họ

nghĩ rằng mình là phía chịu tổn thất.

Tôi thì không cho đó là tổn thất.

Làm thế chẳng phải tốt sao. Thường ngày, em cố gắng cả phần những người khác. Em trở thành người sản xuất ra lương cho những kẻ khác. Em cho đây là công việc em thực sự muốn cống hiến. Thật ra những người đứng trên kẻ khác, hay những người ta gọi là sếp nếu không có năng lực làm được đến thế thì cũng chẳng trụ lại được. Nếu không thể

là người sếp làm hết phần của nhân viên rồi đem tiền lương phân phát cho nhân viên thì vô dụng. Vậy nên, tuy hệ thống lương bổng này có vẻ bất công theo một mặt nào đó, tôi cho rằng nó vẫn có ý nghĩa riêng.

Dẫu là một doanh nghiệp có hàng trăm nhân viên cùng vào một đợt, chiếc ghế hàng đầu cũng chỉ có một. Chưa kể, cái ghế đó nào có thay người hàng năm phải trải qua bao nhiêu năm mới có một lần thay người mà thôi. Đầu tiên, người có khả năng nắm được cái ghế đó phải là người có thể làm việc được cả phần còn thiếu sót của đồng nghiệp, đồng thời không phải dạng tự khoe khoang thành tích của mình.

Vậy nên, sau khi vào được công ty rồi, người vật vã làm việc vì đại cục, hay người cứ

thảnh thơi làm việc chỉ nghĩ đến quyền lợi của riêng mình, sau bao nhiêu năm mức lương cũng tăng đều như nhau như vậy họ sẽ tìm được ai phù hợp để làm sếp, đó là một bài kiểm tra thực sự rất hay ho.

“Hãy dùng sự cố gắng thường ngày của bản thân mình để sản xuất ra lương cho những kẻ khác.”

Đúng là bất công đấy, nhưng tôi thấy đó cũng là một cách sống thật tài tình làm sao. Một khi có chuyện gì xảy ra thì sự cố gắng đó sẽ được công nhận, sau khi người đó vượt qua phong ba bão táp, họ sẽ trở thành sự tồn tại được công nhận. Tôi nghĩ thế đã đủ làm phần thưởng rồi. Sau khi tìm được việc, em cũng sẽ đối mặt với tình hình này, nên trước đó, nếu em có thể có cùng cảm nhận như tôi thì vui quá.

Nếu em trở thành một nhân viên như thế, công ty nhất định sẽ trân trọng em. Dẫu công ty có mất đi, những công ty khác cũng sẽ không bỏ mặc em được.

Những người dễ bị “lọt lưới” khi rơi vào hiểm cảnh, thường có một điểm chung.

Điểm đó không phải là năng lực của chính họ, là do họ chỉ toàn dựa hơi “năng lực của người khác” để có thể sống được. Những chuyện như công ty lớn hay sự cố gắng của kẻ

khác, không đơn giản chỉ là bản thân xây dựng cuộc đời của chính mình mà chính là bản thân đang dựa dẫm vào năng lực từ kẻ khác.

Lại có những người bất kể công ty lớn hay nhỏ, trong bất cứ hoàn cảnh nào đều có thể

thành công.

Đó là những người có thể mở đường cho bản thân, dẫu bị đặt vào môi trường nào.

Họ không thể để cho kẻ khác che chở cho mình, họ cố gắng hết sức làm điều bản thân có thể.

Họ không nhìn lại những thứ bản thân sẽ được nhận để quyết định điều mình sẽ làm, họ

là người luôn sống hết mình qua từng ngày từng ngày một không màng tới phần thưởng họ sẽ nhận được.

Em có thể làm việc ở một doanh nghiệp lớn, hay một doanh nghiệp nhỏ cũng được, điều quan trọng là em có giữ được sự kiên cường qua từng ngày để tạo dựng cuộc đời riêng cho mình hay không. Mà không, càng làm ở công ty lớn, tâm lý này càng dễ phai màu nên em phải ghi nhớ kỹ trong tim.

“Trời sẽ giúp ai tự giúp mình.”

Thế giới lúc nào cũng vậy thôi.

Dẫu giờ em có vẻ sẽ nhận được giấy mời làm việc của một doanh nghiệp lớn, cũng đừng quên câu này nhé.

Từ Quán chủ cả lo

Thiên đường và Địa ngục

Kết thúc cuộc phỏng vấn cuối cùng với doanh nghiệp sản xuất ô tô lớn kia, tôi trở về nhà

và tin rằng mình sẽ nhận được phản hồi tốt. Tôi đi bộ từ hội trường phỏng vấn ở trụ sở

chính công ty đến nhà ga, vừa nghĩ nếu mình đi làm ở công ty này thì cuộc sống hàng

ngày sẽ trở thành thế nào, tôi vừa ngó nghiêng những khung cửa kính trưng bày dẫu

không có ý ngắm nhìn gì trên con đường hào nhoáng quanh ga vừa suy nghĩ.

Dựa theo những lời từ phía người tuyển dụng, chắc tôi sẽ nhận được thư tuyển dụng. Họ

chưa nhắc gì đến “thư tuyển dụng” đâu nhưng họ đã bóng gió rõ ràng đến mức muốn nói

da gà.

Tôi bắt đầu quá trình tìm việc muộn hơn người khác, nhưng ngay khi thử khởi đầu, tôi chợt tìm gặp được một bản thân mới của mình đang ôm trọn ước mơ, kì vọng và hi vọng.

Thực sự cũng chẳng mới mẻ gì, là cảm giác lâu lắm rồi mới được trải nghiệm có lẽ chính xác hơn. Trong ký ức của tôi, chuyện từ thời trung học.

Khi dồn mọi tâm trí theo đuổi điều gì đó, ta cảm thấy niềm vui.

Cảm giác đó tôi đã quên đi từ lâu. Vào phổ thông rồi đại học, mãi tôi mới

nhận ra bản thân đã lánh mình khỏi cảm giác “dồn mọi tâm trí theo đuổi điều gì đó”. Từ lúc nào, tôi chỉ quan tâm đến chuyện “niềm vui” là được “thoải mái” hay “tươi cười” mà thôi. Thói quen đó, cuộc sống thoải mái tươi cười mỗi ngày không làm nên niềm vui. Đó là những

ngày tháng trống rỗng.

Nhưng giờ thì khác rồi. Hẳn là không được thoải mái, không thể tươi cười suốt nhưng tôi đang hành động, đang lên kế hoạch cho tương lai của mình, việc viết thư cũng làm tôi vui vẻ không cưỡng được. Trong khoảng thời gian này, tôi cảm giác đời sinh viên của mình như một bức tường với lớp đá lát đang bắt đầu tróc dần.

Có lẽ là cuộc phỏng vấn cuối cùng đã mang lại cho tôi cảm giác tốt đẹp, tối hôm đó, lâu lắm tôi lại nhận được cuộc gọi từ gia đình, tôi báo luôn tình hình tìm việc. Tôi vốn định đợi đến khi nhận được thư tuyển dụng mới gọi về thông báo nhưng lại tự mình phá vỡ lời hứa đó.

“Con nói nè, hôm nay là đợt phỏng vấn cuối cùng từ phía công ty sản xuất ô tô đấy.”

Bất cứ khi nào nói chuyện với bố mẹ, tôi lại bất giác lại quay về với chất giọng địa phương.

“A, vậy à? Kết quả sao con?”

“Chưa nhận được thư tuyển dụng thì chưa nói chính thức được, nhưng có vẻ ổn ạ.”

“Nếu thế thì tốt quá. Nhận được thư mời, ta làm bữa nhe.”

“Dạ, nói vậy còn sớm quá. Khi nào nhận được thư ta hãy bàn đến. Nhận được con sẽ báo ngay.”

“Vậy thì được, bố mẹ đợi nhưng cũng không kì vọng quá nhiều đâu.”

Nói thế thôi nhưng bố mẹ tôi cũng kì vọng lắm, tôi đã báo với mẹ thế. Mỗi lần gọi điện, tôi đã nói bao lần câu “vẫn chưa rõ...”. Chỉ có vài lần gần đây, tôi mới nói chuyện về định hướng cuộc sống và cuộc đời mình sau này khi nhận được thư tuyển dụng thôi.

Thông báo từ chối tuyển dụng của công ty đến nhanh hơn tôi tưởng, ngay hôm sau ngày

phỏng vấn. Buổi sáng sau cuộc điện thoại đầy lên sự trông đợi của bố mẹ, tôi như trượt ngã xuống hố sâu.

Tôi tự giận bản thân đã phá vỡ lời hứa nhận được thư tuyển dụng mới báo về lúc trước.

Những câu nói “Nếu cậu vào công ty tôi...”, “Nếu là cậu tôi nghĩ chắc sẽ hợp với công ty chúng tôi” như thế, những lời chót lưỡi đầu môi như thể hứa hẹn đó để làm gì cơ chứ?

Để thấy dễ chịu hơn khi từ chối người ta sao?

Vài tiếng sau đó, với một tiếng thở dài thất vọng, tôi nhấc máy lên. Những lời tôi nói trong cuộc điện thoại hôm qua lại tặng thêm một điều vô ý nơi tôi. Đương nhiên, tôi nhấc máy gọi điện báo về nhà.

Phần II: Bước lùi và trưởng thành

Giây phút ta nghiêm túc định hướng cuộc đời mình, cũng là khi xuất hiện sự đổi thay.

Xuất phát lại

Một tuần sau khi nhận được thông báo từ chối từ phía doanh nghiệp mình mong đợi, tôi theo lời mời của chị gái lên Tokyo dùng bữa.

Tokyo và Yokohama, nếu xét theo vị trí địa lý thì cũng chẳng phải xa xôi gì, nhưng kể từ

lúc bắt đầu cuộc sống sinh viên, chuyện học trên trường, việc làm thêm và đời sống cá nhân bận rộn khiến tôi chưa có cơ hội nào lên đây chơi, thoát cái đã lên năm tư mất rồi.

Có lẽ chị nghe được từ bố mẹ chuyện tôi không nhận được lời mời làm việc nên lo lắng đây mà. Chị đột ngột gọi điện mời tôi qua.

“Cũng lâu rồi mà, chị em mình dùng bữa với nhau được không?”

Không có lý do gì để từ chối, tôi đồng ý.

Ngày hôm đó, chúng tôi đi ăn ở một quán lẩu chanko[1]. Để xóc lại tinh thần cho ai đó, lẩu chanko có vẻ là một lựa chọn đơn giản, nhưng tâm ý đi kèm mới là điều khiến tôi cảm động. Những lúc chẳng có vấn đề gì thì ta thường chẳng cảm nhận được nhiều sự quan

tâm từ phía gia đình, nhưng khi bản thân yếu đuối, những tâm ý đó lại thực sự khiến bản thân mình trân trọng.

[1] Hay còn gọi là lẩu sumo là loại lẩu đặc biệt với thành phần gồm những loại thực phẩm thuộc khẩu phần ăn dành cho võ sĩ sumo, ý tác giả là ăn loại lẩu này vừa bồi bổ

sức khỏe vừa giúp ta lấy lại động lực tinh thần như võ sĩ sumo.

Ngày hôm đó, anh Yoshitarou cũng đi cùng.

Đây là lần thứ tư tôi gặp anh Yoshitarou - chồng của chị gái tôi.

Lần đầu tiên là tám năm về trước, ngày cưới chị. Từ lần đầu tiên gặp gỡ, anh Yoshitarou đã ngồi xe lăn. Tôi cứ tưởng anh bị thương nên đã hỏi thăm trong tiệc cưới.

“Chân anh làm sao đấy ạ?”

“Anh bị tai nạn giờ không thể cử động được nữa.”

Anh ấy tươi cười đáp lời tôi, nhưng lúc đó tôi có cảm giác mình không nên hỏi sâu hơn nữa.

“Thế ạ.”

Tôi chỉ đáp vâng rồi rời khỏi chỗ đó như chạy trốn. Khi tôi quay lại bàn mình, anh trai Hiroto đã lại gần tôi tươi cười chia cánh tay phải ra. Tôi ngạc nhiên quay lại thấy anh Yoshitarou đã đi xe lăn theo ngay sau tôi rồi.

Một người thụ động như anh tôi lại có hành động đó quả thật khiến tôi bất ngờ, có lẽ là muốn tạo ấn tượng một người anh vợ tốt với anh Yoshitaoru. Nhưng sau khi bắt tay, anh tôi nhanh chóng thu tay về và từ lúc đó chỉ nghe chuyện thôi. Chính lúc đó, lần đầu tiên tôi biết anh Yoshitarou là một người vui vẻ hay nói đến thế.

Lần thứ hai là năm năm trước, nhân đám cưới anh họ tôi. Nhưng mà, lúc đó

tôi chẳng hề

có cơ hội nói được gì với anh Yoshitarou cả.

Với tôi, anh Yoshitarou là một sự tồn tại vừa gần mà lại vừa xa. Trở thành anh em một nhà chừng ấy năm, chúng tôi chỉ nói chuyện duy nhất một lần cũng là điều hiển nhiên

thôi.

Cảm giác xa cách đó có sự thay đổi lớn khi tôi thi vào đại học ba năm trước. Tôi ở nhà chị gái tôi khoảng hai tuần, đó là lần đầu tiên tôi chuyện trò với anh Yoshitarou về nhiều

thứ.

Anh Yoshitarou đã giúp tôi thả lỏng bớt khỏi những lo lắng về kỳ thi, rồi chuyện anh chị

yêu nhau ra sao, anh đã kể với tôi rất nhiều chuyện. Trò chuyện với anh lúc nào cũng cực kỳ thú vị, bàn ăn không bao giờ ngớt tiếng cười. Đó là lần đầu tiên, tôi thực sự có cảm giác mình có anh trai.

Anh Yoshitarou ngồi xe lăn đấy, nhưng cuộc sống hàng ngày của anh hoàn toàn khác

những gì tôi tưởng tượng, luôn vận động.

“Anh ghét không được vận động lắm.”

Anh Yoshitarou nói vậy, những lúc tìm được chút thời gian rảnh, anh lại mời tôi đi dạo, rồi anh còn luyện bóng rổ, tham gia các hoạt động tình nguyện. Tôi còn nhớ rõ cảm giác xấu hổ vì cái tính cứ động việc phải ra ngoài một chút là lại thấy phiền của mình.

Nhà anh cũng chẳng phải hoành tráng gì cho cam, nhưng anh có cả thư phòng riêng. Hình như có thời gian rảnh rồi là anh đọc sách. Một ngày kia, anh Yoshitarou đã dạy tôi:

“Với anh, sách là người thầy tuyệt vời, là tri kỷ cả đời, là thứ luôn đưa ra những gợi mở

cho chính mình. Cảm giác khi ta gặp được một cuốn sách như thế cảm động đến chẳng

thể nói thành lời. Đó là giây phút anh cảm thấy tương lai của mình đang tỏa sáng lấp lánh.”

Lúc đó tôi còn chưa rõ những điều tuyệt vời khi đọc sách.

“Thế ạ.”

Tôi đáp lại rất thờ ơ, nhưng anh Yoshitarou lại cười nói:

“Đến lúc gặp được cuốn sách như thế, Ryouta sẽ hiểu thôi.”

Những lời anh nói tôi vẫn còn nhớ rõ, hẳn chỉ là bị dọn dẹp vào góc nào đó trong tim mình mà thôi. Chính bởi những lời anh rề nói, soi lại phong cách sống của chính mình, rồi khi tìm thấy “Thư lạc” mấy tuần sau đó, tôi mới bị mấy chữ “thư viện riêng” cuốn hút đến vậy.

Đến ngày này năm thứ tư sau đó, anh Yoshitarou vẫn chia sẻ với tôi nhiều chuyện làm tôi vui cười. Tuy chỉ toàn là mấy chuyện cười vô thưởng vô phạt, nhưng chính những

chuyện ngoài lề không đánh vào vấn đề tìm việc đó lại như một cách thể hiện sự quan

tâm riêng của anh Yoshitarou. Chỉ là, trong dòng câu chuyện của anh cũng có những lời thể hiện sự dũng cảm của chính mình.

“Những người không bao giờ ngã không có nghĩa là họ mạnh, những người ngã nhưng

vẫn đứng lên mới thực sự mạnh mẽ.”

Chính là những lời ấy.

“Lần sau anh sẽ tìm cuốn sách viết những câu này, rất phù hợp với em hiện tại.”

Anh đã nói thế với tôi.

Chị gái tôi thì dường như nhận ra tôi có gầy đi trong quá trình tìm việc, chị

chỉ quan tâm đến vấn đề dinh dưỡng của tôi, “Em ăn cái cục nhé?”, “Em ăn chỗ thịt này đi” đến thành lảm điếu. Nhưng, cảm giác lâu lảm bản thân mới được ở giữa gia đình khiến trái tim tôi bình yên đến lạ.

Tôi cảm thấy rõ sự quan tâm của hai anh chị trong những mẫu hội thoại vẫn vợ.

Lúc quay về, chị gái tôi có nói, “Mẹ cũng lo lảm đấy, nhưng dẫu sao đây cũng là chuyện liên quan đến công việc kiếm sống sau này của em, đừng để nó ám mình mãi.”

“Vâng, em rõ rồi.”

Tôi cảm giác được tình thương yêu của gia đình mà trước kia khi mãi mê chào đón cuộc đời sinh viên đầy niềm vui tôi đã không hiểu được. Những ánh đèn ở đuôi xe taxi lữ lượt qua lại trên đường phố Tokyo như nhòa đi trong mắt tôi.

Đứng dậy đi. Tôi chỉ vừa mới khởi đầu thôi mà.

Phải trở nên mạnh mẽ, thật mạnh mẽ!

Tôi thề trong tim mình điều đó.

Thư từ tôi (lá thứ tư)

Xin chào, Quán chủ.

Từ lúc gửi lá thư thứ ba đến nay đã chậm phản hồi lâu như thế này, thật xin lỗi.

Em nên viết điều gì đầu tiên bây giờ nhỉ. Mỗi lần hoang mang thế này lại mất bao nhiêu thời gian. Dẫu vậy em vẫn chẳng tìm ra được bất cứ điều gì để viết... nhưng để mọi thứ

lâu đến mức này cũng không ổn, nên em viết lá thư này gửi anh/chị.

Thật ra, em không được tuyển vào doanh nghiệp sản xuất ô tô lớn kia.

Thực sự, em cũng không có ý an tâm sớm cho tới khi nhận được thư tuyển dụng, nhưng khi trở nên thân thiết với bên tuyển dụng, bản thân lại nhanh chóng vào đến tận vòng phỏng vấn cuối cùng, em dần gắn mình với suy nghĩ

bản thân chắc ổn rồi. Nhưng lại không được.

Mọi chuyện thành ra thế này trong khi em đã chắc chắn là sẽ nhận được thư mời của công ty đó rồi cơ đấy. Em vốn cũng không có ý định tỏ ra mình sẽ được nhận làm việc đến nơi rồi, nhưng trong tim dường như chẳng hề có ý nghĩ là mình sẽ không được chọn.

Ảnh hưởng từ những lời Quán chủ nói, em đã luôn nhắc nhở “Vào được công ty rồi,

gắng sức làm cả phần việc của người khác, cống hiến vì doanh thu của công ty là một việc cực kì đáng làm”. Chẳng hiểu em lấy đâu ra sự ngạo mạn này nữa.

Em đã định sẽ vào công ty này, em ngại cảm giác phản bội nên chỉ quyết tâm chuyên chú vào mình nó thôi và không tham gia phỏng vấn với các doanh nghiệp khác nữa. Mình đã vắt hết sức lực vào nó, vậy mà mọi thứ lại thành ra thế này.

Nhờ thế, em thật sự quay lại điểm đầu.

Về với thời kỳ chẳng làm bất cứ điều gì.

Quán chủ ơi, cảm giác sốc vì không nhận được thư tuyển dụng lớn hơn em tưởng tượng.

Nếu như lần đầu tiên dự tuyển đã bị loại thì có đăng tuyển vào bao nhiêu công ty mà không nhận được thư tuyển dụng cũng chẳng sao. Đằng này, bản thân đã vào đến vòng phỏng vấn cuối cùng rồi mà lại nhận được câu trả lời như thế quả thật khó chấp nhận.

Em nhận ra dường như bản thân yếu đuối hơn mình vẫn tưởng.

“Cậu có vẻ chẳng được tích sự gì!”, như thế sếp trong công ty nói với mình câu đó vậy, nói thế nào nhỉ, cảm giác kiểu người như mình bị chối từ ấy.

Gượng dậy được trong một tình cảnh thế này, em thực sự cần đến một tinh thần thép. Nói thì nói vậy, ta chẳng cũng có cách nào khác ngoài việc phải đứng dậy cả. Em sẽ cố gắng.

Vậy thì, em sẽ lại bắt đầu quá trình tìm việc, rồi em có thể tìm ra được điều mình muốn làm hay chẳng, từ bây giờ, em cực kì lo lắng không rõ việc tìm ra

được điều đó có được suôn sẻ không và liệu có công ty nào chịu tuyển em vào hay không đây.

Mệt mỏi quá, bạn bè đại học của em cũng vẫn có đĩa chưa nhận được thư, lần tới, nó mời em tham gia hội chợ việc làm, sẽ có nhiều doanh nghiệp tham gia. Em nghĩ mình sẽ

lại vắt hết sức ra để cố gắng thêm lần nữa. Nếu có lời khuyên nào dành cho thằng em trong tình cảnh này, anh/chị hãy cứ nói ạ.

Dẫu sao, trong lá thư trước, em đã viết thư với tâm lý của một kẻ sắp được nhận được vào làm việc đến nơi, giờ em chỉ muốn kiếm một cái lỗ nẻ để chui vào.

Lá thư ngắn ngủi chẳng thể nói rõ được tâm trạng của em. Em sẽ cố gắng để lần sau có tin vui báo cho anh/chị.

Nishiyama Ryouta

Lá thư thứ tư: “Ta sẽ sống đúng như cách ta nghĩ”

Trận mưa bắt đầu từ hôm qua như dự báo mùa mưa đã về. Ta đã vào mùa đông đầy tình yêu thương của mặt trời, cơn mưa lại gieo vào đất bao phước lành, khiến người ta cảm nhận rõ một giai kỳ chẳng cách nào thay thế.

Chào em, Ryouta.

Em đã không nhận được thư tuyển dụng từ công ty đó nhỉ. Trong lúc chán chường như

vậy, cảm ơn em đã có lòng gửi thư cho tôi. Lá thư của em đã cho thấy dấu đau buồn em vẫn cố gắng mạnh mẽ đứng lên như thế nào. Chuyện không nhận được thư tuyển dụng là điều đáng buồn đối với em, nhưng kinh nghiệm đứng dậy từ những tình cảnh như thế

này, chắc chắn em sẽ có đóng góp lớn cho công ty tuyển dụng em vào làm sau này.

Hiện tại, có thể em đang nghĩ “cuộc đời không đi theo chiều hướng mình mong muốn”.

Nhưng mà, tôi sẽ chỉ cho em thấy rằng “thường cuộc đời sẽ đi theo chiều

hướng con người mong muốn” đấy.

Con người là một loài sinh vật dễ trở nên run sợ nếu khi bị mất đi đoàn thể hay vị trí của mình. Chính vì vậy, nỗi sợ “mất chốn nương tựa” hay “chẳng nơi nào có chỗ dành cho mình” điều khiển hành động của con người.

Như vậy là, trừ những người có ý chí cực kì mạnh mẽ, nếu những người bình thường không mang nỗi sợ hãi nào, họ cảm thấy mình đang ổn, họ sẽ không có bất cứ “hành động” nào để thay đổi mình.

Rất nhiều người hay than phiền nhưng lại không chịu nghỉ việc, đây chính là nguyên nhân.

Phần lớn các thí sinh học thi vào đại học, sinh viên đại học rời bỏ những cuộc chơi có

rèn giữa mình để tìm việc không phải là vì những lý do tích cực như “Rất muốn theo học đại học” hay “Rất muốn vào công ty đó do có ngành nghề muốn theo đuổi” mà vì lý do tiêu cực “mất chốn nương tựa” làm tâm.

Tôi không thấy lý do tiêu cực này là điều gì tệ hại.

Dẫu vì bất cứ lý do nào, chỉ cần giúp ta trưởng thành thì đều có thể suy nghĩ tích cực cả.

Nhưng hiếm có người ngay từ đầu đã làm việc với mục tiêu cao quý.

Em cứ xem xem, nếu suy nghĩ theo cách này, nếu nhiều người vào được đại học, sinh viên ra trường đều dễ dàng vào được các doanh nghiệp lớn thì ta chẳng nói đó là “bước ngoặt quan trọng” đâu nhỉ.

Nếu ta có một vị trí của mình và không mang nỗi sợ hãi mất đi vị trí đó, người thường

hẳn sẽ không có hành động rèn giữa bản thân. Trong một thế giới dễ dàng tìm kiếm được công việc, rất nhiều người không thèm cố gắng còn gì. Nếu như theo học mười năm ở

trường đại học, liệu em có nghĩ đến chuyện tìm việc khi mới bước vào năm thứ tư không?

Nếu ai cũng dễ dàng đỗ vào đại học thì chẳng ai cảm giác đó là điều đặc

biệt cả, thế giới này cũng có nhiều điều như vậy.

Cũng như thế, nếu ai cũng dễ dàng tìm được việc thì cái gọi là “tài năng” trên thế giới này lại quá nhiều mất rồi.

Nhà văn, diễn viên, nhà ảo thuật hay những doanh nhân khởi nghiệp...

Tuy chẳng phải tất cả nhưng tôi thấy nhiều trường hợp những người cực kì thành công đã phải chật vật sau khi tốt nghiệp ra trường rồi mới lựa chọn được lối đi riêng cho mình.

Nếu em là một sinh viên tốt nghiệp trong thời kỳ khó kiếm việc, không một công ty nào chịu nhận mình, em sẽ tính sao? Dẫu có thế, ta vẫn cứ phải sống thôi.

Từ đây, một cơ hội mở ra với chúng ta.

“An ổn không đảm bảo được gì cho tương lai nên hãy sống và làm điều mình muốn

làm!”, đó là cơ hội mang lại cảm giác này cho chúng ta.

Để có được tâm lý này, ta thực sự phải cực kì dũng cảm. Thật lòng, rất nhiều người không có suy nghĩ sẽ theo đuổi đến tận mức đó. Nhưng mà, khi rơi vào tình cảnh vô vọng như thế, ta sẽ có được dũng khí phi thường. Và, với dũng khí đó, rất nhiều người đã biến được ước mơ thành sự thật và trở nên thành công.

Chính xác, cơ hội sinh ra từ khủng hoảng, khủng hoảng chính là cơ hội.

Bây giờ, điều diễn ra với mình là may mắn hay bất hạnh, ta không thể phán đoán ngay lập tức. Có thể lúc đó ta coi là điều may mắn, nó lại có thể trở thành xiềng xích trói buộc cuộc đời mình. Nhưng có thể điều ta xem là không may lại giúp rất nhiều người nắm được thành công cũng là sự thật.

Mặt khác, biến “khủng hoảng” thành “cơ hội” là điều cần thiết đối với rất nhiều người thành công.

Nếu thử suy nghĩ theo cách này, ta không trốn tránh “những điều xảy ra không theo đúng những gì ta nghĩ” trong đời, hãy giữ vững trái tim mình, khi nó đến thì hãy nói rằng “đến rồi kìa” sau đó dồn hết mọi sự thông thái, dũng khí và năng lực hành động của bản thân để chào đón sự kiện bất buộc

phải đến đó, cũng có nghĩa, ta hiểu đó là điều giúp bản thân mình trưởng thành.

Đương nhiên, tôi không có ý cho rằng tất cả mọi chuyện xảy ra trên con đường của mình

đều là “khủng hoảng”. Đó là trường hợp “hiển nhiên” đấy thôi.

“Ta sẽ sống đúng như cách ta nghĩ.”

Đây là câu nằm lòng của nhiều người thành đạt.

“Ta không thể sống đúng theo cách ta nghĩ.”

Không thể biến giấc mơ thành hiện thực, đó lại là bài học rất nhiều người cảm nhận thấy.

Tại sao bài học cuộc đời lại có thể khác biệt đến thế?

Đối với câu đầu tiên, những điều xuôi theo ý ta nghĩ là điều “hiển nhiên” còn đối với câu thứ hai, những điều xuôi theo ý ta nghĩ là điều “may mắn”. (Đương nhiên, phải là

“khủng hoảng” thực sự đấy.)

Để biến em trở thành trường hợp đầu tiên, tôi đã giới thiệu cho em phương pháp “trao đổi” để đạt được những điều bản thân không thể đạt được rồi đấy.

Nhờ thế, đầu óc em luôn chuẩn bị sẵn “một cán cân thăng bằng”.

Một đĩa cân sẽ đặt những điều em muốn có. Và rồi, khi em đặt những thứ phù hợp với một định lượng phù hợp lên đĩa cân còn lại, em có thể đạt được những thứ mình mong muốn.

Thử đưa ra ví dụ nhé:

Một cậu bé kia muốn trở thành “tuyển thủ bóng chày giỏi nhất đội”. Đương nhiên, điều này không thể áp dụng phương pháp “trao đổi”. Nhưng mà, nếu ta đặt thứ gì lên với định lượng ra sao để có thể biến suy nghĩ của ta thành hiện thực đây.

Đừng, ai cũng hiểu rõ điều này. Nếu ta đặt lên điều kiện “ta phải rèn luyện nhiều hơn bất cứ ai trong đội” thì sẽ phù hợp phải không.

Nhưng, nếu cậu bé này lại thay đổi mục tiêu muốn trở thành “tuyển thủ bóng chày giỏi nhất nước Nhật” thì đĩa cân phải đặt lên thứ gì với định lượng thế nào, tôi nghĩ chắc cậu trả lời sẽ thay đổi là điều dễ hiểu.

Ta phải đặt lên bàn cân bên kia thứ gì với định lượng thế nào thì mới đạt được điều đó, tôi nghĩ chắc ai cũng có thể nghĩ ra được. Chính vì thế, ta hãy nghĩ đến điều đó, đặt lên bàn cân bên kia thứ cần thiết với định lượng cần thiết. Đối với những người thành đạt muốn giành được những thứ bản thân mong muốn, họ cho đó là một kết quả “tất yếu”.

Một mặt, phần lớn những người mang nỗi lo cuộc đời không thể xuôi theo mong muốn của họ, khi đặt lên bàn cân mục tiêu “đỗ vào đại học OO”, họ lại đặt lên đĩa bên kia

“100 yên tiền cúng đường”. Thứ đó nào có phù hợp. Nó vốn chẳng có nghĩa lý gì. Họ đã đặt nhầm vật trao đổi rồi. Có thể em sẽ cười khi nghe câu chuyện này nhưng nếu trong đầu óc mỗi người đều chuẩn bị sẵn một bàn cân, sẽ có lúc họ thấy hối hận vì đặt lên đó một vật khác hẳn định giá.

Với trường hợp hiển nhiên thế này, ta cần phải đặt lên đĩa cân bên kia “nỗ lực học tập”.

Vấn đề tiếp theo là định lượng mà thôi. Thừa không có nghĩa là hợp lý. Nếu đưa ra một định lượng không hợp lý hiển nhiên là không thể đạt được.

Tuy điều này là “hiển nhiên” nhưng trong nhiều trường hợp, người ta chẳng đặt lên bàn cân đủ định lượng nên chẳng đạt được thứ mình mong mỏi, rồi cho đó là “ta không thể

sống đúng theo cách ta nghĩ.”

Nếu vậy, đây chính xác là “khủng hoảng thật sự” trong suy nghĩ của tôi đây.

Nói cách khác, đối với thứ mình muốn đạt được, sẽ có những lúc ta đặt sai thứ trao đổi lên đĩa cân còn lại, hay định lượng không đủ nhưng lại lấy được nó. Chính điều đó mới là “khủng hoảng thật sự”.

Chỉ cần xảy ra một lần, cuộc đời sau này của con người có lẽ đều sẽ đặt vào đó sự mong đợi.

Trong tương lai gần nhất định, suy nghĩ “Cứ tâm tâm thôi, lần đó mình đã làm rất ổn cơ

mà...” sẽ trở thành mối ân hận sau này.

Trong thời điểm hiện tại, em thấy bàn cân đó hợp lý hay không cũng được, may mắn hay là thứ gì cũng được, chỉ cần nhận được thư tuyển dụng của doanh nghiệp là đủ hạnh phúc, rồi nhưng hai mươi năm sau, liệu em vẫn có suy nghĩ theo cách đó không?

Đối với những người thành công, họ không phân định những thứ diễn ra là may mắn hay không. Họ nghĩ rằng mọi chuyện đều giúp bản thân trưởng thành, đâu có là chuyện

không may thì thiếu kinh nghiệm đó, ta sẽ không biến mong muốn thành công của bản thân thành hiện thực được. Với lại, những việc người bình thường cho là điều xảy đến bất ngờ hay thất bại cần giấu biến đi thì đây lại là “nguyên liệu” cực kì cần thiết giúp họ

thăng hoa đến với thành công.

Em cũng có năng lực đó.

Kinh nghiệm trượt đợt tuyển dụng này sẽ giúp em khoác lên mình nhiều sức mạnh tinh thần. Đứng dậy từ điểm này, rồi tùy theo những điều mới mẻ xảy đến, ta sẽ có được những cuộc gặp gỡ hữu ích. Sau đó, ta có thể tiến theo một con đường khác đến với thành công. Và rồi, ta sẽ tìm ra được một phong cách sống của riêng mình. Bản thân em sau khi trải qua bao nhiêu điều của hai mươi năm sau này sẽ nghĩ thế nào về điều mình gặp phải ngày hôm nay đây?

“Chính bởi mình bị loại khỏi đợt tuyển dụng của doanh nghiệp lớn kia nên mới đạt được

thành công hôm nay. Nếu thế, chắc mình phải cảm tạ cái tai vạ ngày ấy nhỉ.”

Em chắc sẽ suy nghĩ vậy.

Để đạt được thành công thì em phải dựa vào chính bản thân mình mà thôi.

Không sao, em sẽ làm được.

Em của hiện tại cần ưu tiên gom lại cho mình nhiều kinh nghiệm cần thiết hơn là cố với đến thành công.

Chỉ những người có thể vượt qua nghịch cảnh mới mạnh mẽ lên được. Số lần vấp phải càng nhiều và càng không chịu thua trước bất cứ hoàn cảnh nào, ta sẽ càng trở nên mạnh mẽ. Chính vì vậy, trở nên thành công đồng nghĩa với vượt qua được nhiều nghịch cảnh.

Nếu như, em muốn có một cuộc đời thành công thì đừng nên “tìm cho mình một chỗ

đựng chứa” bằng cách cố gắng giành được lá thư tuyển dụng, hãy đánh bật nỗi sợ hãi bị

mất đi vị thế đó đi. Cuộc đời chỉ có một lần, nếu ta coi quá trình tìm việc là cơ hội rèn luyện bản thân mình qua những nghịch cảnh thì sao?

Đánh giá từ kết quả đạt được, về sau em có thể thay đổi được rất nhiều điều. Bây giờ, tôi nghĩ đừng nên lo sợ kết quả, hãy thử cố gắng hành động nhằm mục tiêu thu về cho mình thật nhiều kinh nghiệm đi đã.

Với lá thư này, tôi mong chờ em sẽ có động thái riêng để mang về cho mình dũng khí.

Từ một Quán chủ thích vắc tù và hàng tổng.

Thư từ tôi (lá thứ năm)

Xin chào Quán chủ.

Cảm ơn lá thư thứ tư từ phía anh/chị. Nhờ đó em mới nhận ra tầm nhìn của mình hạn hẹp đến mức nào, chỉ có thể nghĩ đến những điều ngay trước mắt.

Đúng là, em đã cố gắng để bản thân mình không vấp phải thất bại, nói theo một cách khác em đã nghĩ sẽ “cố gắng vào một doanh nghiệp có tiếng để được thoải mái” làm mục tiêu thành công trong quá trình tìm việc. Phải nói sao cho rõ ràng nhỉ, em chỉ đơn giản nghĩ là nếu cố trúng tuyển vào một công ty được nhiều người biết tới và được bạn bè khen “giỏi quá” thì trông mình sẽ thật bảnh mà thôi.

Thế rồi, khi em biết được rằng mọi thứ không ngọt ngào đến thế, em cảm thấy thành công trong quá trình tìm việc sao thật quá xa vời.

Ít nhiều gì, thay vì bản thân thuận buồm xuôi gió nhận được thư tuyển dụng, nếu hiện tại, em gom lại cho mình “nguyên liệu tạo nên sự mạnh mẽ” sẽ có vẻ bánh hơn nhiều đấy nhỉ? Đối với em, đây là một giá trị quan mới mẻ.

Em có được suy nghĩ này là nhờ vào Quán chủ cả đấy. Nếu không viết thư trao đổi với anh/chị, em không thể giữ được sự mạnh mẽ như bây giờ, khi biết mình bị loại, em gần như buông xuôi tất cả. Thật lòng cảm ơn anh/chị.

Nhưng nói thì nói thế, nếu kết quả thế này cứ lặp đi lặp lại, em cũng chẳng rõ mình có thể vững lòng được mãi không. Nhưng mà, chắc sẽ ổn cả thôi. Tại sao ư, vì ta càng vượt qua nhiều nghịch cảnh, ta càng trở nên mạnh mẽ hơn. Và em thực tâm cho rằng cách suy nghĩ này sẽ giúp ta tiến gần đến thành công.

Em nghĩ mình sẽ tiếp tục tìm việc để trải nghiệm những nghịch cảnh. Em sẽ nghĩ mỗi lần bị từ chối là một lần giúp mình thêm trưởng thành, sẽ chấp nhận nó trong khi chìm đi những cảm giác chua cay.

Giờ quyết định vậy rồi, trái tim em trở nên sáng suốt hơn.

Đúng là, em vẫn luôn “tìm kiếm một nơi có thể bảo vệ chính mình”. Em cũng hi vọng mình có thể tìm ra nó càng sớm càng tốt. Hơn nữa, để có thể kiêu hãnh với kẻ khác, em đã chỉ nghĩ đến mục tiêu cố xin được việc trong doanh nghiệp thật lớn, có danh có tiếng.

Nhưng mà, giờ thì khác rồi.

Em đã mạnh mẽ hơn. Em cũng chẳng có thời gian để giam mình với buồn phiền đâu. Kết quả đâu có thế nào, để tạo ra sự trưởng thành lớn cho bản thân mình, em sẽ cứ coi như

đây là kinh nghiệm giúp nảy sinh những thay đổi.

Khi có những suy nghĩ như vậy, trong lòng em đã có sự thay đổi.

Đó chính là cảm giác của em về việc tìm việc. Từ trước đến giờ em đã chọn cảm giác lo lắng, em đã mang những suy nghĩ tiêu cực chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng làm cho xong rồi có thể rũ bỏ nó. Đương nhiên, cảm giác lo lắng đến bây giờ vẫn còn, nhưng không còn suy nghĩ muốn nó nhanh chóng kết thúc nữa, đâu sao cũng chẳng phải là cơ

hội lúc nào cũng có, suy nghĩ của em đã đổi khác rồi. Nếu bạn bè nghe thấy

lại tưởng em rối loạn cảm xúc, nhưng quả thực tâm trạng của em đã thay đổi hoàn toàn khác với những gì mình dự đoán.

Từ giờ, em sẽ bắt đầu đi tìm việc theo đúng ý nghĩa của nó. Em cũng sẽ cố gắng với một tâm trạng tươi mới.

Nhưng nói thế không có nghĩa là em sẽ không cảm thấy băn khoăn nữa.

Đầu tiên là nghề nghiệp. Em vẫn chưa rõ định hướng nghề nghiệp của mình ra sao. Mà

nếu tìm ra nghề nghiệp mong muốn của mình, có thể nhận được thư tuyển dụng hay không cũng chưa biết được.

Một điều nữa là quy mô của công ty. Trong lá thư thứ ba, Quán chủ có dạy em rằng người thành công sẽ đạt được thành công bất kể quy mô công ty ra sao. Em hiểu rõ điều anh/chị muốn nói, nhưng nếu thế em nên tập trung vào các doanh nghiệp lớn hay là chỉ

tập trung vào các doanh nghiệp nhỏ và vừa, đây cũng là quyết định khó khăn. Bởi vì, kiểu gì cũng như nhau thì em đặt mục tiêu vào các doanh nghiệp lớn có phải hơn không ạ?

Em thấy thường giai đoạn gửi thư tuyển dụng của các doanh nghiệp nhỏ và vừa thường hay chậm hơn nên trong thời điểm hiện tại, ta nên đặt mục tiêu vào các doanh nghiệp lớn để ứng tuyển phỏng vấn.

Kiểu gì thì từ bây giờ mới là màn thi đấu chính thức.

Em sẽ cố gắng không chỉ là một kết quả tốt mà còn có thể kể với Quán chủ những trải nghiệm đẹp nữa.

Nishiyama Ryouta

Lá thư thứ năm: “Về cuộc đời một con người”

Như thế đã quên đi cách để ngừng rơi, ngày hôm nay cũng mưa mãi miết, nhưng những cơn gió nồm nam thì thoáng dạo qua lại giúp ta cảm nhận được mùa nắng đã đến rất gần. Hạ sắp tới rồi đó.

Chào em, Ryouta.

Qua lá thư, tôi biết em đã mạnh mẽ và trưởng thành lên rất nhiều trong quá trình tìm việc. Sau bước trưởng thành này em có thể tìm được một nơi làm việc đầy thuyết phục thì thật là tốt quá. Kể từ giờ, hãy cố gắng nhé.

Nào, hôm nay, tôi sẽ kể cho em nghe câu chuyện về cuộc đời toàn bộ “con người” sinh ra trên đất nước này.

Đầu tiên, toàn bộ con người sinh ra trên đất nước này đều có bố mẹ. Hay phải nói là, dự

định sinh ra một đứa trẻ hẳn là từ quyết tâm của bậc làm cha mẹ.

Những con người nhận được sự sống trên đất nước này, họ trở thành một công dân kèm theo đó là nghĩa vụ. Họ buộc phải làm giấy khai sinh. Nếu bố mẹ họ lơ là, đứa trẻ không thể nào có được quyền tự do hành xử trên đất nước này.

Một thời gian dài sau khi sinh ra, họ học từ rất nhiều kinh nghiệm bản thân đã trải qua mà trưởng thành. Mọi thứ đều là những trải nghiệm đầu tiên, sẽ có nhiều thất bại và

những mâu thuẫn với kẻ khác cứ lặp đi lặp lại, nhưng từ những mối liên hệ với những con người khác nhau khiến họ trưởng thành.

Trưởng thành rồi, họ có những nghĩa vụ trong vai trò công dân của đất nước. Như thuế

chẳng hạn. Em cũng sẽ phải sống cả đời với những thứ đó.

Những người sinh ra trên đất nước này, họ sẽ trưởng thành rồi làm việc, kiếm thu nhập.

Từ khoản thu nhập đó, họ nộp thuế cho đất nước. Tuy cũng phân ra nhiều loại khác nhau, nhưng thông qua những khoản thu đó, quốc gia này hay nơi họ sống cho phép họ

được quyền tự do thực hiện các hoạt động kinh tế. Đương nhiên là để chuẩn bị cho những trường hợp khẩn cấp và tham gia bảo hiểm nữa. Nhờ vậy, bản thân họ có một

cuộc sống thoải mái, thực hiện được các hoạt động thường ngày của cuộc đời thành công.

Toàn thể loài người, trong cuộc đời của mình đều sống trong mối liên hệ với những người khác. Có người hợp mình thì cũng có người không hợp. Những người có tính cách tương tự lại dễ gây hấn với nhau. Có lẽ bởi khi bị vây quanh bởi những người có cá tính giống mình, con người sẽ cảm giác bản thân không còn quan trọng nữa. Tóm lại là, rất nhiều người không chỉ dựa vào những thứ nhìn thấy được mà còn sống kết nối với nhau bởi những điều vô hình.

Sẽ có những đội cổ vũ làm hết mọi cách để hỗ trợ người này. Dẫu ai đó không có đội cổ

vũ đông đảo, thông qua những kinh nghiệm sống, số lượng rồi cũng sẽ tăng. Đương

nhiên là có những người tính toán đến lợi ích của bản thân mà giữ những mối quan hệ

này, hay có ý lừa đảo mà tiếp cận kẻ khác. Nhưng tóm lại là họ sống với nhiều người ở

xung quanh mình.

Kể từ khi họ đón nhận sinh mệnh của mình và được sinh ra trong đời, cho đến khi họ già đi và lìa bỏ cõi đời này, đây thật sự là điểm chung của con người. Không có ai trốn tránh được sự thật này. Rất nhiều thời đại, có những con người sống rất thọ lại có những người lìa đời trước cả các bậc sinh thành. Nhưng có một điểm chung là sinh mệnh dẫu có khác độ ngắn dài thì đến một lúc nào đó họ cũng sẽ phải ra đi.

Và, với tâm trạng đó, tôi muốn thử giới thiệu về cuộc đời một “con người” sinh ra trên đất nước này. Đọc những điều hiển nhiên thế này, chắc em cũng cảm thấy chán lắm. Chỉ

là, “người” tôi giới thiệu đến ở đây là ai em có biết không?

Thật ra, tôi muốn nói đến “pháp nhân”, hay nói cách khác, là công ty.

Ở đất nước này, công ty được gọi là “pháp nhân”, xét theo phương diện pháp luật, nó được xem xét như một con người.

Hãy đọc lại một lần nội dung lúc trước với suy nghĩ đây là “vòng đời của công ty” xem sao.

Đầu tiên, mọi “pháp nhân” sinh ra trên đất nước này đều có bố mẹ. Đó là người đã khởi

đầu công ty ấy. Hay phải nói là, dự định sinh ra “pháp nhân” hẳn là từ quyết tâm của bậc làm cha mẹ.

Những “pháp nhân” nhận được sự sống trên đất nước này, trở thành một công dân kèm theo đó là nghĩa vụ. Buộc phải làm giấy khai sinh. Nếu cha mẹ họ lơ là, “pháp nhân”

không thể nào có được quyền tự do hoạt động trên đất nước này.

Một thời gian dài sau khi sinh ra, “pháp nhân” học từ rất nhiều kinh nghiệm bản thân trải qua mà trưởng thành. Mọi thứ đều là từ những trải nghiệm đầu tiên, sẽ có nhiều thất bại và những mâu thuẫn với kẻ khác cứ lặp đi lặp lại, nhưng từ những mối liên hệ với những con người khác nhau, họ trưởng thành. Giai đoạn này so với con người thì ngắn hơn nhiều nhưng đúng là những năm đầu tiên công ty được hưởng lợi ích về thuế.

Rồi thì những “pháp nhân” thông qua thu nhập, họ nộp thuế cho đất nước. Tuy cũng phân ra nhiều loại khác nhau, nhưng thông qua những khoản thu đó, quốc gia này hay vùng đất cho phép họ được quyền tự do thực hiện các hoạt động kinh tế. Đương nhiên là để chuẩn bị cho những trường hợp khẩn cấp và tham gia bảo hiểm nữa. Và, bản thân họ

có một cuộc sống thoải mái, thực hiện được các hoạt động thường ngày của một cuộc đời thành công.

Toàn thể “pháp nhân”, trong cuộc đời của mình đều sống trong mối liên hệ với những người khác hay công ty. Có “pháp nhân” hợp với mình thì cũng có “pháp nhân” không hợp. Tóm lại là rất nhiều người và công ty không chỉ dựa vào những thứ nhìn thấy được mà sống kết nối với nhau bởi những điều vô hình.

Sẽ có những đội cổ vũ làm mọi cách để hỗ trợ “pháp nhân” này. Dẫu một “pháp nhân”

kia không có đội cổ vũ đông đảo thông qua những kinh nghiệm sống, số lượng rồi cũng sẽ tăng. Trong trường hợp này, có nhiều “đối tượng pháp nhân” tìm được rất nhiều người bạn tin tưởng được và đạt được thành công. Những người bạn này vẫn luôn ở bên

“pháp nhân” trải qua những thời gian suôn sẻ hay cả những lúc gặp ghênh.
Đương

nhiên là có những người tính toán đến lợi ích của bản thân mà giữ những
mối quan hệ

này. Khi công việc ổn thỏa, bạn bè cũng tăng lên. Khi vấp phải vấn đề thì
thừa thớt đi, những công ty pháp nhân nào có khác chi xã hội loài người
đâu. Tóm lại là họ sống với nhiều người ở xung quanh mình.

Kể từ khi họ đón nhận sinh mệnh của mình và được sinh ra trong đời, cho
đến khi họ già đi và lìa bỏ cõi đời, đây thật sự là điểm chung của “pháp
nhân”. Không có “pháp nhân”

nào trốn tránh được sự thật này. Rất nhiều thời đại, có những công ty rất thọ
lại có những công ty nhanh chóng biến mất. Nhưng có một điểm chung là
sinh mệnh đều có

khác độ ngắn dài thì đến một lúc nào đó họ cũng sẽ phải ra đi.

Thế nào, Ryouuta? Cách nhìn này có thể khác cách nhìn trước giờ về các
công ty, nhưng nó có gieo được điều gì trong lòng em không?

Vậy thì, những “đối tượng pháp nhân” có thể tồn tại lâu dài và hạnh phúc là
đối tượng như thế nào?

Đầu tiên, nếu không được nhiều người trong giới tiếp tục cần đến thì không
thể trở thành một “pháp nhân” sống thọ được. Và, một điều nữa. Nếu không
thể đạt được mức doanh thu để gánh sự tồn tại của bản thân thì không sống
sót được. Mặc dù được nhiều người cần đến nhưng muốn duy trì sự tồn tại
của bản thân thì phải thu về mức doanh thu gấp đôi so với yêu cầu thực tế,
nếu không sẽ không thể nào tồn tại.

Chính vì vậy, toàn thể “pháp nhân” đều phải đạt được hai yếu tố này thì mới
có thể tồn tại được.

Tóm lại, “Không được nhiều người cần đến thì không thể sống thọ được.”

Ngoài ra, còn một điều nữa, “Mức doanh thu đủ để duy trì hoạt động.”

Chỉ ít cũng phải làm được hai điều này, không thì cuộc đời của một “đối
tượng pháp nhân” coi như kết thúc.

Cá nhân tôi rất có hứng thú với chuyện này. Tôi không có ý nói rằng tất cả mọi thứ

“ngược lại đều đúng cả”, nhưng tôi cảm nhận được một sự thật về điều này. Đó là nếu suy nghĩ rằng cuộc đời của con người như cuộc đời của “pháp nhân” trên phương diện luật pháp, ta sẽ hiểu được, con người thật sự không thể sống sót nếu không nắm được cả

hai thứ kia.

Có lẽ ta không nói đến được vấn đề sau nhưng điều quan trọng là vấn đề trước đó.

“Không được nhiều người cần đến thì không thể sống thọ được.”

Khi được hỏi điều gì là quan trọng để tồn tại, nhiều người sẽ suy nghĩ rằng là, “Làm việc kiếm thu nhập.”

Đây chỉ là một kết luận mà thôi. Điều thực sự quan trọng, tuy là về lý tưởng hóa nhưng đích thực là, “Được nhiều người cần đến.”

Làm việc nhằm mục đích này cũng đúng thôi.

Tuy có vẻ xa vời nhưng em sắp sửa ra ngoài xã hội rồi, cách nghĩ này không phải không có liên hệ gì tới em nên tôi mới dài dòng đến thế. Hãy tha lỗi cho tôi nhé.

Nào, hiện em đang tìm việc, vậy là em sắp trở thành một phần của “đối tượng pháp nhân” nào đó.

Nếu lo lắng đến định hướng nghề nghiệp hay quy mô doanh nghiệp, sao em không thử

xem xét mọi thứ từ một khía cạnh khác.

Nghĩa là, hãy tự hỏi mình xem em muốn trở thành một phần của người như thế nào?

Nếu coi công ty như một con người, có ngày sinh ra thì cũng có lúc mất đi. Dầu con người ấy có sống một đời dài lâu hay ngắn ngủi cũng không thể trốn tránh được định mệnh đó. Chỉ là, mỗi người có tính cách, tư chất và năng lực cảm nhận riêng. Nếu có được giai đoạn trưởng thành và tích lũy

nhieu điều học được, thì cũng sẽ có giai đoạn làm việc hết mình.

Đến một độ tuổi nào đó, họ cũng phải lưu ý đến tình trạng sức khỏe của mình. Tích quá nhiều thịt thì cũng phải áp chế độ ăn kiêng y như con người vậy. Cũng có lúc bên trong xuất hiện tế bào ung thư. Nếu phát hiện ra ngay từ thời kỳ đầu ta có thể loại bỏ nó mà không vấp trở ngại gì lớn lao, sau đó có thể lưu ý chăm sóc tình hình sức khỏe là được, nhưng nếu phát hiện ra muộn thì khả năng chết sẽ rất cao bất kể công ty lớn nhỏ thế nào.

Hiện em đang tìm việc, vậy là em sắp trở thành một phần của đối tượng “pháp nhân”

nào đó.

Nếu như em tuyển việc vào một công ty lớn, đầu tiên em sẽ trở thành một tế bào thuộc phần cơ bắp chân của nó.

Theo chỉ thị từ trên xuống, em sẽ co lại hay dãn ra, có lúc sẽ phải vận động kiệt lực lại có lúc an nhàn rảnh rỗi. Nếu có thay đổi từ suy nghĩ bên trên, ví dụ như ta cần rèn luyện chân, xác định mỗi ngày phải chạy một khoảng cách nhất định chẳng hạn. Một cơ chân như em, chỉ cần làm việc theo đúng công suất đó là sẽ được cung cấp dưỡng khí và chế

độ dinh dưỡng phù hợp. Trên thực tế, đây là một sự cấp dưỡng ổn định đầy sức thuyết phục.

Nhưng với một tư cách “pháp nhân”, cuộc đời con người đó, trong quan hệ với những người giống họ, trải qua bao thăng trầm trong đời sẽ làm được nhiều thứ. Không thể là một cuộc đời phẳng lặng an bình như ta mong muốn. Chính vì những điều không diễn ra theo đúng ý mình, con người mới phải dồn lực hết mình tiến về phía trước. “Pháp nhân”

cũng như vậy. Có lúc gặp thời, cũng có lúc gian lao, cũng có lúc gặp phải cơn khủng hoảng tương như xong đời. Tất cả những chuyện đó, một cơ bắp chân như em không thể

nào biết được. Em vốn không có liên quan gì đến những khủng hoảng đó, bởi vì phân khu của em được cung cấp đủ mức oxy và dinh dưỡng cho mình rồi. Một khi mức trợ cấp đó còn không được nhận, tư cách “pháp nhân” đó đã qua đời. Em chẳng có liên quan gì đến những chuyện xảy ra mỗi ngày, đến tận lúc chết, em vẫn chỉ là một tế bào cơ vận động theo mệnh lệnh mà thôi.

Nếu em suy nghĩ theo cách này, em sẽ hiểu được là đâu em được chi trả cho những thứ

thiết yếu và có một cuộc sống an ổn không có nghĩa là bản thân công ty lúc nào cũng yên ổn.

Đương nhiên trong trường hợp đóng vai trò tai mắt giúp mình nhìn thấy thế giới bên ngoài, em sẽ thấy được những điều đang xảy ra với “pháp nhân” đó và dễ trở nên bất an hơn. Nếu em bắt đầu với những doanh nghiệp nhỏ, rơi vào những vai trò kiểu đó, em sẽ

gặp phải những gánh nặng như thế.

Chà, câu chuyện nếu thì của chúng ta đã kéo dài hơi quá rồi.

Có lẽ em sẽ thấy khó hiểu với chủ đề chính này.

Tôi muốn em hiểu điều quan trọng đối với em trong hiện tại không phải là quy mô công ty.

Hiện tại, trở thành một phần của một “đối tượng pháp nhân” trưởng thành và lớn mạnh là điều hạnh phúc hay không chẳng ai biết trước được.

Nếu thế thì nên lấy gì làm tiêu chuẩn lựa chọn công ty đây.

Tôi sẽ xem xét tính cách và phong cách suy nghĩ của công ty đó, rồi cách sống và nó làm thế nào để trở nên cần thiết đối với những người trên thế giới này... Tiếp theo là, công ty ấy có hợp với lối sống và lối suy nghĩ của bản thân mình không để lựa chọn. Nếu được thế, có là một công ty nhỏ mới chào đời cũng ổn cả.

Tuy giờ nó vẫn là một đứa trẻ, nhưng về sau nó có thể được nhiều người yêu thương và đón nhận một cuộc đời “pháp nhân” hạnh phúc thì sao.

Hãy thử tìm một “đối tượng pháp nhân” có lối sống phù hợp với phong cách sống và lối suy nghĩ của em xem sao.

Hoạt động tìm kiếm việc cũng là đi tìm người có thể yêu thương được. Rồi tùy theo hoàn cảnh, nó có thể là tìm đối tượng chung sống cả đời nữa đấy. Chính vì vậy, không nên lựa chọn theo tài lực và mức độ nổi tiếng, đừng quên rằng lựa chọn theo “tính cách” sẽ là tầm nhìn dài hạn và tốt đẹp nhất.

Làm thế nào để “đối tượng pháp nhân” đó trở thành điều nhiều người cần, hãy cứ quan sát kỹ lưỡng đi.

Từ Quán chủ thích những câu chuyện nếu thì.

Thư từ tôi (lá thứ sáu)

Xin chào Quán chủ.

Nhờ quen được anh/chị, quan điểm tìm việc và quan điểm về công ty của em có thay đổi lớn.

Khi ta lựa chọn bạn bè hay người yêu, ta nhìn vào mức độ nổi tiếng và địa vị xã hội của họ, nói thẳng ra là họ có giàu có hay không, vẫn biết suy nghĩ kiểu đó là nhỏ mọn nhưng khi ta nghĩ đến chuyện lựa chọn một “đối tượng pháp nhân” để trở thành một phần của nó, em cảm nhận được bản thân lại hoàn toàn bị cái suy nghĩ nhỏ mọn kia quán lấy.

Phải làm sao đây, ta phải nhìn “tính cách” hay “phong cách sống” của đối phương

đúng không. Công ty lớn nhỏ thế nào, khi trò chuyện với người quen em chỉ nghĩ được là trông nó bảnh đến thế nào thôi, giờ em thấy xấu hổ quá đi.

Câu chuyện xem xét đối tượng pháp nhân như một con người thực sự khiến em suy nghĩ

rất nhiều.

Tuy em vẫn chưa thể nào gom lại những suy nghĩ trong mình được nhưng tóm lại là em có cảm giác mình chỉ toàn nghĩ đến chuyện dùng công ty để mang lại hạnh phúc cá nhân mà thôi.

Để duy trì cuộc sống thường nhật của mình phải có mức lương cao, để được thanh thoi phải được nghỉ ngơi nhiều, để tương lai an ổn phải vào công ty lớn...

Với tình trạng này, em nhận ra mình chọn công ty tất cả đều chỉ vì chính mình. Điều này, khi em đặt bản thân là một người của công ty theo những gì Quán chủ nói, em không thể

lựa chọn chúng như lựa chọn bạn bè được.

Những câu chuyện giả dụ của Quán chủ rất dễ hiểu, chúng đã thuyết phục được em.

Nếu coi “pháp nhân” như một con người, họ cũng muốn sống lâu dài mạnh khỏe với một cuộc đời đầy hạnh phúc nhỉ. Nhằm mục đích đó, họ dùng đến chân, đến tay là điều hiển nhiên. Nếu đã như thế, em nghĩ rằng hiển nhiên mình phải trở thành một cơ bắp mạnh mẽ có thể vận động được nhiều mới là suy nghĩ cho công ty.

Nếu có cách nhìn đấy, em hiểu được một “pháp nhân”, con người muốn có bắp chân như

thế nào rồi.

Em chỉ nghĩ đến lợi ích của riêng mình, làm một cái chân ích kỷ chẳng suy nghĩ gì.

Em cũng vậy, có gia đình và bạn bè luôn cố gắng giúp đỡ mà không màng trả công chỉ vì hạnh phúc và thành công của người đó.

Có lẽ để tìm được một “pháp nhân” cùng ta nắm giữ mối quan hệ tốt đẹp như thế, vì vậy ta mới đi tìm việc.

Nhằm mục tiêu đó, em sẽ không nghĩ đến chuyện bản thân mình có những gì mà là “pháp nhân” mình đăng ký phỏng vấn có những tính cách gì, sẽ sống theo kiểu nào, và sau này họ dự định sẽ sống theo cách nào, phân tích xem có phù hợp với tính cách mình hay không, bỏ qua độ nổi tiếng và khối tài sản của họ.

Đầu là một doanh nghiệp nhỏ mới sinh ra, vẫn có rất nhiều “pháp nhân” cực kì tuyệt vời, nhưng “pháp nhân” đó giờ sẽ trở nên cần thiết với nhiều người trên thế giới và sẽ

trưởng thành hơn. Trở thành một khi quản của “pháp nhân” đó, hướng con người đó

đến một lối đi hạnh phúc, em cảm giác đó là một công việc rất đáng làm.

Đúng, đúng rồi, vài ngày trước khi nhận thư, em tình cờ gặp lại một người bạn thời cấp

ba. Lâu lắm mới gặp lại cậu ta, cậu ấy có nói với em về chuyện đầu tư.

Cậu ta đã đi làm thêm tiết kiệm tiền từ hồi năm hai đại học làm vốn đầu tư cá nhân vào một công ty trách nhiệm hữu hạn, có vẻ mọi chuyện cũng suôn sẻ, đạt mức thu nhập không tương đối với một sinh viên. Cậu ta không có ý đi tìm việc, chỉ định ở nhà làm nhà đầu tư thu lãi thôi. Khi nghe câu chuyện đó, em thật lòng không tránh khỏi cảm giác ghen tị.

Cậu ta biết cách an toàn để thu thêm nhiều tiền về, còn chỉ cách cho em và đề nghị em tham gia thử xem sao. Chẳng biết là may hay không nhưng ngay từ đầu em đã không có vốn nên từ chối cậu ta luôn rồi, có điều trên đường về, em có ghé vào tiệm sách đọc qua vài cuốn liên quan đến đầu tư cá nhân rồi lại thấy trái tim mình lung lay. Thật tình, em đã nghĩ “có vẻ hay đấy”.

*Nhưng mà, đâu đó trong tim mách bảo em rằng nếu bản thân có tiền cũng chẳng có dũng khí làm điều đó. Em có cảm giác mình cũng chẳng hướng đến điều đó. Với lại, cái âm hưởng “cách an toàn để thu thêm nhiều tiền về” như thế, em thấy ngược lại nó còn rất **nguy hiểm** đấy chứ. Từ giờ, chắc em sẽ còn ghen tị với cậu ta lâu dài nữa, bản thân đến khả năng đầu tư còn chẳng có nữa, nhưng mấy ngày sau đó, em nhận được thư từ*

Quán chủ, em thấy mình đã nhìn ra được điều bản thân vẫn luôn có chút bận lòng.

Đúng, nếu em đầu tư vào một công ty, nghĩa là em muốn ủng hộ công ty đó. Bản thân muốn tìm một công ty mà mình muốn thật tâm ủng hộ hoạt động của nó, không cần quan tâm đó là trò cá cược được thua hay không, cũng chẳng cần phải quan tâm giá trị lên xuống thế nào, em muốn tìm một người bạn tuyệt vời mình muốn mãi ủng hộ kia. Em có thể đầu tư theo kiểu đó. Em có cảm giác làm thế mình trông mình sẽ bảnh hơn nhiều.

Chính vì lý do đây, tuy em có chút ghen tỵ với người bạn ngồi mát ăn bát vàng kia, nhưng nhờ có Quán chủ, giờ em đã tránh được suy nghĩ đó, muốn trở thành một thành viên của một “đối tượng pháp nhân” tuyệt vời.

Chính vì lý do đó, em sẽ nghiêm túc tìm kiếm một “pháp nhân” khiến mình muốn hỗ trợ

họ từ tận tâm lòng. Một “pháp nhân” có thể cho em thấy được cùng một ước mơ.

Tiêu chuẩn lựa chọn công ty thành “tìm người có tính cách tuyệt vời”, mức độ tìm kiếm nghề nghiệp càng có vẻ khó khăn hơn.

Ngay từ đầu, em vốn dĩ đã chẳng phải đưa ưu tú hay có tài năng gì đặc biệt, chỉ là một đứa thích bình bình thản thản sống qua ngày, tuy vẫn đang ở trong tình trạng chưa biết sẽ định hướng ngành nghề nào, để bản thân không bị chậm trễ em sẽ lập tức lựa chọn một số nghề nghiệp rồi đăng ký tham gia phỏng vấn.

Nishiyama Ryouta

Lá thư thứ sáu: “Đừng tìm kiếm định hướng của mình”

Tuy ngày ngày trời đều nóng đến kỷ lục, nhưng mùa hè cuối cùng của đời sinh viên vui vẻ chứ chàng trai?

Chào em, Ryouta.

Em vẫn chưa quyết định nơi làm việc, nên có lẽ không ít thì nhiều cũng không thể tận hưởng kỳ nghỉ hè vui vẻ được nhỉ? Dẫu có như thế, cuộc đời ta luôn phải vui vẻ bất chấp mọi hoàn cảnh. Hãy cứ vui vẻ coi quá trình tìm việc làm như một phương tiện giúp đỡ

bản thân trưởng thành đi.

Giáo dục phổ thông là ta đưa nhiều hạt giống thuộc các loại khác nhau vào cùng một hộp (lớp học), rồi người nuôi dưỡng (giáo viên) sẽ dùng nhiều phương pháp của riêng họ

để ươm trồng nhiều mầm non nhất. Như mọi lẽ tự nhiên, cách nuôi dưỡng phù hợp giúp một số hạt giống đều đặn phát huy được năng lực của mình thì cũng sẽ có hạt với điều kiện nhiệt độ, cách tưới nước và bón phân bình

thường lại chẳng thể nảy mầm. Nhưng mà, không thể chỉ vì việc đó mà cho rằng hạt giống kia không có năng lực nảy mầm được. Nếu cách ươm trồng đúng đắn, mọi hạt giống sẽ nảy mầm, rồi đâm ra thật nhiều chồi lá, hoa sẽ nở và cho ra nhiều quả ngọt.

Năng lực của em mãi vẫn không biểu hiện ra, không phải do hạt giống của em kém

thường đâu, do hạt giống chưa được nhận sự ươm mầm khiến nó có thể trưởng thành đến cực độ mà thôi. Vì bản thân em là một mầm cây, từ giờ khi vào một nơi rộng lớn như xã hội, chồi sẽ nảy và sẽ lớn lên thôi. Hãy cứ giữ vững lòng tin.

Nói thì nói vậy, mọi thứ không thể quy hết trách nhiệm cho giáo viên trên trường được.

Em phải tự mình tìm lấy phương pháp giáo dục phù hợp với chính mình mà thôi. Chỉ cần đừng quên điều này.

Tiếp nào, em đang lo lắng mình nên đi theo hướng nào với bức tường tìm việc trước mắt phải không? Một nguyên nhân chính lại không phải là ta hướng tới “ước mơ của mình”

mà xác định đường đi đâu, lỡ trên con đường mình đang đi, ta sẽ gặp được “ước mơ của mình” và bắt đầu nó thì sao.

Nếu xét về tính vật chất, nếu trở thành nhân viên một doanh nghiệp sản xuất ô tô lớn thì cuộc đời mình sẽ thành thế này, còn nếu vào làm cho một doanh nghiệp vừa hoặc nhỏ thì sẽ thành thế kia. Cứ như thế tùy theo nơi mình định đến, hoặc tùy theo nghề nghiệp, người ta sẽ có cảm giác ước mơ tương lai của mình bị giới hạn lại là do nơi mình đã quyết định đặt thân vào.

Nhưng mà, không phải vậy. Nơi em lựa chọn làm việc không phải là “nơi giới hạn ước mơ”.

Rốt cuộc, em có vào công ty nào cũng giống như những môn học trên trường cấp ba mà thôi. Ở nơi đó, em có thể làm được gì, còn là một “chốn tự do” không có bất kì hứa hẹn

nào cả.

Con người sinh ra đã khác nhau rồi. Có người sinh ra khỏe mạnh, cũng có

người sinh ra đã yếu ớt. Có kẻ sinh ra ở thành thị lại có người sinh ra ở nông thôn. Có người sinh ra sang giàu lại có người không được như vậy, có người sinh ra trong thời bình cũng có người sinh ra vào thời đại đến sống còn cũng khổ.

Tóm lại, vạch xuất phát của mỗi người đều khác nhau. Nhưng mà, không có chuyện tùy theo điểm xuất phát khác nhau mà giới hạn thành công của mỗi người. Dù có xuất phát từ điểm nào, em cũng có thể đến được đích.

Nhìn từ hiện thực, khả năng cao là những người có thời thơ ấu đói nghèo lại thường có tương lai thành công và kiếm được nhiều tiền hơn hẳn những người có bố mẹ giàu, thừa hưởng gia sản kếch xù. Cứ suy nghĩ theo cách đó, từ điểm xuất phát của đời người, người ta có thể đạt được cái đích không tưởng tượng nổi cũng là điều bình thường.

Chính vì lẽ đó, ta không cần thiết phải quá vương vãng cố tìm ra nghề nghiệp mình muốn hướng tới cho bằng được. Vạch xuất phát thứ hai của đời người và đích đến của nó có khác biệt rất lớn nên lối vào có thể nào cũng được, phải linh hoạt để tìm kiếm nhiều khả năng.

Lá thư trước, em có viết câu này ở đoạn cuối.

“Em cũng chưa rõ mình sẽ định hướng theo nghề nào.”

Nhiều thanh niên cũng như em cứ tìm kiếm định hướng của bản thân mình mà tìm nơi làm việc. Nhưng rồi cũng chẳng thể tìm việc suôn sẻ mà mãi ôm mối hờn hận.

Có điều, tôi nói rõ là mình phản đối quan điểm này.

Nếu muốn biết mình có định hướng theo công việc này hay không, em phải làm thử mới biết được.

Trường hợp nghĩ là mình sẽ theo nghiệp này nhưng đến lúc bắt đầu mới biết được rằng bản thân không phù hợp công việc này có rất nhiều. Nhưng mà, nhiều khi công việc mà bản thân cho là không thích hợp nhưng cứ làm thì mới phát hiện ra niềm vui không tưởng cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ. Cũng có trường hợp sau một thời gian dài ngụp đầu trong đó rồi mới lần đầu tiên phát hiện ra năng lực của mình đã khai hoa.

Sinh viên năm tư đi tìm kiếm một công việc phù hợp với mình cũng như một cậu nhóc mới chân ướt chân ráo vào cấp hai tìm một môn thể thao phù hợp

với mình để chọn câu lạc bộ thôi.

Làm gì có chuyện nhìn hàng loạt môn thể thao mình chưa từng chơi qua sắp hàng trước mắt để tìm ra “thứ mình muốn theo đuổi” được chứ. Có khác nào xếp cả đồng hoa quả

chưa từng ăn trước mặt rồi bắt mình phải quyết định xem thứ nào ngon nhất.

“Nghề nghiệp **tôi nghĩ** là định hướng của mình” chỉ là ảo tưởng thôi. Có thể là thứ mình hướng tới, cũng có thể là không. Hiện thực đây, bản thân thích chế tạo sản phẩm nên tìm việc trong doanh nghiệp sản xuất đồ gia dụng nhưng thường thì em sẽ bị xếp vào bộ

phận kinh doanh hay thương mại. Những người trẻ tuổi thường không dồn tâm dồn lực vào thứ “mình hướng tới” hay thứ “mình không hướng tới”, họ không thực sự hiểu được sự thú vị hay tính quan trọng của sự việc, dựa theo ấn tượng đầu tiên mà lựa chọn nghề

nh nghiệp hay công ty nhưng tôi biết công ty sẽ có phương pháp khai mở những năng lực chính bản thân họ cũng không hay và cho họ làm những công việc chính họ cũng chẳng lựa chọn.

Em muốn tìm “định hướng nghề nghiệp” cũng có nghĩa là em đã bỏ lỡ cơ hội khiến cho năng lực của mình được khai hoa rồi đấy.

Thay vì suy nghĩ đến những chuyện đó, bỏ qua định hướng đi, hãy để những hoạt động của công ty đó khiến trái tim mình rộn lên hồi hộp là được. Thứ tìm kiếm công ty như thế

xem sao.

Những gì tôi viết ra hôm nay có lẽ em đã hiểu hết từ lá thư lần trước rồi nhưng để có thể

lưu dấu mạnh mẽ hơn, tôi mới phải tung thêm ví dụ để khẳng định chắc chắn với em như

thế này.

Hiện tại em đang dong buồm ra biển lớn đấy.

Và, thứ em cần chọn lựa là con thuyền công ty đó.

Em sẽ có ấn tượng thuyền lớn thì sẽ không thể chìm còn thuyền nhỏ sẽ dễ dàng bị nuốt chửng bởi phong ba bão tố ngoài khơi. Nhưng mà, sự thật là thuyền dù lớn hay bé cũng đều có mức độ nguy hiểm nhất định khi ra khơi.

Thuyền nhỏ có thể bị tròng trành trước bất cứ cơn sóng nhẹ nào của biển khơi đúng chưa. Nhưng nếu thuyền trưởng vững lái thì sẽ không dễ bị chìm đến thế đâu.

Quan trọng không phải là leo lên con thuyền nào mà là con thuyền đó ra khơi với mục tiêu nào.

Mỗi con thuyền đều có mục tiêu riêng khi ra khơi.

Có con thuyền chỉ ra khơi vì mục đích lợi nhuận thì cũng có con thuyền muốn vì lợi ích của nhiều người trên thế giới mà bám biển. Thật sự còn tồn tại cả những con thuyền hải tặc chống đối lại luật pháp còn gì.

Em cần nhớ một điều cốt yếu, mục tiêu của con thuyền vượt đại dương mang tên công ty kia có khiến cho thủy thủ như em thấy hào hứng không. Dẫu sao, thuyền ra khơi đều bị

ình rập bởi hiểm nguy bất chấp nó to nhỏ thế nào, nếu em không có hứng thú đến mức nghĩ rằng “Mình sẵn sàng mạo hiểm để làm điều này” thì không được đâu.

Dẫu là một thủy thủ được cung cấp đủ đầy, nếu em không thấy hứng thú với lý do tồn tại của con thuyền đó, em không thể cống hiến toàn bộ năng lực của mình với vai trò thủy thủ. Người như thế sẽ không thể thành công được đâu.

Vạch xuất phát cuộc đời thì đa dạng lắm.

Nhưng mà, dẫu có xuất phát từ đâu thì ta vẫn có thể đến được vạch đích mình hướng đến.

Dẫu có lên con thuyền nào, tùy theo mục đích ra khơi, trách nhiệm công việc giao cho em cũng nặng nề hơn, rồi sẽ phải chăm sóc cho nhiều người. Tiếp tục đi theo con thuyền đó, sẽ có người bỏ lên đất liền sống, cũng có người giữa đường đổi thuyền khác để đi hay tự tạo nên con thuyền của riêng mình rồi chọn cuộc đời thuyền trưởng.

Tìm nơi làm việc không đồng nghĩa với việc bước vào “cửa ngõ giới hạn

tương lai của mình” và không giúp mình tìm được ra “định hướng nghề nghiệp” của mình. Chắc em sẽ

hiểu được đấy.

Dẫu công ty có quy mô ra sao, công việc như thế nào thì ta cũng sẽ có phương cách đến được đích cuối cùng mình đã vẽ nên thôi. Chính vì vậy, em của hiện tại, đừng nên chăm chăm tìm kiếm định hướng nghề nghiệp của mình, em cần tìm một công ty có mục tiêu hoạt động mà chỉ cần nghĩ tới thôi bản thân đã thấy hồi hộp lắm rồi sau đó cống hiến mình cho nó là được.

Có lẽ khi đọc đến đây em sẽ có cảm giác, “Đúng là đời người cần có mục tiêu. Phải nhanh nhanh đạt lấy thôi...”

Nhưng cũng không cần cố ép nếu bản thân chưa có được mục tiêu của mình.

Quyết định được mục tiêu của mình cũng là điều quan trọng nhưng không cần phải ép uổng bản thân tìm kiếm làm gì.

Bởi vì có nhiều thứ còn quan trọng hơn quyết định được mục tiêu của bản thân mình.

Điều này có thể thấy rõ qua nhiều người thành công. Tôi định sẽ kể với em trong lá thư

tiếp theo.

Dẫu em có ứng tuyển vào công ty nào, tôi không hề nói quá khi cho rằng đó là cửa ngõ để bắt đầu tạo dựng nên cuộc đời mình. Đừng đi tìm định hướng nghề nghiệp nữa, hay tìm công ty mình có hứng thú ấy.

Từ thuyền trưởng của con thuyền “Thư quán” bé xinh

Thư tuyển dụng

Tương đương với độ khó khi muốn thấu hiểu được tính cách con người, tính cách của

công ty cũng không dễ gì phân tích ra được.

Tôi không có ý nói sinh viên trong quá trình tìm việc là hay dối trá nhưng tôi chỉ cho họ

nhìn nhận một mặt của con người mình nhằm xin được việc. Những bề mặt tính cách tôi

cho họ xem không thể nói là dối trá, nhưng cũng chẳng phải là toàn bộ con người thật của tôi.

Phía công ty cũng vậy thôi. Những phương diện ta nhìn thấy thông qua quá trình tuyển dụng chỉ là một mặt thôi, không dối trá nhưng cũng không phải toàn bộ những gì về công ty đó.

Tôi muốn tìm hiểu ra cá tính của nhiều công ty, trong khi còn chưa nắm bắt được gì

nhiều, tôi đã nhận được thư tuyển dụng về làm việc cho một công ty.

Tuy đây là lá thư tôi đã phải vượt qua khó khăn lớn mới nhận được, nhưng đến khi có

được rồi lại thấy nó sao nhẹ bẫng đến thế. Cảm giác như có thứ gì trật nhịp.

Không phải tôi không vui, nhưng cứ có cảm giác như mình đang tiến dần đến vùng an ổn.

Chỉ là, giờ tôi đã nhận quá nhiều ảnh hưởng từ Quán chủ, cảm giác vui mừng khi nhận

được thư mời không bằng nỗi lo cảm giác an toàn khi nhận được thư có lẽ sẽ rút mình ra khỏi mọi cơ hội rèn luyện, về điểm này, chắc tôi đã mạnh mẽ hơn rồi.

Lần đầu tiên, tôi mới có cảm giác nghiêm túc nhìn nhận cuộc đời mình, mới cảm nhận

thấy niềm vui trong việc mình làm. Tôi không muốn kết thúc sớm. Trong lúc phiên muộn như vậy, tôi vẫn chưa viết thư tiếp với Quán chủ.

Tôi quyết định sẽ tiếp tục tìm việc trong khi trao đổi với Quán chủ mười lá thư như lời đã hứa. Dầu sao thì giai đoạn rèn giũa mình thông qua quá trình tìm việc cũng là điều chẳng mấy khi có đến lần thứ hai trong đời.

Vào trước đợt Obon[1] tháng Tám, vợ chồng anh chị tôi mời tôi cùng về thăm nhà.

[1] Lễ Vu Lan, một trong những đợt lễ quan trọng nhất của người Nhật.

“Có thêm một lái xe cũng tốt chứ sao”, anh Yoshitarou đã nói như thế và nhờ chị gái

chuyển lời qua điện thoại.

Tôi lại tiết kiệm được chi phí đi về quê như mong ước nên đã vui vẻ nhận lời.

Tôi rời nhà trước lúc hoàng hôn nên cũng khá thê thảm, đây là thời điểm người người về

thăm nhà nhân lễ Obon, thành thử tôi cứ thông dong xuôi theo đám ùn tắc.

Khi ánh hoàng hôn bắt đầu hắt nốt những tia cuối cùng sau lưng, xe vẫn còn chạy trong khu vực núi đồi cận ranh giới Kanagawa và Shizuoka[2]. Đột ngột ánh sáng mặt trời cố

len qua, rạng lên giữa những triền núi Phú Sĩ hùng vĩ, tôi đang lái xe cũng bật ra một tiếng kêu ngạc nhiên.

[2] Hai tỉnh ở Nhật, núi Phú Sĩ nằm ở tỉnh Shizuoka.

Chị gái tôi ngồi ở ghế sau lớn tiếng ngáy ngủ say. Tôi còn tưởng anh Yoshitarou ngồi ghế

bên cạnh cũng đã ngủ mất rồi nhưng mà anh ấy có nghe thấy tiếng tôi.

“Hùng vĩ thật nhỉ”, và cất lời bắt chuyện. Nhờ thế, hai anh em bắt đầu trò chuyện với nhau.

“Mà nghe nói, Ryouta, em nhận được thư tuyển dụng rồi hả. Chúc mừng nhé.”

“Cảm ơn anh ạ. Nhưng, em vẫn có ý định đi tìm việc tiếp. Dầu sao đây cũng là cơ hội

hiếm có nên em sẽ cố gắng rèn luyện đến khi có thể thuyết phục được chính mình”.

“Anh nghĩ là tốt đó. Thật lòng. Anh nói điều này có đôi chút thẳng thắn,

nhưng anh thấy Ryouta nghiêm túc hơn anh từng nghĩ đây. Nếu anh mà nhận được thư tuyển dụng thì anh sẽ bỏ chuyện tìm việc ngay và luôn”.

“Lúc mới bắt đầu tìm việc, em cũng có ý định nhận được thư tuyển dụng là sẽ bỏ ngay

không tìm việc khác nữa, nhưng nhờ một người mà suy nghĩ của em đã thay đổi rồi.”

“Một người?”

“Vâng, nhờ gặp được người đó mà em trưởng thành lên rất nhiều, lại học được nhiều điều mới mẻ.”

“Chà, là vậy sao. Em quen người này khi đi tìm việc hả?”

“Dạ không, không phải là nhờ đó...”

Tôi ngần ngại trong một thoáng nhưng lại định sẽ kể cho anh những điều mình đã trải

qua.

“Anh Yoshitarou, anh biết ‘Thư quán’ chứ?”

Anh Yoshitarou ngắm nghía khung cảnh bên ngoài từ ghé bên, rồi cất lên tiếng nói như

thở hít nghẹn vào một hơi thật lớn.

“... biết chứ.”

Câu trả lời của anh ấy làm tôi thật sự ngạc nhiên.

“Yoshitarou, anh biết ‘Thư quán’ thật ă? ‘Thư quán’ nổi tiếng đến thế sao?

“Chà, sao nhỉ? Anh cũng chẳng biết có nổi tiếng hay không, nhưng trước kia anh từng

dùng dịch vụ này rồi. Đúng rồi, em đang viết thư trao đổi với Quán chủ hả? Chắc em đã học được nhiều điều đúng không? Anh cũng từng thế mà.”

“Ồ, vậy, anh Yoshitarou gặp ‘Quán chủ’ rồi sao?”

Anh Yoshitarou trưng ra một vẻ mặt như không thể nhịn cười rồi nhìn ra ngoài:

“Có chứ. Đương nhiên rồi.”

“Anh đừng cười, kể cho em xem người ta là người như thế nào đi.”

“Anh không kể được. Bởi em cũng có biết đâu. Vậy nghĩa là ‘Quán chủ’ cũng không kể

cho em biết còn gì. Nếu thế, anh cũng không nên kể cho em.”

“Quá đáng nhá. Chỉ một chút xíu thôi mà. Ít ra cũng kể cho em xem là người ta tầm bao tuổi đi chứ.”

“Ha ha ha, không được, không được. Rồi sẽ có lúc em gặp được người ấy nên cứ vui vẻ

đợi chờ đến lúc đó đi.”

Tôi thay đổi câu hỏi: “Anh Yoshitarou dùng dịch vụ của ‘Thư quán’ từ lúc nào vậy ạ?”

“Chuyện đó à, cũng khoảng chín năm trước rồi. Người đó đã có công giúp đỡ anh thay

đổi cuộc đời mà. Hồi em gái anh thi đại học, anh cũng giới thiệu cho con bé dùng dịch vụ

này đây.”

“Từ thời đó, anh có hứa sau khi thành công bản thân sẽ đền đáp lại bằng thứ nào đó xứng đáng với giá trị của những lá thư chưa?”

“Này, này, mọi thông tin từ anh thế là chơi không đẹp đâu. Phải tự mình xác nhận lấy chứ. Anh chỉ kể cho đến thế thôi.”

Từ đó, tôi có hỏi gì anh Yoshitarou cũng chỉ nói “Thì thế” mà thôi.

Nhưng dẫu có thế, biết được ngay bên cạnh mình có người từng sử dụng dịch vụ của

“Thư quán” khiến tôi ngạc nhiên.

Anh Yoshitarou đã biết “Quán chủ” theo kiểu gì nhỉ?

Anh ấy đã đền đáp thứ gì? Mà không, không rõ anh ấy đã đền đáp người ta thứ gì chưa...

Trong lòng tôi, ngồn ngộn những câu hỏi.

“Nhắc mới nhớ, lần trước gặp Ryouta anh có hứa sẽ tìm cho em một cuốn sách phù hợp, em còn nhớ không?”

“Vâng, em còn nhớ ạ.”

“Đây này.”

Anh Yoshitarou chìa cho tôi đang dở tay lái xe một cuốn sách bọc hần hoi trong lớp giấy gói quà.

“Bao giờ đến nơi, em hãy mở ra đọc thử coi. Tuy viết dưới dạng truyện nhưng không đơn giản vậy đâu, người đọc cuốn sách sẽ theo đó mà trưởng thành lên nhiều đấy. Nếu em của hiện tại đọc nó, sẽ học được rất nhiều thứ từ cuốn sách hay như thế này.”

Vừa về đến nhà, tôi chẳng đợi gì lâu, phải bóc lớp bọc cuốn sách ra đầu tiên.

Khi thấy cuốn sách hiện ra sau lớp bọc, trái tim tôi như bị nện cho một phát, tưởng chừng như muốn ngừng đập.

Cuốn sách anh Yoshitarou tặng tôi, tác giả là Washikawa Taisei.

Người tôi hay thấy ngồi ở “Ngọc tọa” tại “Thư lạc”.

Như thể những mối nhân duyên từ nhiều nơi cùng kết nối tại một điểm, tôi cảm thấy hỗn loạn. Có khi nào, con người đó... người tôi hay thấy ở “Thư lạc” lại chính là “Quán

chủ”?

Trong một thoáng, hình ảnh người đó xuất hiện trong óc tôi nhưng như

muôn dứt ra, tôi vội lắc đầu, từ chối ngay suy nghĩ đó.

Người đó không thể là “Quán chủ” được. Bởi vì, “Quán chủ” đã nói “Thư quán” là sinh

kế duy nhất của mình. Dầu đó có là lời dối trá, một nhà văn bận rộn như thế lại có thời gian viết thư gửi từng người từng người một như thế được... quả thật là quá khó.

Tôi đã làm thử nên cũng biết, chỉ cần “Quán chủ” viết cùng lượng thư trả lời cho chỗ thư

gửi đến, số lượng thư cần viết đủ khiến người ấy chẳng có thời gian làm được việc gì khác nữa rồi.

Khi bắt đầu suy nghĩ, tôi nhận thấy câu hỏi vẫn luôn lẩn cấn trong lòng giờ đã chuyển ra một vị trí dễ nhìn hơn trong tim mình.

“Quán chủ” là ai? Nghĩ ra và theo đuổi một nghề nghiệp như vậy, rồi lại nghĩ đến những lá thư viết cho mình với những nội dung rất đặc biệt như thế. Người viết ra những điều đó

là người như thế nào nhỉ?

Phải chăng là do cảm giác an tâm hơn khi nhận được thư tuyên dụng, sau đó, tôi viết thư

với những suy nghĩ về con người thật của “Quán chủ.”

Phần III: Vươn tới một nơi cao hơn

Tất cả mọi người đều nhờ một cơ hội nào đó mà bắt đầu bước trên con đường thành

công.

Gặp được một cuốn sách

Cuốn sách anh Yoshitarou cho tôi hay thật. Câu anh Yoshitarou nói về chuyện tùy theo cuốn sách tuyệt vời nào mình gặp được cuộc đời sẽ thay đổi vài năm trước, lúc này tôi mới cảm nhận rõ ràng. Trước khi vào đại học, nếu không có những lời của anh

Yoshitarou, tôi chắc không thể trở thành một kẻ chăm đọc sách như thế này, đâu có ai giới thiệu đi chẳng nữa.

Không đọc sách cũng sống được thôi. Tôi đã nghĩ thế.

Nhân tiện, suy nghĩ của tôi cũng thay đổi sau khi đọc cuốn sách đó. Tại sao mình lại không đọc được cuốn sách như thế này sớm hơn chứ, tôi thấy hối hận với cách mình đã

sống. Đúng là, không đọc sách cũng tồn tại được. Những đó chỉ là tồn tại mà thôi, không phải là ta đang sống. Tác phẩm vẽ nên câu chuyện về một cậu bé đã vượt qua nhiều việc rồi trưởng thành, tôi rút ra nhiều bài học từ đó.

Nghĩ rằng tác phẩm này được sinh ra tại một nơi mình biết rõ, cảm xúc cũng trở nên

manh mẽ và sâu sắc hơn hẳn.

Mùa hè năm ấy rất nóng.

Năm tới chắc chắn không có được kỳ nghỉ hè như thế này nữa đâu. Hồi mới vào năm

nhất, mỗi lần về thăm nhà, tôi lại chơi bời với bạn bè cùng lớp cũ đến không biết chán, nhưng chẳng rõ từ lúc nào, mọi người đã chẳng còn tụ tập nữa. Từ lúc nào, mọi người đã trở thành người lớn, dần bước ra ngoài thế giới. Và, tôi cũng đang đứng trên vạch xuất phát đó đây. Có lẽ là nhờ cuốn sách vừa đọc xong và thư do “Quán chủ” gửi, thay vì chút cảm giác đấng ghen vì hết cơ hội hưởng những ngày nghỉ hè, biểu tượng của đời sinh

viên, tôi cảm thấy vui vẻ hơn vì bản thân sắp tung mình bay vào một thế giới mới. Khi nhận ra được điều này, tôi cũng đã trưởng thành hơn lên rất nhiều.

Lâu lắm mới gặp bố mẹ, tôi thấy cả hai chẳng thay đổi gì mấy. Một năm chỉ gặp nhau được đôi lần, mỗi lần gặp gỡ lại lo không biết bố mẹ có già đi nhiều hơn chưa.

Công việc kinh doanh nhà hàng vẫn cứ bết bát thế, bố mẹ tôi nói có lẽ sẽ đóng cửa hàng ra mở một quán cà phê nho nhỏ ở đâu đó khác. Chỉ là, câu chuyện thì nghiêm túc đấy

nhưng nét mặt vui vẻ ấy lại khiến tôi an tâm hơn nhiều. Có lẽ tôi nhận được

thư tuyền dụng nên bố mẹ cũng an tâm hơn. Chỉ cần tôi có thể tự lo cho mình, gánh nặng trên vai bố mẹ hẳn sẽ nhẹ đi rất nhiều.

Lâu lắm chẳng gặp anh trai nhưng anh ấy vẫn ít nói như mọi khi, chúng tôi gần như

chẳng nói với nhau được câu nào. Chỉ có anh Yoshitarou là lúc nào cũng để tâm đến anh tôi, hay bắt chuyện với anh ấy. Anh trai tôi cũng chẳng nói gì nhiều nhưng nụ cười trên môi không bao giờ biến mất, có vẻ khá vui vẻ.

“Lần sau anh lên Tokyo chơi đây.”

Theo dòng câu chuyện, tôi nghe anh tôi nói vậy. Anh Yoshitarou vui vẻ dòn, “Anh đã nói rồi đấy nhé. Nhớ phải làm. Coi nó như câu chuyện phiếm cho qua là không xong với em

đâu đấy. Lúc nào thì đi đây?”

Anh tôi cười khở trước vụ ép mời này.

Đợt nghỉ hè năm nay, tôi quyết định một điều.

Tương lai, tôi cũng định xây dựng một công ty.

Công ty đó sẽ làm về lĩnh vực nào, xây dựng nó lên kiểu gì tôi vẫn còn chưa quyết được, nhưng mỗi lần đọc lại những lá thư “Quán chủ” gửi cho tôi, tôi thấy cuộc đời này mình cũng chỉ sống có một lần, tôi muốn thử xem bản thân mình có thể đi được đến đâu. Thêm nữa, một lúc nào đó, tôi muốn sản sinh ra một “pháp nhân” cần thiết đối với nhiều người.

Thực sự, từ xưa tôi cũng đã có mong muốn này rồi. Có lẽ chỉ vì mình không có tự tin

rằng bản thân sẽ làm nên chuyện. Người đã mang niềm tin ấy đến cho tôi là “Quán chủ”.

Sau những ngày lễ Obon ở quê nhà, tôi quay lại Yokohama và lập tức tìm đến “Thư lạc”.

Biết đâu tôi lại gặp được Washikawa. Gặp và nói lời cảm ơn. Gặp được cuốn

sách này,

tôi thực sự cảm thấy rất vui, tôi muốn nói với người ta điều đó thôi.

Thực ra, tôi còn có một lý do khác muốn gặp người đó.

Trong lòng tôi, anh Washikawa đó rất khớp với hình tượng của “Quán chủ”.
Tôi muốn

xác nhận điều đó.

Khi tôi hỏi anh Yoshitarou đã từng gặp tác giả cuốn sách chưa, anh cười nói,
“Làm gì có chuyện tốt đó.”

Là thật không đấy. Hay là, anh đang giả ngơ đây.

Anh Mori có ở “Thư lạc”.

Tôi nhớ ra anh Mori từng có lúc giới thiệu cho tôi về sách của Washikawa, tôi kể cho anh chuyện anh rủ tôi đã giới thiệu cho tôi cuốn sách và tôi đọc thấy nội dung cảm động quá nên nay muốn đến gặp người ta.

Đáng tiếc là, hôm nay anh Washikawa đó không đến “Thư lạc”.

Thành thử ra tôi không thể biết được anh ta có phải “Quán chủ” hay không.

Vẫn còn một gợi ý cho biết “Quán chủ” là ai, tôi chợt nhớ ra.

Đúng, cô nhân viên bán thời gian ở “Thư lạc”, cô bạn học cùng trường,
Waka.

Dẫu sao tôi có duyên gặp gỡ với “Quán chủ” cũng là do cô bạn này xe mà.
Dẫu nói là xe duyên thì cũng có hơi khoa trương nhưng mà chắc chắn người
đã chuẩn bị chỗ ngồi đó,

vào ngày hôm ấy cho tôi chính là cô ấy.

Lần sau gặp, tôi sẽ thử hỏi cô ấy về “Quán chủ” xem sao. Tôi đã luôn tâm
niệm điều này, nhưng suốt quá trình tìm việc rồi viết thư đã chiếm hết thời
gian rảnh rỗi, số lần tôi đến

“Thư lạc” cũng ít đi. Kết quả là, từ lần đầu tiên biết đến “Thư quán” bốn
tháng trước, tôi chưa gặp lại Waka lần nào.

Tôi thử hỏi anh Mori xem sao, “Mà, Waka không đến sao anh?”

“À, con bé giờ cũng đang tìm việc mà em. Bận rộn hơn, gần đây cũng ít đi làm hơn hẳn.

Có việc gì tìm con bé hả?”

Anh Mori nở một nụ cười tươi đầy ý nhị.

Tôi vội vã lắc đầu.

“Dạ không, không, cũng chẳng có gì đặc biệt. Em chỉ muốn hỏi xem cô ấy có biết điều gì về “Thư quán” thôi ấy mà...”

“Chà. Hay để anh hỏi giùm cho nhé?”

Từ vẻ mặt của anh Mori, dường như ý cười không hề mất đi, nó còn có vẻ như ngập đầy

hơn.

“Dạ thôi. Để lần sau gặp em hỏi coi sao.”

Rốt cuộc, ngày hôm đó, tôi không gặp được cả anh Washikawa lẫn Waka, tôi chỉ kể được với anh Mori chuyện nhận được thư mời tuyển dụng rồi về.

Trên đường, tôi chợt nhớ đến Waka.

Cô ấy cũng đang đi tìm việc à...

Trên thế gian, rất nhiều người cũng đang trong vòng quay tìm việc như tôi, điều đó một lần nữa dội lại trong lòng tôi.

Không khéo còn chẳng có cơ hội gặp lại nhau lần nào nữa.

Giá tôi đừng có bướng, nhờ anh Mori chuyển lời đến cô ấy có phải tốt không. Nếu làm

như thế, có phải lại gặp được nhau, rồi tôi có thể hỏi thăm về “Quán chủ” rồi không...

Tôi cảm giác một mùa ly biệt đã lại đến gần, như ngày ấy tôi tốt nghiệp cấp

ba rồi lên thủ

đô.

Thư từ tôi (lá thư bảy)

Chào Quán chủ.

Mùa hè này, em phát hiện ra một điều mới mẻ. Không rõ có phải là ngẫu nhiên, em tìm ra một người từng sử dụng dịch vụ của Thư quán đây. Đó lại là một người rất thân cận với em nữa.

Quán chủ có còn nhớ cái tên “Uchida Yoshitarou” không?

Anh kể em đây. Anh ấy nói rằng khoảng chín năm trước Quán chủ đã giúp đỡ anh ấy. Em năn nỉ anh ấy kể cho em nhiều chuyện về Quán chủ nhưng không được :) Chẳng còn

cách nào khác, em sẽ vui vẻ đợi đến ngày ta gặp được nhau.

Ngoài ra, mùa hè này, em còn có một cuộc gặp gỡ tuyệt vời khác.

Đó là nhờ cuốn sách anh kể tặng em.

Cuốn sách do một người tên “Washikawa Taisei” viết. Quán chủ biết người này chứ ạ?

Em như bị đánh mạnh ấy, lần đầu tiên hiểu được thế nào là gặp được cuốn sách thay đổi cuộc đời. Kể từ giờ, khi nào có thời gian, em mong sẽ lại gặp được những cuốn sách tuyệt vời như thế.

Nào, phương pháp để làm hạt giống em đây này màm là điều em cần phải biết, đến lúc

biết được rồi thì em phải có trách nhiệm ương trồng nó. Câu nói cuộc đời của mình bình thường lắm, chẳng có tài năng gì nổi trội có lẽ do người ta nghĩ tài năng là thứ đã có được từ khi sinh ra. Em tự kiểm điểm mình vì đã đổ lỗi cho một người vất vả đâu đó.

Em cho rằng hiển nhiên mình sẽ tìm việc dựa vào những thứ mình có hứng thú. Nhưng mà, khi đọc lá thư trước, loại bỏ định hướng của bản thân, hãy dựa vào lý tưởng của công ty và điều mình muốn làm với công ty ấy. Điều

này không hề là lý tưởng viên vọng mà đích thực là tiêu chuẩn đánh giá hoạt động thực tế, công ty chắc cũng như vậy. Mà, nói một cách dễ hiểu, ta cần một công ty tràn đầy sức sống với bầu không khí khiến mình cũng muốn trở thành một nhân viên của công ty đó.

Và, em đã nhận được thư tuyển dụng của một công ty như thế đó.

Đó là một đại lý quảng cáo tương đối lớn. Em nhận thư tuyển dụng vào bộ phận kinh doanh của nó. Nếu là em trước đây, em sẽ thôi không tìm việc nữa. Nếu là ngày trước, một khi đã xác định được nơi làm việc, lại là một công ty lớn, em sẽ dành nốt khoảng thời gian còn lại để tận hưởng thời sinh viên của mình, nhưng giờ em suy nghĩ hoàn toàn khác.

Khi em trao đổi thư từ với Quán chủ như thế này, em đã cân nhắc đến mục tiêu tương lai của mình. Hồi đầu, em chỉ có suy nghĩ mơ hồ “giờ cứ tìm được nơi nào làm việc đã, nhưng tương lai mình muốn làm gì đây nhỉ?”. Nhưng giờ, giá trị quan về công ty và suy nghĩ về cách làm việc của em đã thay đổi, khi ngẫm nghĩ nội dung lá thư trước của anh/chị, em đã nhìn thấy điều mình muốn làm thử trong tương lai.

Đó chính là ước mơ “Bản thân cũng muốn thử mở công ty”.

Từ lúc nào, em cũng có ước muốn trở thành cha, sinh ra một “đôi tượng pháp nhân”.

Sau đó, từ sâu trong trái tim mình, em muốn trở nên cần thiết với nhiều người và đón nhận một cuộc đời hạnh phúc.

Nếu bắt chước theo lá thư lần trước, ta sẽ đóng một chiếc thuyền mang tên công ty, trở

thành thuyền trưởng rồi đẩy thuyền ra biển lớn. Suy nghĩ đó càng ngày càng lớn trong em.

Khi vẫn còn lún quẩn với cảm xúc đó, em được một đũa bạn chưa kiếm được chỗ làm rủ

đi dự một hội thảo việc làm. Trong hội trường cực lớn, các doanh nghiệp chia thành từng quầy một, quy mô lớn đến độ chỉ cần đi một vòng nhìn lướt một lượt đã đủ mệt mỏi lắm rồi nhưng những sinh viên còn chưa được chỗ nào mời về làm việc đều tranh thủ thời gian, người nào mắt cũng đầy nghiêm túc. Không ít người trông còn có vẻ thảm hại lắm.

Quầy của các doanh nghiệp có tiếng, sinh viên bu lại cả hàng dài đến mức thiếu cả ghế

ngồi, nhưng ở một góc khác, quầy của những doanh nghiệp vừa và nhỏ lại chẳng có

bóng người, ghế cứ sắp hàng chổng chơ ra đấy, ngồi đợi sinh viên đến đăng ký nghe giới thiệu.

Trong số đó, em chợt bị thu hút bởi một công ty sản xuất quảng cáo.

Đúng là em cũng đã nhận được thư tuyển dụng từ một đại lý quảng cáo, nhưng vì dòng chữ treo dọc cạnh tấm biển công ty.

“Tuy chỉ là một công ty nhỏ mới ra khơi, nhưng chúng tôi cần tìm một đội thủy thủ đáng tin cậy để cùng chúng tôi vượt phong ba bão tố.”

Do lá thư được nhận, những từ “ra khơi” hay “đội thủy thủ” như có duyên nợ kì lạ với em, em nghĩ đâu sao cũng chỉ là nghe chuyện nên cùng với bạn ra nghe họ thuyết minh.

Anh trai thuyết mình cho em còn khá trẻ, mới hai mươi bảy tuổi, danh thiếp của anh ấy viết là “Giám đốc đại diện kiêm thành viên Hội đồng quản trị”. Có vẻ như công ty mới khởi nghiệp chưa đến hai năm, anh ấy muốn thể hiện tấm lòng nhiệt huyết với công việc tuyển dụng nhân viên nên cũng tham gia hội chợ.

Sau khi vẽ nên mục tiêu lớn lao của công ty, anh nói cả về sự thật công ty vẫn chỉ là một con thuyền nhỏ bé, cuối cùng, “Thành thật mà nói, tôi không dám đảm bảo bạn sẽ được ổn định, nhưng công ty chúng tôi không cầu những người mong được ổn định, mà muốn tìm những người đến để mang lại sự ổn định cho chúng tôi. Nếu các bạn có cảm giác này, hi vọng hãy đến đăng ký phỏng vấn với chúng tôi.”

Đưa bạn đi cùng em nghe nói chuyện, nói “Đời đâu chỉ là mơ” rồi rời đi với một nụ cười cay đắng, nhưng trong lòng em lại có một nguồn nhiệt huyết bốc lên sôi ùng ục không thể

nào nén lại được.

Con người này đã tiến trước vài bước trên con đường em định bước đi.

Với suy nghĩ đó, trong lúc nghe thuyết minh, em cứ cảm thấy như mình đang rơi vào chính ảo giác về bản thân trong tương lai vậy.

Em chưa có được đồng vốn để xây dựng nên một con thuyền nhỏ nhỏ, đâu được cho vốn cũng chưa biết sẽ vận hành con thuyền thế nào với vai trò thuyền trưởng, nên để một lúc nào đó có thể trở thành thuyền trưởng con thuyền của chính mình vững bước lao ra ngoài khơi lớn, em hẳn sẽ phải góp nhặt qua nhiều kinh nghiệm. Với một thằng em như

thế, bản thân mình lại bắt đầu sinh ra những nỗi lo mới.

Doanh nghiệp em nhận được thư tuyển dụng cũng là một công ty lớn có tên tuổi, em nghĩ

rằng nếu muốn chuẩn bị nguồn vốn cần thiết để xây dựng nên con thuyền (hay công ty) thì khá tin tưởng. Nhưng mà, thật sự là đầu tiên em sẽ xây dựng nên một con thuyền nhỏ nhỏ đúng không? Nếu như thế, thay vì ở trong một con thuyền lớn, ứng tuyển vào những doanh nghiệp vừa và nhỏ để học hỏi kỹ thuật lèo lái con thuyền sao cho không bị phong ba nuốt chửng sẽ tốt hơn.

Anh giám đốc trẻ kia cũng có nhiệt thành nói là lúc nào em đến phỏng vấn cũng được, chỉ cần liên lạc là người ta sẽ sắp xếp gặp mặt với mình. Nhưng mà, em có cảm giác bởi

vì đặt “mở công ty” thành một mục tiêu cụ thể sẽ như đóng đế sắt vào năng lực hành động của mình vậy. Nếu thế thì bất chấp mọi thứ, em sẽ nghĩ đến chuyện làm thế nào để

nhANH chóng mở được công ty, cố gắng nỗ lực rèn luyện chính mình.

Kiểu gì thì kiểu, sau khi đã nhận được một lá thư tuyển dụng rồi, công cuộc tìm việc của em giờ đã bước sang một giai đoạn khác. Khi nào có quyết định của mình, em sẽ báo nhé.

Nishiyama Ryouta

Lá thư thứ bảy: “Dục tốc bất đạt”

Cơn nhiệt vẫn còn giày vò ghê gớm đâu đã quá mùa Obon, nhưng đêm về sáng tiết trời đã dịu mát hơn nhiều như thể dấu chân mùa thu đã hiện diện nơi đây.

Chào em, Ryouuta.

Tôi có từng đọc qua tác phẩm của Washikawa. Tôi còn nhớ trong đó dạy ta rất nhiều thứ. Đúng là khi gặp được một cuốn sách tuyệt vời nó sẽ gây ra ảnh hưởng đủ lớn để

thay đổi cuộc đời chúng ta. Khi em nhận ra được điều ấy và rèn luyện bản thân, điều tuyệt vời sẽ đến nên hãy cứ tiếp tục đi.

Từ giờ, tôi lại có thể tìm được một cái tên mang nhiều kỷ niệm trong thư em. Yoshitarou là anh rể của Ryouuta nhỉ? Điều này cũng như một thứ duyên nợ nhỉ! Từ trước đến sau này, đối với em, tôi càng có cảm giác thân thuộc hơn nhiều.

Nào, chúc mừng em đã nhận được thư tuyển dụng. Nhưng mà, tôi thấy vui mừng hơn cả

vì trong lá thư trước em đã đặt mục tiêu sẽ “tự mình mở một công ty” trong tương lai, để

giúp mục tiêu đó thành hiện thực em muốn gom cho mình những kinh nghiệm cần thiết và vẫn tiếp tục đi tìm việc sau khi nhận được thư.

Đương nhiên, nguyện vọng của em giờ vẫn còn mơ hồ, em cũng chưa biết công ty mình định xây dựng tương lai có làm về quảng cáo hay không còn gì. Nhưng mà, theo những gì đã nói trong lá thư trước, dấu lối vào có nằm ở đâu chúng ta vẫn có thể đến được tới đích. Từ “ước mơ” em gọi tên và khái niệm nó không thay đổi được một điều mong muốn khởi nghiệp là mục tiêu thâm tâm em tự tìm ra được. Từ giờ cho tới lúc em tự nắm trong tay công ty của mình, em cần nhiều năm tháng và nhiều kinh nghiệm nữa nhưng nếu cứ

giữ vững mục tiêu và trưởng thành lên, nhất định nó sẽ trở thành hiện thực trong một ngày nào đó.

Được rồi, vậy thì hôm nay tôi sẽ nói đến những điều cần thiết mà những người nắm trong tay ước mơ và hoài bão không được phép quên để biến chúng thành hiện thực, tôi sẽ cho em biết khái niệm “ước mơ” trong suy nghĩ của tôi.

Đối với những người có hoài bão và ước mơ, nhất định sẽ có một bức tường hiện lên trước mắt họ.

Để sống được với ước mơ trong tay và không có bức tường nào ngăn cản, em phải vượt qua hàng đống trở ngại trước mắt đã. Nói thế nghĩa là những người vẽ nên cho mình ước mơ lớn thì sẽ phải đối mặt với bức tường lớn. Khi có bức tường trước mắt mình, nếu muốn vượt qua nó bằng mọi giá, con người cần có một sức tập trung đáng nể. Thật ra, làm cách nào để vượt qua được bức tường quan trọng hơn nhiều lần so với hành động trèo qua bức tường, nhưng nhiều người với tầm nhìn hạn hẹp lại bất chấp mọi thủ đoạn để trèo qua được nó.

Hãy xem thử một sai lầm rất nhiều người trẻ tuổi gặp phải.

Làm công việc này, tôi đã trao đổi thư với nhiều người, thuộc nhiều lứa tuổi. Trong số đó có cả học sinh cấp hai, cấp ba. Ngày trước cũng có rất nhiều học sinh cấp hai, cấp ba dùng đến dịch vụ của Thư quán. Nhưng đa phần các em ấy hay hỏi câu sau: “Em cũng có ước mơ tương lai đấy ạ, nhưng làm thế nào mới hiện thực hóa được nó đây?”

Ví dụ, một em gái cấp hai đã nói thế này. “Em thích học tiếng Anh lắm. Vậy nên, em muốn làm nghề gì đó liên quan đến tiếng Anh trong tương lai. Công việc kiểu như biên dịch hay phiên dịch ấy ạ. Em cũng có hứng thú với nghề tiếp viên hàng không. Làm thế

nào để biến chúng thành hiện thực ạ?”

Nhiều người đã khuyên cô bé thế này: “Nếu thực sự muốn trở thành như vậy, hãy học tiếng Anh thật chăm chỉ! Học làm sao để tiếng Anh không thua kém bất kì ai. Nếu không làm được thế, ước mơ sẽ chẳng thành hiện thực được.”

Cô bé ấy cũng nghĩ đó là đúng và dồn hết tất cả thời gian vào việc học tiếng Anh. Nhưng đáng tiếc là, em ấy sẽ không có nhiều khả năng xin được việc trong những ngành nghề

có sử dụng tiếng Anh. Tóm lại, chỉ riêng điều đó thì không đủ để biến ước mơ thành hiện thực.

Em chắc hiểu tại sao chứ?

Gợi ý nằm ở những người đang làm công việc đó.

Cô bé theo lời khuyên, học tiếng Anh chẳng thua gì ai, tốt nghiệp cấp ba rồi vào khoa tiếng Anh của trường đại học. Cuối cùng, khi thời điểm tốt nghiệp

đã cận kề, cô bé tìm việc liên quan đến **tiếng Anh**, tham gia phỏng vấn với một doanh nghiệp đang cần tuyển phiên dịch. Nếu có mười ứng viên tham gia, tỉ lệ đỗ sẽ là mười phần trăm. Làm thế nào doanh nghiệp chọn ra được một người đây?

“**Năng lực tiếng Anh**” chẳng?

Không phải vậy đâu. Mười người tham gia phỏng vấn đó không phải ai cũng giỏi tiếng Anh vượt trội. Khi tham gia phỏng vấn ở công ty đó, “**năng lực tiếng Anh**” không phải

điều kiện quyết định, chỉ là **điều kiện cần**. Những người không thỏa mãn điều kiện đó thì không đủ tư cách ứng tuyển phỏng vấn. Chỉ thế thôi. Từ cấp hai lên cấp ba, đến khi vào đại học, nhằm đạt được điều kiện đó, ta ném bỏ những thứ khác và chỉ chăm chăm vào điều đó thôi. Thứ mình muốn trở thành, lại là vật cản lớn nhất.

Lời khuyên lúc trước chỉ đưa ra điều kiện cần buộc ta phải thỏa mãn thôi, nhưng lại không hề nói đến **điều kiện đủ** ta cần có nữa.

Giả dụ, nếu như thời cấp hai, cấp ba hay đại học, cô bé ấy cũng học Toán với Lịch sử

chăm chỉ như học tiếng Anh thì sao.

Có lẽ phiên dịch hơi khó, nhưng có khả năng cô bé ấy sẽ được tuyển vào một công việc biên dịch tài liệu tiếng Anh liên quan đến Toán học thì sao. Nếu có năng lực chuyển tải ngôn ngữ từ tiếng Anh sang tiếng Nhật, nhưng không hiểu được môn Toán thì cô bé sẽ

không thể làm được những công việc loại này, người có năng lực tổng hợp tất cả những điều này trên thế giới không nhiều đâu. Còn nữa, nếu là một chuyên gia lịch sử, khả

năng kiếm được công việc có thể quảng bá văn hóa Nhật Bản ra nước ngoài chẳng phải cũng rộng hơn sao.

Ở trên, tôi có nói, “Gợi ý nằm ở những người đang làm công việc đó”.

Hãy thử nghĩ đến những phiên dịch người nước ngoài đang làm việc ở Nhật. Tiếng Nhật của họ ở mức nào. Đúng, thực sự cũng không phải quá xuất sắc. Nếu xét năng lực tiếng Nhật thôi, hẳn là không thiếu người giỏi hơn họ.

Nhưng họ có thể tiếp tục làm công việc đó chính là do họ có kiến thức sâu rộng trong lĩnh vực đấy.

Điều này không hề giới hạn trong những lĩnh vực khó nhằn. Nghề nào cũng thế cả thôi.

Tôi sẽ chỉ ra cho em thêm một ví dụ khác.

Tôi có trao đổi thư với một nữ sinh cấp ba, khi hỏi “việc học có vất vả không?”.

Em học sinh đó đã đáp lại thế này: “Nhiều bạn bè học ôn thi xung quanh em bận rộn lắm nhưng em không thấy thế. Từ xưa, em có ước mơ thành cô giáo mầm non. Làm giáo viên mầm non thì chỉ cần học đại học ngắn kỳ hay cao đẳng thôi cũng được nên em không phải học nhiều như mấy bạn ôn thi đại học...”.

Nếu hỏi những giáo viên mầm non, ít nhiều gì thì đây cũng có thể là một câu trả lời mang tính xúc phạm đối với họ.

Tôi cũng không rõ lắm về nghề này nên cũng không rõ thực tế thế nào. Nhưng mà, nếu đúng như lời cô bé ấy, không cần học nhiều cũng thành được thì vấn đề quan trọng không phải là trở thành cô giáo mầm non mà phải là “trở thành một cô giáo mầm non như thế nào?”.

Đầu lá thư này, tôi có viết như sau: “Khi có bức tường trước mắt mình, nếu muốn vượt

qua nó bằng mọi giá, con người cần phải có một sức tập trung đáng nể. Thật ra, làm cách nào để vượt qua được bức tường quan trọng hơn nhiều lần so với hành động trèo qua bức tường, nhưng nhiều người với tầm nhìn hạn hẹp lại bất chấp mọi thủ đoạn để

trèo qua được nó”.

Nếu cô bé ấy thực sự ngưỡng mộ nghề giáo viên mầm non và ôm ước mơ trở thành một giáo viên như thế, em ấy không thể chỉ thỏa mãn **điều kiện cần**, dù ít dù nhiều cũng phải mong mình trở thành một giáo viên tuyệt vời, góp nhặt nhiều kinh nghiệm, học hỏi thật nhiều để vượt qua cả cái điều kiện cần đấy.

Ít nhất, em ấy cần phải đặt mình vào vị thế của những bậc cha mẹ khi giao

con cái cho mình thì họ hi vọng sẽ “gặp được một giáo viên như thế này”, điều này chỉ cần nghĩ đến là sẽ hiểu thôi mà. Cứ như thế, hãy giữ niềm kiêu hãnh khi bản thân bắt đầu công việc đó và tương tự đến hình ảnh của mình, quan trọng là họ sẽ mong muốn một người như

thế nào làm công việc này.

Khi ta đã cố định mục tiêu của mình vào một nghề nghiệp trong tương lai, nhiều người có xu hướng tìm ra con đường ngắn nhất cho mình. Rồi họ cho rằng con đường ngắn

nhất họ đang hướng đến là phương pháp hay nhất.

Nhưng thực ra, đó không nhất thiết là con đường hay ho nhất. Nếu như đó thực sự là con đường dễ dàng nhất để theo đuổi công việc đó, con đường ấy cũng không phải là con đường giúp em thành công.

Như ta đã biết, những người thành công với nghề kế toán hay tư vấn doanh nghiệp

thường không có xuất thân là những người lựa chọn định hướng làm kinh doanh từ cấp ba, một số lượng học viên nhiều đến đáng ngạc nhiên từ các trường cấp ba thông thường thi vào đại học, sau đó, họ chọn học về bản chất của kinh doanh ở nước ngoài.

Tôi đã trả lời thư của cô bé nữ sinh cấp hai “muốn làm việc sử dụng tiếng Anh”:

“Nếu em thực sự muốn làm những công việc sử dụng đến tiếng Anh, em chắc sẽ hiểu

được mình phải học tiếng Anh đến mức độ nào. Con đường đó sẽ vất vả ra sao. Hãy giữ

cả lòng nhiệt huyết như với tiếng Anh vào cả những thứ trước mắt em nữa. Đó là bài tập Toán, học ôn Lịch sử, là luyện đàn dương cầm, đôi khi là cả đi hát karaoke với bạn bè, tóm lại là toàn bộ những thứ hiển hiện trước mặt em đây. Tất thảy mọi điều đều trở nên quấy rầy, chúng chắc chắn sẽ hỗ trợ cho em sau này. Dầu có không giúp ích được gì cũng đừng nên ‘hết mình vì tiếng Anh nên cứ bỏ qua môn Toán’ đi. Những thứ trước mắt em, hãy coi chúng là những điều cần thiết cho tương lai mà thánh thần đã gửi đến cho ta và trân trọng chúng.”

Còn câu trả lời cho em học sinh cấp ba muốn trở thành giáo viên mầm non như thế nào thì tôi xin dành góc riêng cho em tưởng tượng đây, nhưng giờ cô bé đã trở thành một giáo viên mầm non đỉnh lắm.

Để hiện thực hóa ước mơ của mình,

“Hãy nắm lấy mục tiêu, hàng ngày đừng quên nó.”

Đó là điều quan trọng hay được nhắc tới. Nhưng những người đón đợi thành công lớn cần biết đến một điều còn quan trọng hơn thế nữa. Đó chính là,

“Bây giờ, hãy dồn toàn lực vào những thứ trước mắt mình.”

Điều này cần có quên.

Bức tường trước mắt mình, em có thể liếc thoáng qua và thấy nó không quan trọng, nhưng nó là một sự tồn tại cần thiết cho bước tiến sau này trong đời em. Ví như, học tiếng Anh trở thành một bức tường lớn gây khó sợ cho nhiều học sinh cấp ba muốn thi vào đại học. Nhưng mà, ta khó sợ vì bức tường đó là do chọn con đường vào đại học, nhưng với những người không muốn tiếp tục vào đại học, luyện tập tiếng Anh chẳng phải là bức tường gì lớn lao, chỉ là một thứ học để giết thời gian thôi.

Không giới hạn riêng trong việc luyện tập tiếng Anh thôi đâu, mọi bức tường ta thấy trong đời đều thế cả. Nó sẽ quyết định ta sẽ sống theo cách nào. Thế thì, với mọi điều giống nhau có thể là bức tường ngăn, cũng có thể chỉ là dải vải noren[1] chẳng gây thương tổn đến ai. Tùy theo từng tình huống, ta sẽ có điều khác nhau để trông đợi.

[1] Tấm màn treo trước cửa các quán ăn truyền thống của Nhật.

Khi ta có mục tiêu, bức tường sẽ hiện ra.

Khi người đó nghĩ đến những cách để sống tốt hơn nhất định tường ngăn sẽ hiện ra.

Theo ý nghĩa đó, bức tường là minh chứng cho niềm kiêu hãnh nỗ lực sống của chính mình, một thứ đáng để ta chào đón.

Cứ như thế, thứ gọi là bức tường chắn đời người, nó sẽ đến tùy theo cách ta sống ta chọn lấy.

Vậy nên, đừng chọn bỏ hay không từ bỏ những thứ trước mắt ta. “Minh cần thứ này, không cần thứ kia”, nếu bản thân có những cân nhắc kiểu đó, không phải ta sẽ chỉ toàn hối hận đâu mà ta sẽ để vượt mắt cơ hội khai hoa vào một lúc nào đó đấy.

Nào, Ryoua. Quay lại câu chuyện của em nhé.

Em có mục tiêu tương lai sẽ mở công ty nhưng thực tế em vẫn chưa xác định được công ty này sẽ làm về cái gì hay sẽ kinh doanh ra sao. Nếu là thế, với câu hỏi đó, em sẽ có xu hướng chọn con đường ngắn nhất để khởi nghiệp. Nếu đi theo con đường này có vẻ ta sẽ

nhANH chóng đạt được thành công, nhưng nó lại thành ra em chỉ toàn tâm toàn ý hướng đến khoảng cách trực tiếp để đi đến ước mơ thôi. Có điều, trong cuộc đời, nhiều khi những thứ tưởng như chẳng có nghĩa lý gì với bản thân mình lại mang ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Để có thể nhanh nhanh chóng chóng hiện thực hóa ước mơ khởi nghiệp..., tôi nghĩ chẳng cần phải vội vã quá.

Điều quan trọng hơn thế là,

“Bây giờ, hãy dồn toàn lực vào những thứ trước mắt mình.”

Điều này, hôm nay, ngay giây phút này thôi em cũng có thể làm được.

Kể cả ngay từ đầu, em đã chẳng có ước mơ cụ thể nào, nếu em cũng sống dồn toàn lực vào những thứ ngay trước mắt mình, tự nhiên con đường mình phải đi sẽ mở ra rồi em có thể phát triển tốt hơn như nhiều người thành đạt cũng từng trải qua. Có lẽ, tôi cho rằng số lượng những người như vậy còn nhiều hơn những người thành công nhờ bản thân đã có mục tiêu lớn ngay từ đầu đấy. Thử xem xét trường hợp một người nổi tiếng ai ai cũng biết như Toyotomi Hideyoshi[2] chẳng hạn, nếu như ngày đó ngài không liều cả tính mạng mình, rồi không tiếp tục làm những điều bản thân có thể làm được, hẳn sẽ không có lúc đột ngột ngổi lên ngổi cao nắm giữ cả thiên hạ được.

[2] Nhà lãnh đạo tài ba thống nhất đất nước và bước lên ngổi cao quyền lực nhất triều đình Nhật Bản thời Chiến quốc. Theo truyền miệng dân gian, ông vốn không xuất thân từ

gia đình dòng dõi mà là con một người nông dân, thời trẻ đầu quân vào một gia tộc samurai rồi từng bước tiến lên.

“Đồn toàn lực vào những thứ trước mắt mình” có thể nói là thước đo thành công quan trọng nhất đây.

Tóm lại, chỉ riêng lối sống đó thôi, dầu em có ở đâu hay làm gì thì nó cũng sẽ đảm bảo thành công cho em. Dầu em có vào công ty đã gửi em thư tuyển dụng hay vào công ty nhỏ em nhắc đến trong thư của mình thì sự thật này cũng sẽ không thay đổi.

Tôi đã nói rằng ước mơ em nhắc đến và khái niệm giấc mơ của tôi có khác biệt.

Và, công việc, hay lúc em xuất phát ra biển lớn sau này, em sẽ lên con thuyền nào hay trên con thuyền đó em sẽ đóng vai trò nào, chúng ta cũng đã nói đến rồi nhỉ. Không phải cứ lên thuyền lớn thì sẽ an toàn, lên thuyền nhỏ sẽ không an toàn đâu.

Em đã tuyên bố một mục tiêu trong đời mình, “Tự tạo dựng một con thuyền của chính mình, sau đó tự mình lèo lái trên biển lớn” còn gì. Mục tiêu đó rất tuyệt vời, thâm tâm tôi thực lòng mong muốn giúp em biến nó thành sự thật. Khi chuẩn bị giương buồm ra đại dương cuộc đời, khi ta phải suy nghĩ “Lên con thuyền nào đây?”, thì con thuyền đó nên là thuyền lớn hay thuyền nhỏ cũng chẳng thay đổi được gì. Tóm lại, đại dương mang tên cuộc đời ta sắp bước ra kia, ta chỉ cần “nghĩ xem sẽ lên con thuyền do ai tạo nên” thôi.

Chắc em hiểu rồi chứ?

Con thuyền đó là của ai, bản thân là thuyền trưởng hay thuyền viên, chuyện con thuyền đó to hay nhỏ, thật sự cũng chẳng cần thiết.

Quan trọng là, con thuyền đó vì mục tiêu gì mà ra khơi thôi.

Tôi cho rằng có “mục tiêu cuộc đời” rồi khi ta hoàn thành được điều đó là “ước mơ

thành hiện thực” rồi.

Hãy giữ vững mục tiêu cho cả cuộc đời này. Kể từ khi ta nắm được điều đó, cuộc đời ta sẽ bắt đầu. Và, chỉ cần thế thôi, cách sống của ta sẽ được ấn định thành “hôm nay ta sống” vì mục tiêu đó. Để đạt được mục tiêu ấy, nếu ta cứ ngoan cố khăng khăng chuyện con thuyền ta đi to hay nhỏ, con thuyền đó là do mình tạo ra hay do người khác tạo ra thì dầu không đặt mục tiêu ra đại dương, chỉ muốn trôi dạt loanh quanh cũng chưa chắc thành công.

Em muốn dồn tâm lực để từ rày về sau làm điều gì đây?

Những người có mục tiêu của mình, họ đã bắt đầu cuộc đời từ thời cấp hai, cấp ba khi còn khá trẻ rồi, những người không có được thứ đó, dẫu có đi làm đến cả chục năm cũng không gọi là bắt đầu cuộc đời mình được.

Hãy dựa vào công ty em định xây dựng nên, rồi nghĩ coi mình sẽ làm gì.

Đừng để một con đường đi tắt cụ thể nào đó đánh lạc hướng mình, hãy tìm ra ước mơ

thực sự, mục tiêu thực sự của mình đi.

Đến lúc đó, cuộc đời của em sẽ bắt đầu.

Từ một Quán chủ thích đi đường vòng

Thư từ tôi (lá thư tám)

Xin chào Quán chủ.

Kể từ khi bắt đầu trao đổi thư với Quán chủ, ý thức của em về công việc đã thực sự thay đổi rồi. Trước khi bắt đầu tìm việc, em ôm mối bất an trẻ con về chuyện mỗi ngày từ sáng đến tối, suốt cả chục năm trời cứ phải làm việc liệu có chịu đựng nổi không đây. Nhưng mà, nếu ta càng suy nghĩ nhiều đến công việc, càng suy nghĩ nhiều đến tương lai, em càng muốn bản thân có thể nhanh chóng ra ngoài xã hội và bắt đầu cuộc đời của riêng mình. Em cũng cảm thấy được thật sự mình đã dần trưởng thành hơn rồi.

Với lại, càng nghĩ nhiều đến chuyện tìm việc hay chuyện khởi nghiệp, những suy nghĩ đó càng trở nên nghiêm túc hơn, em thấy mình lại vấp vào một câu hỏi nữa. Em đã xác nhận lại điều này trong lá thư thứ bảy.

Câu hỏi đó là, “Tại sao ta làm việc?”.

Mỗi khi em đặt câu hỏi đó cho mình, em có cảm giác như đến lúc đi làm thực tế em chắc sẽ nhìn thấy rõ ràng như thế tám bản đồ ý thức đã có ý đặt ngay sát nách mình vậy.

Nhưng mà, đây đích thực là điều cần phải nghĩ nhĩ.

Nếu là em của vài tháng trước, em không thể có câu trả lời rõ ràng cho câu

hỏi này được. Nhưng giờ, em có thể trả lời khá rành mạch rồi. Em có thói thúc mạnh mẽ muốn gây dựng công ty đến thế là nhờ lá thư thứ năm Quán chủ gửi em đây, trong thư Quán chủ có chỉ dạy em rằng: “Một ‘đối tượng pháp nhân’ sống lâu dài và hạnh phúc là ‘pháp nhân’ có mối giao lưu lâu dài với nhiều người và được coi là cần thiết trong những hoạt động của mình”.

Nội dung này, đối với một đứa chưa bao giờ nghĩ đến lý do tồn tại của công ty như em, quả là một chấn động lớn. Nhưng chính xác là, chỉ khi một “pháp nhân” thông qua hoạt động của mình, trở nên cần thiết đối với nhiều người trong một khoảng thời gian dài, mang lại hạnh phúc cho nhiều người mới có thể tồn tại lâu dài được. Nói cách khác, lý do tồn tại của công ty phải là “hoạt động mang lại hạnh phúc cho nhiều người”.

Giờ, điều này trở nên thuyết phục một cách tự nhiên. Hẳn là do Quán chủ rất giỏi thuyết phục lòng người, khiến một kẻ vốn đạo đức giả, thiếu thành thật như em vốn đã ăn sâu bả rễ suy nghĩ “mấy lý tưởng này chẳng thể sống trong thực tế được” cũng bị thuyết phục.

Nghĩ đến thế, em lại thấy kinh doanh cũng là tính toán nên đặt cược ra sao, nếu lập tức nghĩ đến những công ty đang hoạt động bây giờ, nếu em đi làm ở đó, hiển nhiên em sẽ

nghĩ đến chuyện làm thế nào để kiếm được mức thu nhập cao đem lại cuộc sống ổn định, suy nghĩ “vì thế giới, vì con người” kia nghe có vẻ giả tạo quá chừng.

Nhưng, em biết không phải vậy.

“Khi ta sinh ra một ‘đối tượng pháp nhân’ mang danh công ty, ta sẽ đem lại hạnh phúc cho rất nhiều người trên thế giới. Và khi có nhiều người cần đến, ‘pháp nhân’ trưởng thành dần lên.”

Khi em biết điều này cũng chính là kinh doanh, em cảm giác mở ra một công ty là điều cực kỳ tuyệt vời.

Giới kinh doanh không phải là nơi ta có thể lừa dối mình, một thế giới nuốt hay bị nuốt như thế, ta đặt cược tiền bạc vào đó nên nếu không dùng thủ đoạn chắc chắn sẽ phải chuẩn bị tinh thần đối đầu với mọi nguy cơ. Khi em nhận ra hình ảnh đó không chuẩn xác, em cảm nhận được đặt cược cực kỳ nhiều tiền vào kinh doanh cũng là điều hay ho đây chứ. Dẫu sao thì, khi ta đặt cược vào công ty đó nghĩa là trở nên cần thiết với nhiều người trong xã

hội.

Khi em bắt đầu có suy nghĩ đó, em cũng bắt đầu cảm thấy trở thành một nhân viên công ty cũng là điều hay ho đấy.

Em đã quyết định mục tiêu làm việc của mình.

Em sẽ làm việc để mang lại hạnh phúc cho nhiều người.

Em sẽ làm việc để gây dựng nên một công ty cần thiết đối với nhiều người.

Kể cả làm một thành viên trong công ty do kẻ khác xây dựng nên cũng không khác gì khi mình mở một công ty ra kinh doanh riêng.

Mục tiêu ra khơi của em là một mình ta cũng có thể mang lại hạnh phúc cho

người.

Lý tưởng này chắc hẳn không thể trở thành một đề tài nói chuyện nghiêm túc với những người có tính thực dụng được. Thành thật mà nói, kẻ ngạc nhiên nhất có lẽ là chính bản thân em đây. Nhưng mà, đây chính là lời thật lòng thật dạ của em.

Từ giờ em sẽ thực sự ra ngoài xã hội và làm việc với vai trò là một nhân viên của công ty, công việc hàng ngày bận rộn, lại chịu ảnh hưởng từ những người xung quanh nên có thể quên đi cảm xúc của mình hiện tại, sẽ có lúc em chỉ suy tính đến phương pháp cá cược của chính mình, phương pháp bản thân đánh cược vào công ty của chính mình.

Nhất định rồi thất bại sẽ là cú trả đòn đau điếng làm em mở mắt. Làm thế nào nhỉ, nếu ai ai cũng chỉ quan tâm đến lợi nhuận của bản thân, thì ta không làm bạn với những người như vậy được.

Trong tình trạng hiện giờ, em chẳng có kỹ năng hay ưu điểm gì cả, cũng chẳng có bạn bè nào có cùng ước mơ để làm việc chung với mình cả, em có thể nói, chẳng có thằng thanh niên bình thường nào lấy khẩu hiệu “đem lại hạnh phúc cho nhiều người trên thế giới”

rồi phi ra đời như vậy cả, một khẩu hiệu ngông cuồng đến thế. Nhưng mà, như những gì Quán chủ đã nói, em tin mình sẽ tìm ra được một phương pháp tốt để nuôi dưỡng mầm non của mình, em sẽ cố gắng đến khi có thể làm

được.

Quán chủ có thể ủng hộ em chứ?

Nishiyama Ryouta

Lá thư thứ tám: “Thành công của bạn sẽ thay đổi thế giới”

Những ngày thu đẹp đến thư thái lòng người vẫn tiếp tục, cơn gió thổi qua cũng mang một màu khác với mùa hè, thật sự rất sáng khoái.

Chào em, Ryouta.

Ngày còn bé, tôi cũng hay nhìn tấm lưng của bố mẹ làm lữ làm việc từ sáng đến tối muộn, cả tuần được một buổi nghỉ ngơi cũng dồn hết vào công việc, tôi đã đặt câu hỏi

“Tại sao bố mẹ mình có thể làm thế nhỉ? Khi thành người lớn rồi, mình cũng có thể làm

được như thế chẳng?”. Tôi chỉ nghĩ đến việc học trước mắt cũng đã muốn trốn chạy lắm rồi, nếu mình phải theo một công việc cả đời, không ít thì nhiều cũng cảm thấy khó theo nổi.

Nhưng rồi, đến một lúc, bí ẩn đó đã được khai sáng.

Đối với người lớn, những cơn hành xác khổ sở không khó chịu bằng nỗi lo tinh thần về

một tương lai mù mờ. Nếu ta gắng hết sức làm việc trong một ngày, ta có thể bị đau đớn về thể xác nhưng ta lại có cảm giác mình đã làm hết những điều mình làm được để trấn an tinh thần. Cuộc sống với mỗi ngày như thế, thực ra lại thoải mái đấy chứ.

Trong trường hợp của em, với lý do bi quan của mình, em không có ham muốn làm việc, mọi nhiệt thành với công việc đều bị đốt trụi. Lá thư của em đã cho biết rõ điều đấy.

Tôi sẽ chẳng xin lỗi em đâu. Lá thư lần trước tôi có viết là ước mơ của em và ước mơ

của tôi có khác biệt, khác biệt ở điểm nào đây. Em trưởng thành nhanh hơn

tôi tưởng tượng đây, lại còn mang lý tưởng lớn “muốn có được công ty của riêng mình” nữa chứ.

Tôi thấy đó là điều tuyệt vời. Cùng lúc đó, tôi cũng xin lỗi vì đã coi em như đứa trẻ nít và viết những điều luống cuống.

Đương nhiên, từ tận trái tim mình, tôi muốn ủng hộ em được thành công, biến ước mơ

thành hiện thực.

Tôi, với vai trò là một cá nhân, với vai trò là một “pháp nhân”, có trách nhiệm phải hết sức hỗ trợ những “người” lao động đạt được nhiều phần thưởng xứng đáng.

Chỉ là, tuy được nhiều người cần đến sẽ trở thành một kết quả hiển nhiên nhưng đừng đặt mục tiêu số một là đạt được thật nhiều phần thưởng. Em hiểu được điều đó rồi thì dấu với tư cách là một cá nhân sống trên đời này, hay khi em định xây dựng nên một công ty cũng vậy thôi, đặt mục tiêu trở thành một người được nhiều người cần đến là yếu tố quan trọng nhất đấy.

Cứ thế, khi em hành động khi dấn lòng không quên điều đó, kết quả là phần thưởng em đạt được sẽ cứ lớn dần lên.

Kinh doanh là trở thành một người được nhiều người cần đến mình, nhận về được nhiều phần thưởng.

Kết luận do chính em đưa ra đó cũng chính là nhận thức tôi mang trong lòng đó.

Đừng có ngại ngần, hãy trở thành một người có thể nhận về rất nhiều phần thưởng đi.

Tiếp nào, với câu hỏi vì sao làm việc của em, em đã có câu trả lời rõ ràng rồi đấy. Nếu là thế, vấn đề sẽ là phương pháp cụ thể nhằm đạt được mục tiêu đó và ước mơ của em lớn đến thế nào.

Đầu tiên, ta sẽ xác định phương pháp cụ thể. Thông qua cửa ngõ đầu tiên vào xã hội, hiện tại, em đang có hứng thú với công việc liên quan đến quảng cáo. Người trên thế giới nghĩ thế nào về quảng cáo, ta biết nó là một hình thức truyền thông hay ho, một việc rất đáng làm cũng có thể học được nhiều điều. Chỉ là, như đã nói chuyện trước đây đâu có đi theo nghề nào, em cũng

sẽ học được những điều cần thiết. Ví dụ như, đầu em có khởi nghiệp trong một ngành nghề hoàn toàn khác với ngành nghề của công ty em làm việc từ

đầu cũng vậy, ở trên con đường đó em sẽ học được rất nhiều kinh nghiệm hướng em tới khởi nghiệp thành công như tôi đã từng nhắc đến trong thư. Đi đường vòng cũng không có gì là tệ hại.

Chỉ là, một điểm nữa, em cần lưu ý khi nghĩ đến độ lớn của giấc mơ mình có.

Chẳng hiểu vì sao, hầu như ai cũng mắc bệnh đánh giá rất thấp năng lực của chính mình.

Chính vì lý do đó, hôm nay, tôi muốn nhắc nhở em một điều, em không được phép quên mỗi khi suy nghĩ đến chuyện biến ước mơ đó thành hiện thực.

Đó chính là điều em muốn làm, đầu nhìn thoáng qua, có vẻ như chẳng ai khác trên thế

giới này có thể làm được, nhưng không được phép nghĩ “Điều này không làm được

đâu...”, rồi quăng nó đi không thương tiếc.

Một khi em đã giương lên mục tiêu “tạo dựng một công ty nhiều người cần đến”, cái khái niệm “nhiều người” đó vẫn còn khá mơ hồ về độ lớn trong ước mơ của em. Em nghĩ

xem cái “nhiều người” đó là khoảng bao nhiêu người đây?

Một trăm người? Một vạn người? Một triệu người? Toàn bộ công dân trên đất nước

này?

Hay là toàn nhân loại?

Đương nhiên là càng nhiều càng tốt, nhưng cái “nhiều người” đó là khoảng bao nhiêu, cái cần thiết đó ở mức độ nào thì tùy theo đó mà độ lớn và số lượng bức tường em phải vượt qua càng lớn. Thêm nữa, khi ta cứ cảm giác lấn cấn bởi bức tường quá to không thể

nào trụ nổi, bản thân sẽ cảm thấy bất lực... sau đó như thể trốn tránh chiến đấu được thua với nó, ta chạy đi tìm một phương án khác.

Nhưng mà, em đừng quên, đâu có gặp phải bức tường lớn đến độ nào, chẳng có gì không thể vượt qua. Dù nhìn thoáng qua tưởng như không thể, chỉ cần không vứt bỏ hay không bỏ cuộc giữa chừng thì đây là thứ ta có thể vượt qua được. Nếu nói theo một cách khác, trước mắt em chỉ xuất hiện những bức tường có thể vượt qua mà thôi.

Con người không ai suy nghĩ giống ai. Nói thế, nghĩa là giấc mơ họ vẽ nên cũng sẽ khác nhau. Ước mơ do một kẻ vẽ nên chẳng thể giống bất kì ai khác, thế nên đó là ước mơ chỉ

kẻ đó mới có thể thực hiện được. Cũng như thế, ước mơ em đã vẽ ra thì hiện thực hóa nó chỉ có thể từ những suy nghĩ của em mà thôi. Chính bởi vì em có năng lực hiện thực hóa

điều đó, em mới có thể nắm giữ được ước mơ đó.

Người lớn thường hay nói với thanh thiếu niên là “hãy mang hoài bão lớn”.

Thanh thiếu niên cứ chiếu đúng theo đó mà cố tìm cho mình một ước mơ lớn lao nào đó.

Nhưng rồi, phần lớn là thất bại. Mỗi lần như thế, họ sợ hãi khi phải tuyên bố rằng “mình đang mang một ước mơ lớn lao”. Họ sợ mình thất bại rồi bị kẻ khác cười chê, họ cũng không có tự tin sẽ thành công, nhiều lý do lắm. Nhưng mà, tôi cho rằng đó là bởi vì họ

mang trong mình một ước mơ lớn, nhưng lại thiếu sự chuẩn bị tâm lý sẵn sàng ngay từ

đầu.

Mang trong mình ước mơ lớn cũng đồng nghĩa với việc phải vượt qua những bức tường lớn.

Một kẻ mang ước mơ lớn hơn bất kì ai, phải nhiều lần vượt qua những bức tường lớn hơn bất kì ai khác, nếu không sẽ chẳng đạt nổi thành công. Chưa kể, những thanh niên được răn câu “Hãy biết ước mơ lớn hơn đi!” khi hỏi đáp “Vâng, sẽ làm” thường chỉ có ước mơ thôi. Đã thế, giây phút nắm bắt được ước mơ, các em ấy lại chưa có đủ tinh thần đối diện với bức tường hiện

ra trước mắt.

Tôi cho rằng nên nói với các thanh niên là, “Nếu được, hãy sống sao cho bản thân có thể

cố vượt qua thật nhiều bức tường cao chặn lối đi”.

Em nắm giữ ước mơ lớn. Ước mơ mở ra một công ty mang lại hạnh phúc cho nhiều

người.

Tùy thuộc vào số lượng người, tùy thuộc vào mức độ hạnh phúc sẽ đem lại, độ lớn những bức tường em phải vượt qua cũng sẽ thay đổi.

Xét theo năng lực hiện tại của em và những kinh nghiệm sống em có từ trước đến giờ, có thể đây chỉ là một lời đòi bẻ lớn lối, rồi có thể em sẽ cảm thấy bất an không rõ ràng bản thân sẽ đi được tới đâu. Nỗi bất an đó đã thể hiện ra ở cuối bức thư.

Trong câu nói “Quán chủ có thể ủng hộ em chứ?”.

Có lẽ là khi tự tin bị mất đi, khi bản thân mình cho rằng không thể tiến nổi nữa, sự tồn tại của những người ủng hộ bản thân từ tận đáy lòng sẽ mang đến cho em sức mạnh.

Đương nhiên lúc nào tôi cũng thật tâm ủng hộ cho sự thành công của em, nhưng vẫn có nhiều người giống tôi, mà không, còn hơn cả tôi nữa sẽ ủng hộ cho sự thành công của em với tất cả tâm lòng. Em có biết những người đó không? Nếu những lời của họ đến được với em, chắc chắn dũng khí sẽ tăng lên cả trăm lần.

Tôi đã chỉ ra câu nói “nhiều người” của em và độ lớn bức tường em cần vượt qua còn mơ hồ thế nào rồi đấy. Giờ em hãy quyết số lượng đó xem sao đi.

Hãy đặt mục tiêu là công việc của bản thân sẽ mang lại hạnh phúc cho ba trăm người đi.

Nếu đúng thế, hiện tại đang ở mức không người, bởi vì ta không thể mang lại hạnh phúc cho tất cả mọi người nên nếu đặt mục tiêu là ba trăm người thì nó sẽ thành một bức tường cho em. Vậy thì, dựa vào nhiều kinh nghiệm và thực

hành kiểm lỗi, rồi sẽ có ngày em vượt qua được bức tường đó. Giây phút em vượt qua được ấy, nếu dùng một câu khác để tả nó sẽ là giây phút thế nào đây nhỉ?

Đúng rồi, “Giây phút ba trăm người nhờ có em mà trở nên hạnh phúc”.

Một câu miêu tả quá đỗi hiển nhiên, nhưng lại là điều cực kì quan trọng.

Bởi vì, khi em vượt qua được bức tường đó, em hiểu là mình đã mang lại hạnh phúc cho ba trăm con người. Ngược lại, nếu em không thể vượt qua nổi bức tường đó thì ba trăm con người ấy sẽ nói, “Do cậu ta đã không nỗ lực hơn để vượt qua được bức tường đó, nên giờ đã không thể chạm tới thứ hạnh phúc tưởng chừng như đã ở ngay trước mắt

được nữa rồi”.

Đội cổ vũ cho em sẽ là ba trăm người này. Bên kia tường đang có những tiếng ồn ào, em không nghe thấy tiếng họ đang hợp lực cổ vũ cho em. Tường đội lại mọi âm thanh nên không thể vọng sang bên này. Nhưng, em có thể cảm nhận thấy. Thành công của em

được mong đợi bởi những người em có cơ hội gặp gỡ sau khi em đạt được thành công ấy.

Nếu suy xét theo cách này, khái niệm “nhiều người” của em cũng có thể là “mười vạn người” thì bên kia bức tường sẽ có một đội cổ vũ lớn đến mười vạn người đợi em.

Hãy cảm nhận những tiếng hò reo cổ vũ đó. Họ không phải chỉ là sự tồn tại ảo đâu. Khi em vượt qua được, nhất định sẽ gặp được đội cổ vũ rất lớn đó.

Ước mơ em vẽ ra càng lớn, bức tượng hiện lên càng to, vượt qua được càng khó.

Đó là hiện thực.

Nhưng mà, bức tường càng cao, đội cổ vũ của em càng đông đảo.

Điều này cũng là hiện thực.

Em sinh ra để thành công. Hãy sống theo cách của riêng mình, để hiện thực hóa ước mơ

chỉ bản thân mình có thể.

Dẫu ước mơ có lớn thế nào, khó thực hiện đến đâu, chỉ cần em lấy đó là mục tiêu và tiến lên phía trước, nhất định em sẽ đến được tới đích.

Không cần ngại ngần chi cả. Mọi thứ đều theo suy nghĩ của mình, hãy giữ sự tự tin và dũng khí, bắt đầu hành động ngay theo ước mơ của mình đi.

Những lúc không có dũng khí trong tay, hãy tưởng tượng đến lúc mình chạm tay vào thành công ấy. Nhờ vào thành công của em, Nhật Bản này, mà không, thế giới sẽ thay đổi.

Chắc em nghĩ tôi nói quá? Không đâu, tôi không nói quá, đây là sự thật.

Hãy biến công ty em muốn khởi dựng thành một doanh nghiệp lớn. Nhiều người sẽ mua sản phẩm, dùng sản phẩm của bên em. Khi doanh nghiệp trưởng thành hơn, số lượng

người sử dụng sản phẩm hay dịch vụ của bên em ngày càng nhiều hơn.

Tóm lại, khi em hiện thực hóa ước mơ của mình, tương lai của Nhật Bản, hay có thể là tương lai người tiêu dùng trên thế giới, sản phẩm hay dịch vụ do công ty em sinh ra sẽ

trở thành thứ không thể thay thế được.

Nói theo cách khác, một thế giới khi em hiện thực hóa được ước mơ của mình, nhiều người trong thế giới đó sẽ cần đến em, không đợi vào em, em sẽ trở thành một sự tồn tại quan trọng không thể thiếu đối với cuộc sống của họ.

Nào, em đã cảm thấy thành công của mình làm thay đổi thế giới chưa? Làm gì đi chứ, một thế giới em không thành công được không tồn tại trên đời này đâu.

Em có thích bài hát nào không?

Trên thế giới có nhiều bài hát tuyệt vời lắm. Trong số đó, có những giai đoạn đặc biệt trong đời một con người, họ gặp được những bài hát thật hay, khớp đúng với những gì mình từng trải qua, chỉ nghe thôi mà cũng trào nước mắt. Những bài hát tuyệt vời nắm bắt trái tim nhiều người trên thế giới, nâng đỡ trái tim những người đó, trở thành sức sống của họ. Thâm tâm họ luôn

cảm tạ vì đã gặp gỡ được bài hát này.

Nhưng mà, chúng ta đã gặp được một bài hát như thế là nhờ những người đã sinh ra bài hát này không từ bỏ, đi tiếp con đường của họ. Nếu họ để mất đi dừng khi đâu đó trên đường thì bài hát này không thể đến được với thế giới. Chắc em hiểu sự thành công của người ca sĩ được chờ đợi, hưởng ứng và đặt hi vọng bởi rất nhiều người hâm mộ trên thế

giới.

Giờ em vẫn chưa nắm được bất cứ thứ gì cả, có dừng khi khởi đầu hành động chắc sẽ

khó khăn. Nhưng mà, đừng quên rằng mình có một đội cổ vũ rất lớn. Đó chính là những người sẽ có những phụ thuộc nhất định sau khi em đạt được thành công, và trên thế giới này có hàng trăm nghìn, hàng trăm triệu người như vậy. Hãy nhớ là tương lai của họ

dựa vào thành công của em đó. Với bước tiến đầy dũng khí của em trong ngày hôm nay, thậm chí tôi rất vui mừng vì em đang tiến thêm một bước lại gần thành công.

Nào, em sẽ làm gì để mang lại hạnh phúc cho nhiều người trong tương lai đây?

Những việc làm của em sẽ thay đổi thế giới như thế nào?

Từ Quán chủ - một thành viên trong Đội cổ vũ Ryouta

Ánh trăng

Gấp lại lá thư đã đọc xong, tôi nằm lên giường.

Cửa sổ vẫn mở nguyên, ánh trăng rằm tròn vằng vặc trên bầu trời không gợn mây tạo nên những cái bóng mờ mờ sắc tím.

Mỗi lần đọc thư từ “Quán chủ”, tôi lại nhận về được một góc nhìn mới cho cuộc đời.

Lúc này cũng vậy.

Tôi chỉ có một mình trong căn phòng nhưng lại cảm giác mình đang nhận

được sự giúp

đỡ từ rất nhiều người.

Những lời nói của “Quán chủ” đã tạo nên cảm giác này.

“Bản thân sẽ rèn luyện chính mình vì những người chưa từng gặp đó. Hãy cống hiến cuộc đời mình.”

Trái tim tôi đã quyết rồi.

Giây phút đó, cuộc đời thành công không còn là hi vọng nữa mà trở thành một điều chắc chắn.

Vẫn chưa khởi động đâu, tôi còn chưa quyết định nơi làm việc nhưng lại chắc chắn cuộc đời mình sẽ thành công.

Một cảm giác tuyệt vời.

Còn có một cảm giác khác, khá kì lạ.

“Dường như ‘Quán chủ’ đang ở rất gần mình.”

Tôi cũng không rõ lý do vì sao. Có lẽ là kể từ khi tôi biết chuyện anh Yoshitarou cũng từng dùng dịch vụ “Thư Quán”, tôi cảm thấy “Quán chủ” trở nên gần gũi hơn nhiều, nhìn dòng chữ cuối thư, tôi có cảm giác ấy.

“Một thành viên trong Đội cổ vũ Ryouta.”

Liệu một người không biết tôi là ai có thể viết những điều như thế không?

Tôi đặt anh Yoshitarou làm tâm, cân nhắc những người xung quanh mình. Tóm lại, anh

Yoshitarou rất đáng nghi. Gì thì gì, anh ấy cũng đã xác nhận là có biết “Quán chủ”. Nếu lấy anh ấy làm trung tâm mà cân nhắc, tự nhiên tôi lại nghĩ mình gặp được “Quán chủ”

không phải là ngẫu nhiên mà là một lẽ tất nhiên.

Trong số những người tôi nghĩ đến có anh chủ “Thư lạc” – anh Mori. Nhưng có nghi ngờ

là anh ấy... cũng không thấy có cơ sở gì.

Là ai thì tôi cũng chẳng có gì đặc biệt để xác định, nếu lỡ là người quen thật thì chắc tôi sẽ nổi cáu mất.

Cứ suy đi nghĩ lại điều đó, tôi lại mở lá thư ra đọc lại dòng cuối.

Không cần bật đèn, ánh trăng sáng vằng vặc đủ soi rõ chữ.

Nhưng lần này, tôi không còn cảm giác như lúc trước.

Quán chủ có thể viết “Đội cô vũ Ryouta” dù có là người dung nước lã.

Dẫu vậy, tại sao lúc này tôi lại có cảm giác “Quán chủ” ở rất gần mình nhỉ?

Có lẽ là do lỗi ở ánh trăng sáng như ban ngày kia chẳng, tôi nghĩ đến một bãi sập đầy mê hoặc để rồi ngủ thiếp đi mất.

Thư từ tôi (lá thứ chín)

Chào Quán chủ.

Câu chuyện của Quán chủ lúc nào cũng đặc sắc. Em nhìn nhận được những góc nhìn

mình chưa bao giờ nghĩ đến. Đáng ngạc nhiên thật đấy. Nhưng mà, trái tim lại thấy thuyết phục đến kì lạ.

Em chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có cả một đội cô vũ lớn, nhưng mỗi lần đọc lại lá thư, em dần có suy nghĩ muốn vượt mọi bức tường ngăn, gặp gỡ những con người đó. Khi trái tim quyết vậy, kì diệu sao em lại nghe được những tiếng hò reo cổ vũ của đội cô vũ rất lớn đó.

Tuy đơn độc, một khi cố gắng vượt qua tường cản thì ta không chỉ có một mình.

Em từng có suy nghĩ mơ hồ là con người phải đơn độc vượt qua tường cản thì mới thành công được, nhưng em đã hiểu suy nghĩ đó là sai lầm. Không phải chỉ vì có quá nhiều tường cản hay khi ta vượt qua được bên kia bức tường và gặp được những người ủng hộ, mà cả những người ủng hộ mình từ phía bên này, ủng hộ ta vượt qua bên kia bức tường nữa, em dựa trên sức mạnh của nhiều người ủng hộ để vượt qua được thách thức đó.

Chẳng hiểu sao, em cảm giác được một nguồn sức mạnh và dũng khí chưa từng có. Cảm tưởng như mình có thể vượt qua mọi tường ngăn. Sao thế nhỉ, là do em có đội cổ vũ lớn đến chục triệu con người chẳng?

Quá trình tìm việc đang vào giai đoạn cao trào.

Lúc trước, em có đến gặp và nói chuyện với anh giám đốc công ty nhỏ em từng kể trong thư. Mức lương khởi điểm thua hai mươi nghìn yên so với công ty lớn em đã nhận được thư tuyển dụng, bảo hiểm cũng không được bao trọn gói như bên kia, lắm lúc còn phải bỏ cả ngày nghỉ để làm việc, nhưng nếu thấy ổn, họ hi vọng em sẽ đến trở thành một chiến hữu của họ.

Em chưa bao giờ có hứng thú đến vậy với một công ty nhỏ thế bao giờ, nhưng ấn tượng từ lần đầu tiên gặp anh giám đốc (một người luôn tràn đầy năng lượng), em thích nguồn nhiệt huyết hừng hực trong lý tưởng xây dựng công ty của anh ấy nữa. Hôm trước, khi em đến thăm công ty chỉ có vốn vẹn sáu con người kể cả anh giám đốc ấy, anh nhân viên trẻ nhất có nói với em: “Những con người ở đây tuyệt vời lắm đó. Dẫu có đi công ty nào khác, chẳng đâu có môi trường làm việc tốt thế này đâu. Bởi vì, mọi người đều suy nghĩ

đến hạnh phúc của kẻ khác mà làm việc đây. Giám đốc làm việc vì hạnh phúc của các anh em nhân viên, một nhân viên sẽ lại làm việc vì hạnh phúc của năm người còn lại.

Không chỉ là câu khoe mẽ bề ngoài đâu, là môi trường thật của các anh đây. Anh đây mới vào công ty được một năm nhưng ngày nào cũng thấy vui vẻ. Mọi người ở đây đã dạy cho anh biết lao động là vinh quang như thế đấy”.

Người đó hầu như ngày nào cũng làm việc không ngừng nghỉ. Anh giám đốc lại nói thế

này: “Có bảo hẩn nghỉ, hẩn cũng ở nhà làm việc. Vì những người như vậy, anh muốn công ty nhanh chóng trưởng thành!”.

Anh giám đốc đó còn nói với em “Lần đầu tiên gặp em, anh đã nghĩ em là một đứa tuyệt vời. Nếu em vào làm việc cho công ty anh, anh sẽ vô cùng chào đón. Anh hiểu em là nguồn nhân lực giúp công ty phát triển. Chỉ là, em hãy cân nhắc tương lai của mình mà lựa chọn, nếu vẫn muốn làm việc với bọn anh thì cứ đến”.

Em nhận một thư tuyển dụng bằng miệng như thế rồi trở về.

Trên đường về, em suy nghĩ rất lung về công ty này, “Nếu được làm trong một môi

trường như vậy, mình chắc sẽ vui vẻ lắm”. Chẳng hiểu sao, em đã đặt “biệt danh” cho họ luôn rồi. Em thật sự thích bên ấy.

Kết quả sẽ ra sao, trong lòng em phần nào đã có quyết định nhưng em muốn quyết định rõ ràng rồi mới thông báo cho Quán chủ. Đúng rồi, chắc em sẽ báo được trong lá thư

tới. Mà không, chắc chắn phải thông báo trong lá thư tới chứ. Bởi vì, lá thư tiếp theo là lá thư thứ mười một rồi, là lá thư cuối cùng trong lời hứa của chúng ta.

Mà, em làm việc ở đâu cũng là chuyện của nửa năm nữa.

Quán chủ đã nói trong lá thư thứ bảy, khi bản thân nắm được mục tiêu của đời mình thì cuộc đời con người đó bắt đầu ra khơi. Em cho là bản thân nắm được mục tiêu của đời mình rồi đấy.

Em đã quyết định mục tiêu ra khơi nữa rồi, nhưng có lựa chọn thuyền cũng phải nửa năm nữa mới thực sự ra khơi, tuy cực kỳ sốt ruột nhưng em sẽ kiên trì đợi thêm nửa năm nữa.

Nishiyama Ryouta

Lá thư thứ chín: “Rèn giữa chính mình và hành động”

Mùa thu hoạch đã về, trong khi vui đùa bè bạn giữa tầng xanh, cây lá đã sớm đua nhau bắt đầu thay sắc.

Chào em, Ryouta.

Dường như em cũng đã quyết định rồi đấy nhỉ? Được nhìn thấy sự trưởng thành của

người trao đổi với mình theo từng lá thư của dịch vụ Thư quán, đó là niềm vui lớn nhất của tôi với vai trò Quán chủ. Và, em đã trưởng thành rất nhiều trong mấy tháng qua.

Điều này thể hiện rõ ràng qua những lá thư của em.

Nào, về câu chuyện của ngày hôm nay.

Tuy có hơi đường đột, khi em đang đọc lá thư này, căn phòng của em hay bàn em đã được dọn dẹp sạch sẽ chưa?

Chắc chưa dọn dẹp gì đâu nhỉ? Mà, một nam sinh viên sống đời độc thân thằng nào

chẳng thế. Đến khi sự kiện nào đó thì làm một cuộc “tổng vệ sinh” dọn sạch bong cả căn phòng.

Nhưng dẫu có dọn sạch đến không còn một hạt bụi, ngày tiếp theo bụi sẽ lại bắt đầu bám thối. Chỉ là mắt không thấy, tâm không phiền. Và rồi, một tuần trôi qua, bụi sẽ lại giăng đầy.

Tôi cũng có kinh nghiệm sống một mình rồi, nhưng khi một người bạn của tôi bắt đầu cuộc sống một mình, người đó đã vô cùng ngạc nhiên khi thấy những chỗ thoát nước của nhà tắm, nhà vệ sinh và bếp lại nhanh lên rêu đến thế, rồi lần đầu tiên người đó nhận ra rằng người bạn ở cùng trước giờ đã luôn dọn dẹp thay mình. Chắc em cũng từng trải qua chuyện tương tự rồi.

Cũng như khi ta mua một thứ đồ trang trí đẹp đẽ, sáng lấp lánh về treo trong nhà ấy. Sau vài ngày, nó bám bụi liền.

Với vai trò Quán chủ, tôi đã trải nghiệm giây phút đáng buồn nhất của mình.

Thông qua những lá thư với tôi, một người đã xác định ước mơ của mình, hơn hờ nói về

những dự định của mình với hi vọng ngập tràn, vậy mà khoảng nửa năm sau đó lại đột ngột gửi thư cho tôi.

Người đó viết như sau.

“Em thật quá tội tệ. Nhờ có Quán chủ, em vừa mới có động lực làm mọi thứ mà giờ lại trở về bản chất lười biếng cũ mất rồi. Hãy gửi em vài lời động viên đi. Em có thể tiếp tục trao đổi thư không...”

Giờ em cũng như căn phòng mới dọn sạch như lau như ly của mình vậy. Tôi không có ý phủ định vẻ đẹp lấp lánh đó, nhưng một ngày sau, khi em còn chưa để ý, nó đã bám bụi rồi. Nếu em cứ bỏ nó đấy cả một tháng trời, mọi động lực sẽ bay biến đi rồi lại trở về

như cũ khiến em tưởng chừng như muốn phát cáu với chính mình.

Ai cũng từng có những trải nghiệm như vậy.

Chắc em cũng có cảm giác tuyệt vời khi gặp được một cuốn sách hay ho tưởng như sẽ

thay đổi cuộc đời mình nhỉ?

Nhưng mà, vài tháng sau khi cảm thấy xúc động “nội dung cuốn sách này tuyệt vời đến mức thay đổi được cuộc đời mình!”, họ lại hi vọng tìm được một cuốn sách hay ho đến mức có thể thay đổi cuộc đời họ. Đến cả tôi đây, tuy nói ra thì ngại nhưng cũng từng gặp phải chuyện như vậy.

Thực tế, em vẫn còn nửa năm nữa mới vào công ty.

Giờ đầu óc của em còn sáng láng lắm nhưng sau khoảng nửa năm vút đó nó sẽ bám

nhieu bụi đến mức khó chịu. Vậy nên, em sẽ dùng khoảng thời gian nửa năm này như thế

nào, là điều quan trọng đây.

Em cần phải duy trì cho bản thân đang rạn rỡ lấp lánh hiện tại mãi rạn rỡ và lấp lánh.

Để làm vậy, em cần phải nghĩ ra phương pháp để giữ căn phòng đã dọn dẹp mãi sạch sẽ.

Phải làm sao để căn phòng của mình mãi được sạch đẹp đây, chàng trai?

Đúng rồi đây. Phương pháp hay nhất là “biến dọn dẹp thành thói quen”.

Em có chú ý tránh dây bẩn hay tránh bụi bặm cũng chẳng được. Chỉ có thể biến dọn dẹp sạch sẽ thành một thói quen thôi.

Khi em trao đổi thư với tôi, em đang rên giữa chính mình. Hiện giờ, em đã nắm được cách suy nghĩ để giúp cho chính mình, cuộc đời sau này của em được vui vẻ và luôn rạn rỡ ngời đầy đúng không?

Đó chính là phương pháp “thói quen” đây.

Không phải là chuyện trao đổi thư với tôi đâu.

Khi em đọc những suy nghĩ do ai đó viết ra, em hãy viết những quan điểm của mình về

điều đó, hãy biến nó thành một thói quen “gia công” đi.

Em đọc những suy nghĩ của tôi, rồi viết ra những ý kiến của mình theo dạng câu trả lời, đó chính là em đang rèn luyện mình.

Trên thế giới, nhiều người có suy nghĩ thú vị lắm, cũng có nhiều người có được thành công tuyệt vời.

Mùa hè này em đã gặp được cuốn sách có thể thay đổi đời mình rồi, em biết rằng đọc sách có thể giúp em rèn giũa mình. Và thế thì, em được thực hành rồi đấy.

Chỉ là, thế là chưa đủ. Em cần phải làm như lúc trao đổi thư với tôi ấy, em đọc sách rồi phải viết ra và tổng hợp lại ý kiến của mình. Viết theo dạng sơ đồ hay văn vẻ đều được cả. Tóm lại, đây là khâu gia công quan trọng biến những điều em nhận được thành của chính mình.

Hãy đọc cuốn sách có khả năng thay đổi chính mình, rồi viết ra ý kiến của em.

Em có thể rèn luyện mình như vậy.

Nhưng nếu em chỉ làm thế một lần, bụi sẽ bám đầy ngay đấy. Quan trọng là thói quen.

Còn một điều nữa, phương pháp chống bụi.

Đó là thường xuyên hoạt động.

Điều này thực ra còn quan trọng hơn việc rèn giũa chính em.

Em có biết “quy luật quán tính” không?

Nằm trong môn vật lý thời trung học ấy.

“Vật đứng yên sẽ mãi đứng yên. Vật chuyển động sẽ tiếp tục chuyển động (với cùng vận tốc tuyến tính).”

Những thứ đã đứng yên sẽ tiếp tục đứng yên. Thúc nó chuyển động cần một lực rất lớn.

Ngược lại, vật đã chuyển động ngay từ đầu sẽ tiếp tục chuyển động với cùng vận tốc. Để

dừng nó lại cần một lực rất lớn.

Em cứ tưởng tượng khi ta đẩy một cái ô tô đang đứng yên hay khi ta dùng tay giữ một cái ô tô đang chuyển động cho dễ hiểu.

Cách ta sống trong đời cũng tương tự như vậy.

Hiếm hoi mới có được ý nghĩ hay ho hay ước mơ lớn lao nào đó nhưng nếu chẳng hành động, cứ mãi thế thì chẳng tạo ra được gì. Những người như vậy dấu kiến thức của họ có nhiều thêm, kết cục vẫn là giậm chân tại chỗ thôi. Cũng như vậy, một vật đã đứng yên từ

đầu cần một lực lớn mới có thể chuyển động nhưng nếu đã bắt đầu chuyển động sẽ cứ

tiếp tục chuyển động.

Điều em cần làm là hành động.

Đừng đợi đến tận nửa năm, hãy định hướng ước mơ và mục tiêu của mình, rồi bắt đầu hành động luôn đi.

Em có nhiều điều có thể làm lắm.

Ví dụ như, lập tức đến công ty em có nguyện vọng vào làm, hỏi họ xem có điều gì em có thể hỗ trợ không cũng là một hành động đấy. Nhưng không phải với tư cách làm thêm, em hỗ trợ họ nên không phải làm việc vì tiền. Nhìn thoáng, ta tưởng như điều này bất hợp lý nhưng tôi nghĩ hành động này có thể mang lại cho em nhiều thứ không thể đong đếm nổi đấy.

Em có thể coi việc hỗ trợ này cũng chính là đi theo con đường đến với mục tiêu “trở nên có ích với kẻ khác”. Dẫu chỉ là công việc lao động không mang tính sáng tạo nhưng một khi em có được lòng tin từ bạn bè đồng nghiệp đó sẽ là một thứ tài sản tuyệt vời không thứ tiền nào có thể tính đếm nổi. Những người dám làm điều này, phần đa sẽ đạt được những phần thưởng lớn đến mức bản thân họ cũng không tưởng tượng được.

Nếu em đứng vào lập trường người làm kinh doanh mà suy nghĩ, em sẽ hiểu thôi. Em định mở công ty trong tương lai, nếu có một sinh viên có nguyện vọng vào làm chỗ em, khi em đưa họ thư tuyển dụng, người đó nói, “Tuy vẫn còn nửa năm nữa em mới vào

công ty, nhưng nếu có điều gì giúp đỡ được em sẽ làm, hãy cứ nói cho em biết!” thì sao?

Em lại chẳng dồn cả đồng tình cảm vào cậu thanh niên ấy chứ.

“Người giúp công ty này phát triển chính là cậu ta.”

Em hẳn sẽ đặt nhiều kì vọng, giao cho cậu ta nhiều nhiệm vụ, đưa đi ăn uống, tùy theo tình hình mà giao nhiều trọng trách khi vào công ty. Dẫu có chẳng để em giúp đỡ, nó cũng sẽ luôn âm ỉ trong đầu óc của giám đốc và trở thành bài học truyền miệng trong công ty.

“Ngày xưa, có một nhân viên như này này...”

Khi giám đốc say xỉn, nhất định sẽ nhắc đến những hành động gây ấn tượng sâu sắc kiểu thế.

Ta không rõ một hành động sẽ mang lại kết quả gì. Tuy nhiên, tôi cho rằng thay vì chú trọng kết quả đó sẽ tốt hay chẳng, ta đã hành động là điều có ý nghĩa hơn nhiều.

Cứ thế những vật chuyển động sẽ tiếp tục chuyển động. Dẫu có muốn ngừng lại, nếu không dùng một lực đủ lớn sẽ chẳng dễ dàng làm được điều đó.

“Hòn đá lăn hoài chẳng kết nổi rêu.”

Những thứ liên tục vận động thì không bị bám bụi.

Khi tôi nhận lá thư từ vị khách muốn tiếp tục trao đổi thư với tôi như nói lúc trước, tôi đã không gửi thư đáp lại người đó. Trong trường hợp của tôi, gửi thư là công việc kinh doanh, tôi đã cam kết mỗi khách tôi chỉ gửi mười lá thư. Một khi phá vỡ cam kết đó nghĩa là tôi thất bại trong công việc kinh doanh này rồi.

Thay vào đấy, tôi gửi cậu ta một cuốn sách.

Một cuốn sách hay đủ khiến cậu ta có thể lấy lại sự rạng rỡ lấp lánh kia.

Và, cuối cuốn sách tôi có viết một câu.

“Kẻ đứng yên sẽ mãi đứng yên.

Người hành động sẽ tiếp tục hành động.”

Từ Quán chủ ra đọc sách

Phần IV: Bắt đầu cuộc đời

Mang trong mình chí lớn, lũ khách bắt đầu cuộc viễn du, nhất định sẽ đến được đích.

Quyết định

Tôi quyết định vào công ty nhỏ của anh giám đốc trẻ tuổi kia.

Tôi điện về báo cho gia đình nhưng không hề bị phản đối.

Bố mẹ chỉ nói là hẳn chỗ đó sẽ có ích nhiều cho con, còn lại thì ủng hộ tôi đến bất ngờ.

“Con gọi điện báo cho cả Chiharu và Hiroto nữa đi.”

“Chị và anh Yoshitarou cũng giúp đỡ con nhiều, con hiểu, nhưng điều đó có liên quan gì đến anh cả đâu.”

“Làm gì có chuyện đó. Mọi quan hệ không tốt khiến con thấy nó khó hiểu, nhưng nó

cũng có lo lắng cho con mà.”

“Biết lo cho con thì anh nên lo cho chính mình thì hơn...”

“Đừng nói vậy. Nhớ gọi điện báo hẳn hoi nhé!”

Tôi gọi điện báo tin, chị và anh Yoshitarou thật lòng vui mừng cho tôi. Cùng lúc đó, tôi nghe được tin bất ngờ từ anh chị. Hình như chị tôi có thai rồi. Hai người lấy nhau đã được tám năm mà vẫn không có con, bố mẹ tôi lo lắng nên chẳng nói chi với tôi cả nên tới tận lúc đó tôi mới được nghe tin báo. Tôi thành chú rồi.

Anh Yoshitarou từ đầu đến cuối đều tỏ ra vô cùng vui vẻ trước tin tôi đã

quyết định nơi làm việc, “Chà, thế thì ta không thể thiếu quà mừng được rồi. Để anh nghĩ xem”.

Anh đã nói vậy với tôi.

Tôi cảm thấy có chút nặng nề khi phải liên lạc với anh trai nhưng bố mẹ tôi đã ép thế, sau khi liên hệ với chị xong tôi cũng nhắc máy gọi anh.

Ngắn gọn thôi nhưng tôi cảm thấy những lời đó đúng chất anh tôi.

“Vậy à. Từ giờ, em hãy bắt đầu một cuộc sống tốt nhé. Cố lên.”

“Vâng... Cảm ơn anh.”

Đúng là, tôi và anh không thể nói chuyện với nhau được. Dường như không có câu đáp

nào thì vô duyên quá, anh tôi nói một câu giống anh Yoshitarou y sì đúc.

“Chà, thế thì ta không thể thiếu quà mừng được rồi. Để anh nghĩ xem.”

Mấy hôm sau, tôi nhận được mấy cuốn sách từ anh Yoshitarou.

Anh còn kèm theo một dòng thư, “Chắc chắn nó sẽ có ích gì đó cho em, hãy đọc nhé!”

Rốt cuộc, đợi đến mấy ngày, anh cả tôi chẳng gửi gì đến nhưng tôi cũng chẳng thấy có gì đáng thất vọng cả.

Thư từ tôi (lá thứ mười)

Xin chào Quán chủ.

Vậy là cũng đã đến lá thư cuối cùng.

Đến phút cuối mới thấy ta chỉ vừa qua vài tháng thôi. Đối với em, gặp gỡ Quán chủ là định mệnh. Đến giờ này, em thật sự cảm ơn sự tình cờ đã cho em biết đến Quán chủ tại

“Thư lạc”, rồi cả bàn tay mình đã cầm lấy tờ rơi, và quyết định hành động gửi thư đến cho anh/chị nữa.

Từng lá thư Quán chủ gửi cho em, với em đều là thứ có thể học hỏi, giúp em

trở thành, là công cụ để em rèn luyện chính mình.

Như trong lá thư lần trước đã viết, đúng là thật rồi... em như xác nhận lại một lần nữa, giờ em chẳng thể mong đợi những lá thư khác từ Quán chủ nữa rồi. Trong lá thư cuối cùng, em đã định viết rằng “Nếu như lại có vấn đề gì, em có thể gửi thư tiếp được không?” nhưng giờ em hiểu đó là điều không thể rồi. Nếu là vậy thật, em sẽ có cảm giác mình được chiều chuộng lắm. Xin thành thật tự kiểm điểm.

Giờ em phải tự mình học hỏi nhiều thứ, đặt ra hành động và biến ước mơ thành hiện thực.

Kết quả, em sẽ vào làm ở công ty nhỏ của anh giám đốc trẻ tuổi kia. Nghĩa là, em đã từ

chối đại lý quảng cáo lớn rồi. Là nhân viên của một con thuyền nhỏ mới ra khơi, tâm em mong muốn được cùng các đồng nghiệp vượt bão tố phong ba. Nơi đó đã tập hợp những người tuyệt vời có cùng ý chí như em rồi.

Với lại, khi báo về cho bố mẹ và anh chị, mọi người lại ủng hộ quyết định của em hơn tưởng tượng.

Giờ em đang dùng laptop để học thiết kế.

Đúng như lời khuyên của Quán chủ, khi em hỏi thử “Nếu có việc gì trong khả năng của mình em có thể giúp đỡ thì các anh cứ nói nhé!”, mắt anh giám đốc long lanh lên rồi anh nói với em “Những gì anh biết và những gì anh định dạy chú, chú cứ gắng mà nhận

lấy!”.

Giờ, tuần ba buổi em qua đó giúp đỡ. Đúng lúc này, họ cần người thiết kế nên mọi người chuẩn bị cho em một cái máy không ai dùng đến, thậm chí còn sắp xếp cho em một bàn riêng trong công ty nữa.

Em hỗ trợ không lấy công, và mọi thứ xảy ra như thể chuyện không tưởng với những nơi em từng làm thêm trước đây, mỗi việc em làm đều được mọi người hưởng ứng, được mọi người cảm ơn. Tan làm mỗi ngày, đều có người đưa em đi ăn uống, còn tặng em sách hay cà vạt, kết quả là nhận nhiều thứ về còn quá mức lương làm thêm nữa.

*Em thấy được sự quan trọng khi ta ra làm việc thực tế. Khi bắt đầu hành động, thực sự là ta cứ muốn làm tiếp thôi. Em thấy điều này cũng giống như một chương trình ti vi ngày nào cũng xem tự dừng lại có lúc không được xem nữa, bản thân có thể trở thành **một kẻ***

***không dừng lại** nhỉ, em có được cảm giác đó.*

Khi em mới vào đại học, chỉ vì chênh nhau năm mươi yên cho một giờ, em từng có lần bỏ

chỗ làm thêm cũ với mức lương tám trăm yên cho một giờ để sang làm ở một nơi khác, giờ em đã trở thành một người có thể chủ động đề nghị hỗ trợ không nhận lương rồi.

Thay đổi như thế này, người ngạc nhiên nhất chính là bản thân em đây. Nhưng mà, hành động này đã mang lại cho em nhiều thứ lớn lao không gì có thể tính đếm nổi. Em có thể

cảm nhận điều đó chạy rần rạt trên da mình.

Có khi nào điều em đang làm không phải vì tiền mà vì con người không, em cảm giác mình đang “trao đổi” thứ gì khác ngoài tiền đây.

Quán chủ,

Em thật lòng cảm ơn.

Nhờ trao đổi thư từ với anh/chị, em đã học được rất nhiều điều.

Em phải đền đáp thứ gì mới xứng đáng với những lá thư Quán chủ đã gửi cho em đây, em hoàn toàn chưa có ý niệm gì cả, nhưng từ giờ em sẽ suy nghĩ. Có lẽ sẽ phải mất nhiều năm đến tận khi bản thân mở ra được công ty riêng, nhưng nhất định em sẽ giữ lời hứa.

Mong anh/chị hãy đợi em nhé.

Em giờ mới chỉ dong thuyền ra khơi cuộc đời mình mà thôi.

Thành ra, em nên chuẩn bị những kiến thức để xây dựng một con thuyền thật lớn hay gom góp năng lực để xứng đáng làm một thuyền trưởng đủ sức lèo lái con thuyền qua mọi sóng gió, bản thân vẫn chưa biết nữa nhưng đầu tiên em sẽ cố gắng hết mình sống vì những điều trước mắt.

Em tin rằng một lúc nào đó con đường em phải bước lên sẽ mở ra trước mắt, hôm nay em cũng sẽ sống hết mình trọn vẹn từng ngày.

Chân thành cảm ơn.

Mà nói vậy, em vẫn còn một cơ hội nữa để học tập thêm nữa mà. Em mong lá thư cuối lắm.

Nishiyama Ryouta

Lá thư thứ mười: “Khởi đầu của cuộc đời”

Tôi bắt đầu trao đổi thư với em từ mùa anh đào còn nở rộ, chẳng rõ từ lúc nào mà ngày tháng đã trôi qua đến tận mùa phong đổ đẹp tuyệt vời đến thế này. Từ giờ, ta sẽ đón một mùa đông ử dầy nhựa sống đón xuân mới đậm chồi.

Chào em, Ryouta.

Đã là lá thư thứ mười từ tôi. Đúng như những gì em nói, đây sẽ là thư cuối cùng tôi gửi đến em với danh nghĩa “Quán chủ”. Kể từ giờ trở đi, mỗi khi gặp phải khúc mắc, em sẽ

không viết thư tìm đến tôi để mong đợi câu trả lời nữa, hãy tự mình tìm ra câu trả lời. Sẽ

ổn thôi. Nếu là em, bất cứ vấn đề nào em cũng có thể đối mặt trực diện và vượt qua được, em chắc chắn sẽ sống một cuộc đời hoàn thiện theo cách của riêng mình.

Trong chín lá thư tôi gửi em, tôi đã kết nối những suy nghĩ của bản thân có thể giúp ích cho em đạt được cuộc đời thành công sau này.

Điều cuối cùng tôi muốn nói với em là “Sự khác biệt giữa người thành công và người thất bại”.

Trên thế gian, có rất nhiều người thực hiện được ước mơ của mình. Và, cũng có rất nhiều người lặng lẽ để vượt mất những ước mơ.

Ai ai cũng sống với ước mơ của họ. Đó thực sự là điều tuyệt vời.

Mọi người đều mang trong mình ước mơ lớn lao, nếu có thể trở thành một

người biến được ước mơ đó thành sự thật thì quả rất tốt. Nhưng, tiếc rằng chỉ có một nhóm nhỏ có thể làm được điều đó mà thôi.

Tôi muốn em có thể hiện thực hóa ước mơ lớn của mình. Tôi đã định vậy khi trao đổi thư

với em trong vai trò Quán chủ. Điều cuối cùng tôi muốn nói với em là về người thất bại và người thành công và phân tích lý do khiến điều đó có rất nhiều ý nghĩa.

Những người không thể biến ước mơ thành hiện thực họ nói thế nào về chuyện họ không thể hiện thực hóa ước mơ nào? Vậy còn, những người có thể biến ước mơ thành hiện thực họ nói thế nào về chuyện họ hiện thực hóa ước mơ? Em hãy lắng tai nghe cho kỹ, em sẽ thấy phương pháp biến ước mơ thành hiện thực.

Đây là điều cực kì quan trọng, hãy để tâm vào đọc.

Những người không thể biến ước mơ thành hiện thực, khi phân tích lý do chắc chắn họ sẽ

trả lời như sau.

“Tôi không có năng lực.”

Mặt khác, những người có thể biến ước mơ thành hiện thực, khi được hỏi câu ấy họ đã trả lời ra sao? Điều hay ho là, mọi người đều đáp giống nhau.

“Bởi đây là điều tôi nhất định muốn làm, tôi chỉ tiếp tục với lòng nhiệt huyết thôi.”

Trong khi những người không thể biến ước mơ thành hiện thực lấy lý do là “không có năng lực” thì những người làm được điều đó nói rằng “bản thân có năng lực” thì cũng

hợp lý thôi nhưng những người thành công lại chẳng ai nói vậy.

Đây chính là điểm khác biệt giữa người thành công và người thất bại đấy.

Những người thất bại, họ dựa vào “năng lực” để biến ước mơ thành sự thật. Nói theo một cách khác, họ suy nghĩ “làm thế nào để bản thân thành công?”. Thật sự, những người này đã có một hiểu lầm tai hại. Họ làm tưởng

rằng thành công tùy thuộc vào năng lực. Đáng tiếc là, không phải vậy. Tại sao những người thành công lại không ai nói “tôi có năng lực nên mới thành công”?

Xét một mặt, những người thành công dựa vào “nhiệt huyết” để biến ước mơ thành hiện thực. Nếu nói theo một cách khác họ không tự hỏi “mình phải làm gì để thành công” mà tự suy nghĩ xem “bản thân nhất định muốn làm điều gì”. Tất cả những người hiện thực hóa được ước mơ của họ đều theo phương pháp này. Những người giữ lòng nhiệt huyết và duy trì chúng trong một giai đoạn dài mà không thể đạt được ước mơ thì chẳng có mấy ai đâu.

Một cậu bé giỏi bóng chày.

Những người xung quanh cậu bảo cậu ấy có năng lực. Thực tế, cậu bé ấy là người giỏi bóng chày nhất thị trấn. Đương nhiên, ước mơ tương lai của cậu ấy là trở thành một tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp.

Hãy tưởng tượng cậu bé này sẽ vấp phải bao nhiêu tường cản, gặp bao khó khăn mới hiện thực hóa được ước mơ. Nếu như, cậu ta chỉ dựa vào thực lực của mình để biến ước mơ thành hiện thực thì trong giai đoạn đầu hay còn gọi là thời trung học, khi cậu bé biết được thực lực của những cầu thủ trong cùng đội và đối thủ, biết được rằng núi cao còn có núi cao hơn thì sẽ dễ vứt bỏ ước mơ đi mất còn gì.

Nhưng nếu, cậu bé giữ cho mình nhiệt huyết muốn trở nên mạnh hơn bất cứ ai, thì thực lực hiện tại của cậu ta cũng chẳng liên quan gì, vì hẳn cậu ta có thể trở nên mạnh mẽ

đến mức không thua trước bất kì ai. Nếu không có nguồn nhiệt huyết lớn đến thế, ta sẽ

không thể vượt qua những bức tường rào chờ đợi ta trong đời.

Vậy thì, trong số đó những người thực sự vượt qua bằng năng lực chắc cũng có chứ?

Đáng tiếc là chẳng có ai đâu.

Có nhiều người có thừa đủ năng lực nhưng lại chẳng có nhiệt huyết nên ước mơ cũng chẳng thành, rốt cuộc những cầu thủ có thể hoạt động với tư cách tuyển thủ chuyên nghiệp không có ai là “người thiếu nhiệt huyết” được.

Chuyện này không chỉ giới hạn trong bóng chày. Khả năng vẽ, khả năng âm nhạc, khả

năng nhảy múa hay khả năng học tập cũng như thế cả.

Ai cũng vậy, ta cũng có chút dấu hiệu của năng lực trong một, hai lĩnh vực nào đó. Thời thơ ấu, những thứ mà ta yêu thích rồi bắt đầu theo đuổi luôn ít nhiều khơi gợi cho ta có

cảm giác đó. Nhưng, đó đều là những năng lực ta không đầu tư thì chẳng thể khai hoa.

Năng lực chẳng phải là thứ có sẵn, nó phải nhờ vào nỗ lực của chúng ta để nở rộ.

Và để cho năng lực đó nở rộ, ta cần “nhiệt huyết” giúp nó ra hoa.

Trong lá thư cuối, em có viết, “em nên chuẩn bị những kiến thức để xây dựng một con thuyền thật lớn hay gom góp năng lực để xứng đáng làm một thuyền trưởng đủ sức lèo lái con thuyền qua mọi sóng gió, bản thân vẫn chưa biết nữa”.

Thứ em cần không phải là năng lực. Mà là nhiệt huyết dồn hết vào điều mình muốn làm.

Nếu làm như thế, em sẽ khai mở năng lực của chính mình.

Nói lại một lần nữa nhé.

“Kẻ thất bại lựa tài năng làm gốc. Người thành công đặt nhiệt huyết làm đầu.”

Để thực hiện ước mơ của mình, cần thiết không phải là năng lực.

Điều em cần đó chính là “nhiệt huyết” để làm điều em muốn.

Em nên tự vấn bản thân một lần nữa xem.

Bản thân mình có thứ nhiệt huyết để nhất định làm được điều muốn làm không.

Nào, sắp đến lúc bắt đầu rồi.

Đúng, khi lá thư này kết thúc, cuộc đời mới của em sẽ bắt đầu.

Những điều chúng ta trao đổi trước nay, đã thành công trong việc giúp em tìm được mục tiêu đời mình.

Chính vì vậy, khi đã quyết tâm “sống đời nhiệt huyết”, em phải làm một điều.

Chắc em cũng hiểu rồi đấy nhỉ. Khi đọc xong lá thư này, hãy “hành động” đi em.

Hành động ngay bây giờ cần dũng khí. Đúng, cần rất nhiều dũng khí. Nhưng nếu em

không có nguồn nhiệt huyết khiến mình nhất định phải hành động rồi bước đi bước đầu tiên, ước mơ mà em đã vẽ nên trong đầu sẽ chẳng bao giờ tiến gần được dù mất bao nhiêu thời gian chẳng nữa. Ngược lại, chỉ cần em bước đi một bước, thì việc đến được tới mục tiêu sẽ dễ dàng hơn em tưởng.

Giờ thì, em cũng chẳng cần phải để tôi dạy dỗ lại lần nữa đâu. Trong nửa năm này, em đã có được dũng khí để có những hành động mới mẻ và liên tục tạo nên những trải

nghiệm mới, chắc em hiểu được.

Hành động dũng cảm khi gửi thư cho Thư quán.

Hành động dũng cảm khi tiếp tục tìm việc đầu đã nhận được thư tuyển dụng.

Hành động dũng cảm khi tự mình đi tìm gặp người mình có hứng thú.

Hành động dũng cảm khi tự mình đề nghị hỗ trợ không lương.

Những hành động này buộc phải có dũng khí. “Mình muốn làm thử điều này”, “nếu làm thử chắc sẽ giúp ích được cho mình”, nhiều người hiểu điều đó nhưng lại chẳng làm, đến khi thử thì thấy bản thân sẽ cần nhiều dũng khí. Đó là thứ dũng khí những kẻ không dám thử sẽ chẳng thể nào biết được.

Ryouta. Em là người có dũng khí bước lên một bước để đưa mình đến một chân trời mới cao hơn so với cuộc sống trước đây.

Có dũng khí như thế, em thực là một chàng trai tuyệt vời.

Chỉ cần em định hướng ước mơ, giữ nhiệt huyết và duy trì hành động, cuộc đời em kể từ

khi mới ra khơi đến lúc này sẽ trải nghiệm được rất nhiều điều kì diệu mà chính mình cũng không tưởng tượng ra được.

Thực sự, kết thúc bức thư này không có nghĩa là chúng ta sẽ kết thúc những giao lưu, chỉ

có nghĩa là công việc với tư cách của Thư quán đã kết thúc. Tôi đã làm công việc của Thư quán suốt mười năm nay rồi nhưng sau khi kết thúc lá thư với em, tôi quyết định từ

bỏ công việc này. Có thể điều này khá đột ngột đối với em nhưng thật sự tôi đã quyết định điều này kể từ khi nhận lá thư đầu tiên của em.

Tôi cũng nên bắt đầu một cuộc đời mới cho mình.

Ryouta là người bạn tâm thư cuối cùng của tôi với tư cách Quán chủ, đây là niềm vui không ngôn từ nào tả nổi. Tôi có cảm giác như thế để có thể trao đổi cùng em lá thư này tôi đã làm công việc này suốt mười năm.

Chỉ là, mối quan hệ giữa em và tôi chưa kết thúc. Như lời hứa trong lá thư đầu tiên của chúng ta, em cũng còn thứ phải đền đáp cho tôi nữa đấy.

Đến lúc đó, nhất định tôi sẽ xuất hiện trước mặt em. Đến lúc đó, hãy lại gửi thư cho tôi nhé. Nếu ta gặp lại nhau sớm quá thì sẽ không vui đâu.

*Lúc đó, trong vai trò **doanh nhân khởi nghiệp**, em chắc đang tung hoành nơi biển lớn rồi nhỉ.*

Nửa năm quen biết, cảm ơn em rất nhiều. Tôi vui lắm.

Tôi chờ đợi thư của em khi em thực hiện được ước mơ của chính mình.

Từ người bạn Quán chủ của em

Lá thư cuối còn kèm theo một bọc quà nhỏ, bên trong là một cuốn sổ nhật ký.

Trong đó có đính một lời nhắn.

“Quà mừng từ tôi. Thay cho những lá thư gửi đến Thư quán, hãy để cuốn sổ này liên kết những suy nghĩ của em. Nhất định em sẽ rèn luyện được mình.”

Phần kết

Bảy năm sau

Tôi lái xe đi theo hướng Tây.

Ngày hôm ấy, để mừng tôi mới thành lập công ty, anh Yoshitarou đã đứng ra mở tiệc.

Cả gia đình đều tham gia bữa tiệc, lâu lắm mới gặp được mọi người nên tôi cũng khá vui mừng, chỉ là giờ tôi đang quan tâm đến một điều khác, nó khiến trái tim cứ nảy tung tung không thể nào kìm nén nổi.

Nơi tôi được mời đến, bảy năm trước, chính là địa chỉ gửi thư đến cho “Thư quán”, chính là nơi đó.

Anh Yoshitarou còn cẩn thận làm cả thư mời, “Anh đã mở tiệc mừng Ryouuta mở công ty.

Địa chỉ là nhà bố mẹ anh. Hôm đó, anh sẽ mời đến một khách mời đặc biệt, đúng, anh đã mời người đó. Chúc em vui...”

Kể từ giây phút nhận được thư mời đó, tôi đã biết khách mời chính là “Quán chủ”.

Bảy năm trước, nơi tôi tưởng là nhà của Quán chủ lại là nhà bố mẹ anh Yoshitarou, nơi anh Yoshitarou đã sinh ra và lớn lên. Suốt bảy năm ròng sau khi tốt nghiệp đại học, công việc bận rộn cuốn tôi đi, sao mà tôi lại chẳng mảy may nghĩ đến chuyện tới thăm nơi đó lần nào, giờ nghĩ tới mới thấy thật là kì lạ.

Ngôi nhà đó, sau khi con cái trưởng thành cả, bố mẹ anh Yoshitarou chuyển đến đảo

Yoronjima nên thành ra để trống, không còn ai ở, anh Yoshitarou và chị gái tôi quản lý, dùng làm nhà nghỉ cuối tuần. Hồi tôi còn gửi thư đến đó, bố mẹ anh ấy vẫn còn ở đó thì phải, có lẽ khi nhận được thư, họ sẽ liên hệ với “Quán chủ”. Nếu là như thế, cũng đảm bảo giữ bí mật thân thể của “Quán chủ”.

Tôi cứ mông lung nhớ đến nhiều chuyện, tự nhiên lại tủm tỉm cười chẳng thể nào nín

nói.

Trong bảy năm này, quanh tôi có nhiều biến đổi.

Năm ấy tôi tốt nghiệp rồi trở thành chú.

Cũng trong năm ấy, ông anh trai tôi trở thành bác, từ bỏ lối sống rịt trong nhà, một mình bỏ sang Ấn Độ. Do bạn bè mời sang làm việc, làm thế nào mà quen biết được hay vậy

nhỉ, đúng là chuyện đáng ngạc nhiên. Sau đó, anh ấy có về lại Nhật không, tôi cũng

không rõ chi tiết thế nào. Lần cuối cùng tôi nghe chuyện về anh cũng từ ba năm trước rồi.

Tôi nghe mẹ nói lúc ấy anh đang ở London.

Năm sau đó, bố mẹ tôi đóng cửa hàng, rời bỏ “con đường hoang vắng” của khu thương

mại đến một chỗ khác mở một quán cà phê nho nhỏ. Quán bài trí đẹp đẽ, đồ ăn ngon lành nên bây giờ khá là ăn nên làm ra.

Người ra đón tôi khi tới nhà anh Yoshitarou vốn nằm ngoài sức tưởng tượng.

Bảy năm rồi mới gặp lại người ấy, ấn tượng vẫn không khác gì lần cuối gặp nhau.

“Waka! Sao thế, sao lại ở đây thế này?”

“Lâu lắm không gặp, Nishiyama.”

“Ồ! Waka... Có lẽ nào Uchida Waka... cậu là em gái anh Yoshitarou sao?”

Waka cười không nói gì.

Hồi mới quen Waka, tôi đã có cảm giác mình có biết người này, ra là trước đây từng gặp một lần trong đám cưới chị.

Vừa tốt nghiệp xong, Waka cũng nghỉ việc ở “Thư lục” rồi đi Mỹ du học.

Về nước rồi, tôi cũng chẳng rõ cô ấy làm gì, nhưng năm ngoài sau khi lấy chồng và trở

thành bà nội trợ, cô ấy vẫn bận rộn với các công tác tình nguyện và hoạt động viết lách.

Chẳng có thời gian hỏi thăm chi tiết nên tôi cũng không rõ nữa, nhưng Waka có vẻ hạnh phúc.

Tôi được Waka dẫn ra vườn. Chắc là làm theo kiểu tiệc ngoài trời.

Ở đó, bố mẹ tôi, chị gái, cả thằng cháu Kazushi mới vào tiểu học nữa, cả anh Yoshitarou đang buồn rôm rả với cháu tôi. Tôi đặt tay lên vai anh Yoshitarou, người đang ngồi trên xe lăn nói chuyện với Kazushi.

Anh Yoshitarou quay đầu lại.

“Ồ, đến rồi kìa. Mọi người đang đợi em đây.”

“Hửn rồi.”

Tôi nói ngắn gọn, cười cười.

“Ha ha ha, còn nhiều chuyện để hàn huyên đây, nhưng đầu tiên ta cứ cạn ly đã nào.”

Chúng tôi cạn ly chúc mừng theo anh Yoshitarou.

Một lúc lâu sau đó, tôi chào hỏi và nghe từng người chúc mừng công ty mới, nói dăm ba câu chuyện vô thưởng vô phạt, đến khi những cuộc chuyện trò vãn bớt, tôi và anh

Yoshitarou mới được yên tĩnh tại một góc đình trong vườn.

“Em không nghĩ Quán chủ lại thân cận với em đến vậy đâu.”

“Ha ha ha, người ta hay nói mà. Thứ cần thiết đối với cuộc đời một người luôn có sẵn xung quanh họ.”

“Đúng với trường hợp của em nhỉ. Mà dẫu có thế, em cũng không biết Waka

và anh

Yoshitarou lại là anh em đâu.”

“Người không biết không có tội. Em có bao giờ gặp gia đình anh đâu mà.”

“Nhưng dù thế nào đi nữa, em gặp gỡ Waka ở ‘Thư lạc’ đúng là quá ngẫu nhiên.”

“Điều đó không phải là ngẫu nhiên đâu.”

“Không phải là ngẫu nhiên?”

“Đúng, em còn nhớ ai là người đầu tiên tìm ra ‘Thư lạc’ không?”

“Đúng là do chị em đưa... A! Nếu thế... có lẽ nào?”

“Đúng. Lúc đó, Waka đã làm việc ở đây rồi.”

Tôi nhìn chị chòng chọc. Chị chẳng hề nhận ra ánh nhìn của tôi nên vẫn cứ vui vẻ chơi với Kazushi.

“Vậy là, Waka đã đặt sẵn tờ quảng cáo của ‘Thư quán’ vào hôm sinh nhật em và kết nối em với anh Yoshitarou sao?”

“À, khi em trở thành khách quen của quán, đúng là cũng dễ hơn để khiến em sử dụng

dịch vụ của ‘Thư quán’. Nếu cần, Waka có thể giới thiệu ‘Thư quán’ trực tiếp cho em.

Nhưng mà, chắc em có chút hiểu lầm rồi...”

“Sao vậy anh?”

“Em nghĩ anh là ‘Quán chủ’ sao?”

Trong một thoáng, tôi hít vào một hơi, xoay mặt về phía anh Yoshitarou:

“Dạ, không phải sao?”

“Không phải. Không phải anh đâu. Anh không nói dối. Anh cũng từng dùng đến dịch vụ

của ‘Thư quán’, anh còn từng nói là giới thiệu cho em gái còn gì. Đó là sự thật. Vậy nên, anh không phải ‘Quán chủ’ đâu. Anh chỉ là trung gian thôi. Anh cung cấp nơi này làm địa chỉ gửi thư, vậy thôi.”

“Vậy, người đó là ai thế...”

“Anh đã nói là hôm nay sẽ mời đến một khách mời đặc biệt còn gì. Kia kìa.”

Tôi nhìn hướng lên theo ánh mắt của Yoshitarou lên ô cửa sổ tầng hai. Chỗ tôi ngồi

không thể nhìn rõ mé cửa sổ tầng hai. Tôi vội đứng bật dậy, nhìn lên cửa sổ tầng hai.

Người ngồi chỗ cửa sổ là...

Anh trai Hiroto.

“Anh...?”

Tôi vội lao vào trong nhà, chạy xộc lên tầng hai. Tôi cũng chưa biết được điều gì nhưng tóm lại là cứ chạy đến chỗ anh đã.

Gặp được rồi, anh tôi đột ngột nói, “Em có dùng món quà của anh chứ?”

“Quà...?”

“À, thứ gửi kèm theo trong lá thư thứ mười ấy.”

Anh tôi cười cười rồi chỉ vào những lá thư đang rải trên bàn. Ở đó là mười lá thư sắp thành hàng. Không sai, đó là những lá thư tôi viết cho “Quán chủ”.

“... Vậy là, ‘Quán chủ’ là... anh sao...?”

Anh tôi lại nở nụ cười ngại ngùng, khẽ nhướn một bên lông mày của mình lên rồi chậm

rãi gật đầu.

Tôi chẳng biết nên làm gì hay nói sao, cứ ngó mãi những lá thư sắp hàng trên bàn. Anh trai tôi, mà không, “Quán chủ” dường như biết được tình trạng này, anh nhìn ra phía cửa sổ ngắm dãy núi gần đó. Anh như phóng tầm mắt ra xa hơn rồi bắt đầu nói chuyện:

“Lúc nào đó, anh có thể nói chuyện với em thì tốt quá... nhưng mà em đã cố gắng được

đến mức này rồi. Chúc mừng em. Đó là một minh chứng em đã đi lên không dựa vào tài năng mà dùng nhiệt huyết với ý chí mạnh mẽ dám làm dám chịu của mình đây. Thật sự

rất đáng nể.”

Tôi tin rồi. Anh trai tôi chính là “Quán chủ”. Ngực tôi căng lên, nóng hổi, tôi cảm thấy nước mắt ướt má.

“Anh... em cảm ơn. Em chẳng biết anh lại chính là ‘Quán chủ’... cứ cho anh chỉ là... một kẻ vô công rồi đời.”

“Anh hiểu. Em không cần nói gì cả.”

“Nhưng... nhưng...”

“Được rồi. Quan trọng hơn, xem kia, em là chủ nhân bữa tiệc hôm nay mà. Mọi người

đang nhìn ta kia.”

Toàn bộ những người ở vườn đang dõi lên nhìn chúng tôi.

“Nào, ta cùng đi thôi.”

Anh nắm lấy tay tôi rồi đứng dậy, rời khỏi căn phòng rồi xuống tầng đi ra lối vườn.

Ra tới vườn, anh bắt tay với anh Yoshitarou, tự anh chúc câu cạn ly với mọi người một lần nữa.

Đây dường như không còn là người anh nhút nhát kiếm lời tôi biết mà như một người

hoàn toàn khác.

“Chúc mừng chuyển ra khơi của Ryouta!”

Anh nói thế rồi nâng chiếc ly hướng lên bầu trời xanh thẳm, dáng điệu anh

nhìn về phía tôi tươi cười, sao thật giống hình tượng “Quán chủ” trong lòng tôi.

Đương nhiên ông anh “Quán chủ” kiệm lời chẳng thêm giải thích gì nhiều cho tôi, phần lớn tôi nghe lại từ lời kể của mẹ.

Sau bốn năm làm việc cho một doanh nghiệp lớn trên Tokyo, anh đã từ bỏ tương lai hứa hẹn để về quê. Anh quyết định làm thế là do tình hình quán ăn xuống dốc lúc bấy giờ. Bố

mẹ tôi vẫn còn thẳng con thơ đại là tôi phải nuôi nấng nên đã hỏi ý kiến anh.

“Con sẽ nuôi Ryouta lên hết đại học, bố mẹ không cần lo lắng”, anh nói thế rồi đột ngột trở về. Lúc đó, anh đã viết đơn xin nghỉ việc rồi.

Ngày ấy, bạn gái của anh tôi là đồng nghiệp cùng công ty, hình như chị ấy không thể theo nỗi nguyện vọng về quê của anh mà bỏ lại tương lai đầy hứa hẹn. Cuối cùng, anh hủy

hôn.

Bố mẹ tôi thấy rất có lỗi về điều này, nhưng anh lúc nào cũng nói, “Thứ mà cô ấy muốn ở

con không phải là bản thân con mà là địa vị xã hội, danh tiếng và tương lai của con kia.

Nên thế này cũng tốt.”

Rồi cười.

Bố mẹ tôi chỉ nghĩ là anh sẽ thừa kế cửa hàng, nhưng anh trai tôi lại nghĩ theo kiểu khác.

Bao ngày rờn rã tranh luận, tư tưởng anh chẳng hề lung lay. Anh cho rằng nếu mình cứ

đi theo lối mòn kế thừa và khôi phục cửa hàng thì cũng chỉ có một nguồn thu nhập, được ăn cả mà ngã thì về không. Vậy nên, anh đưa ra ý tưởng xây sửa lại cửa hàng nhưng

mong bố mẹ tôi là người thực hiện. Anh sẽ tự nghĩ ra một phương pháp khác

để ổn định tài chính của gia đình... Anh giải thích đi giải thích lại điều đó. Cuối cùng, bố mẹ tôi cũng bị thuyết phục.

Thế rồi, anh tôi bắt đầu cuộc đời “Quán chủ”.

Có vẻ như anh cũng dễ dàng kiếm được khách. Đương nhiên, không thể thiếu sự giúp đỡ

của anh Mori.

Chủ nhân của “Thư lạc” – anh Mori vốn là đồng nghiệp cũ của anh tôi. Nhờ anh Mori

giúp đỡ, lượng khách hàng của “Thư quán” vượt qua cả dự tính ban đầu. Chỉ cần nhìn

vào những lá thư gửi tôi là biết, một lá thư anh viết vốn đã dài hơn bình thường rồi. Viết cả đồng thư như thế, đúng là phải tốn rất nhiều thời gian. Vì tính cần thiết của nó, anh đóng cửa trốn luôn trong nhà.

Ban đầu, anh dự định vừa làm “Quán chủ” vừa mở rộng công ty nhưng cuối cùng ngày

nào cũng bận rộn đến vỡ cả kế hoạch đó.

Chỉ là, sau khi “Quán chủ” hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng phải mất vài năm sau mới thu lại được. Giai đoạn năm năm đầu khá là vất vả, mẹ tôi phải lo cho cả bữa ăn. Tôi đã mang cái ấn tượng về “ông anh trai rúc mình trong xó nhà, không làm lụng gì chỉ gây

phiền hà cho bố mẹ” từ buổi ấy.

Theo kế hoạch ban đầu của anh tôi, đến lúc tôi vào đại học, kinh tế của gia đình cũng đã ổn định hơn nhiều. Khi ấy, công việc Quán chủ của anh cũng sang đến năm thứ sáu.

Lần đầu tiên tôi mới biết được rằng căn phòng tôi ở trọ suốt thời đại học là do người chủ

cho ở coi như quà cảm ơn, tiền học của tôi cũng do anh chi trả.

“Quán chủ” đã viết trong lá thư cuối cùng của mình rằng:

“Tôi có cảm giác như thể để trao đổi được cùng em lá thư này tôi đã làm công việc này suốt mười năm.”

Những lời đó lại thành ra đúng như thế.

Anh tôi đã trở thành “Quán chủ” vì tôi, chỉ dạy cho tôi những điều bản thân mình không được phép quên trong đời, đến khi vai trò của một “Quán chủ” đã kết thúc, anh mới lại bước ra ngoài bắt đầu lại cuộc đời mình.

Lòng ngực tôi nóng lên nghẹn chẳng ra lời.

Tôi cố nói ra, với một âm điệu nghẹn nghẹn:

“Anh...”

“Sao?”

“Anh, vẫn chưa kết hôn sao?”

Anh rút ra từ túi áo ngực một tấm ảnh rồi đưa cho tôi.

Bức ảnh chụp một cô bé tóc vàng rất dễ thương đang trong buổi tập đứng.

“... Thế này là sao?”

“Cháu gái em đó.”

“Ồ! Thế nghĩa là, anh...”

“Ba năm trước, anh đã lấy vợ bên Anh rồi.”

Gia đình tôi chẳng có vẻ gì ngạc nhiên trước lời tuyên bố đó. Tôi vừa nhìn bố mẹ mình vừa cất tiếng hờn: “Tại sao không nói cho con biết?”

“Tại Hiroto muốn tự mình nói cho Ryouta biết mà... nhỉ?”

Mẹ tôi quay qua bố nói như thể tìm một sự giúp đỡ.

Bố tôi chỉ cười.

Tôi lại quay sang anh.

“Tên cháu là?”

“Aya.”

“Aya... Em sẽ nhớ... Anh, tuy có hơi muộn, chúc mừng anh.”

“À, cảm ơn em.”

Tôi ngắm nhìn bức ảnh đứa cháu gái lần đầu được thấy và nghĩ đến một điều.

Về lời hứa “trao đổi” với “Quán chủ”... Về điều mình cảm thấy muốn làm để thực hiện

lời hứa đáp đền cho “Quán chủ”.

Một lúc nào đó, mình sẽ trở thành “Quán chủ” của đứa trẻ này chẳng...?

Bầu trời xanh rộng giữa vùng sơn non như reo vui mừng tương lai của chúng tôi.

Lời bạt

Bây giờ, tôi đã viết xong tác phẩm thứ ba của mình *Cửa tiệm của những lá thư*. Tôi đang ngồi một mình trong thư phòng để viết lời bạt này.

Mùa hè năm ngoái, khi tôi xuất bản cuốn *Nếu ngày mai không bao giờ đến*, rất nhiều bạn đọc đã gửi cảm nhận của họ đến tôi. Đó như một mối duyên dẫn ta đến với nhiều cuộc

gặp gỡ tuyệt vời. Nhờ những cuộc gặp gỡ đó, tôi có được cơ hội tham gia diễn thuyết hay làm khách mời trên sóng truyền thanh.

Đem tác phẩm của mình bày ra trước thế giới cần nhiều dũng khí lắm. Nhưng một khi có dũng khí hành động thì thế giới của tôi sẽ từng bước mở rộng ra. Chính vì thế, lần này, tôi lại có cơ hội mời các bạn đón đọc một tác phẩm mới của tôi.

Tôi không phải dạng viết lách thường xuyên. Chỉ khi nào cuộc sống của tôi có những

điều cực kì muốn truyền tải đến mọi người, hay khi có những người mình thực lòng

muốn truyền tải đến họ. Chỉ những lúc ấy, tôi mới viết. Lần này là nhờ một cậu sinh viên đã luôn hỗ trợ công việc của tôi suốt bốn năm trời. Nhìn cảnh bon chen đi xin việc của cậu ấy, tôi mới quyết định, “Được rồi, hãy viết theo cách nghĩ của mình!” rồi bắt tay vào viết, đó chính là tác phẩm *Cửa tiệm của những lá thư* này.

Tôi không có ý dùng tác phẩm này để chỉ dạy cách thức vượt rào tuyển dụng (xin lỗi

những ai đã mong đợi điều ấy khi đọc cuốn sách này).

So với việc thành hay bại trong quá trình xin việc trước mắt, cuộc đời sau này ra sao, ta sẽ sống là chính mình như thế nào mới là điều quan trọng hơn hẳn. Điều đó, tôi muốn gửi đến cho cậu ấy, đến cho những bạn trẻ đồng tuổi với cậu ấy và cả những người đang

mang cùng mối lo nữa. Tôi muốn gửi đến những bạn trẻ đang nắm tương lai của đất nước này. Với quyết tâm đó, tôi đã khởi thảo cho tác phẩm này đây.

Thực ra, tác phẩm này kể từ khi bắt đầu viết cho tới tận lúc hoàn thành mất nhiều thời gian hơn tôi dự tính ban đầu. Tôi phải xem xét những điều mình muốn truyền tải có thể

truyền tải một cách rõ ràng không rồi còn viết lại, việc đó lặp đi lặp lại chẳng biết bao

nhiều lần.

Quá trình đó là điều đương nhiên, nhưng bắt đầu từ lòng kiên nhẫn, ta cần đến rất nhiều trí lực theo nhiều nghĩa. Đối với tôi, nó mệt mỏi hơn nhiều các tác phẩm mình đã viết ra như *Cuốn sách của nhà hiền triết* hay *Nếu ngày mai không bao giờ đến*.

Chỉ là, dẫu có vậy, tôi không hề có ý từ bỏ giữa chừng.

Nếu là tôi của trước đây, điều này cũng chẳng phải lạ gì nhưng tôi đã giữ vững niềm tin

“Nhất định, mình sẽ hoàn thành một tác phẩm hay!” rồi tiếp tục viết.

Với lại, trong lúc tôi viết tác phẩm này, tôi luôn nghĩ đến “một điều gì đó” và “một điều gì đó” đấy biết đâu lại là cách suy nghĩ được giới thiệu trong

chính tác phẩm này.

Tôi lúc nào cũng viết một mình.

Ngồi một mình trong căn phòng yên tĩnh, lặng lẽ viết.

Nhưng, tôi không thấy cô độc.

Tôi có ý định mình sẽ một mình ngồi trên bàn viết ra một tác phẩm với đội cổ vũ hùng hậu đủ để lấp đầy sân bóng chày Koushien.

Đội cổ vũ đó giờ tôi vẫn chưa thấy đâu nhưng khi tôi vượt qua được bức tường của mình cũng là lần đầu tiên gặp được họ, đó là những người có suy nghĩ “đọc được tác phẩm này thật tốt quá”.

“Có những người đang đợi tác phẩm này hoàn thành. Dẫu có gặp gian nan nhường nào,

chỉ cần vượt qua, chắc chắn sẽ có hàng vạn người sẽ nghĩ rằng đọc được *Cửa tiệm của những lá thư* quả là điều may mắn. Nhất định tôi sẽ gặp được những người như vậy.”

Nghĩ vậy, tôi đã nghe thấy đâu đây những tiếng hò reo ủng hộ.

Giờ, khi đọc xong hết tác phẩm này rồi, bạn cũng sẽ trở thành một người trong số đó

chứ?

Bởi vì tôi đã nghe thấy được những tiếng cổ vũ của các bạn đọc cuốn sách “May mà cuốn sách này đã được xuất bản, cảm ơn anh” nên mới có thể cố gắng hoàn thành nó.

Đương nhiên, để có được cảm xúc như vậy cũng là nhờ nhiều người đã nói rằng “Chúng

tôi trông đợi vào tác phẩm tiếp theo của anh Kitagawa đấy!”. Những độc giả đã tiếp sức cho tôi, thật lòng cảm ơn các bạn.

Giờ, đến lượt người đã đọc cuốn sách là bạn đấy, đến lượt bạn nghe thấy những tiếng cổ

vũ và vượt qua bức tường khó khăn của mình rồi. Tôi cũng sẽ là một người trong đó lớn tiếng ủng hộ bạn.

Hãy cứ rạng rỡ, tươi vui và là chính mình. Ngoài ra... đâu có thể nào! Hãy cứ chạy tiếp đi.

Viết được tác phẩm này, tôi đã nhận được nhiều lời khuyên bổ ích cho cấu trúc của câu chuyện từ giám đốc Hoshiba và phụ trách biên tập Ishibashi của Discovery 21. Morisue đã cung cấp cho tôi rất nhiều ý tưởng liên quan đến “Thư lạc”. Nếu không có sự giúp đỡ

của những người đó, *Cửa tiệm của những lá thư* sẽ không thể ra đời được. Tôi muốn mượn một góc nhỏ, xin gửi lời tri ân đến họ. Thành thật cảm ơn.

Ngoài ra, những thành viên hội “Soumei” lúc nào cũng giúp đỡ tôi, những em học sinh

luôn chỉ dạy cho tôi nhiều điều và cả những người đã tài trợ cho tôi. Những người tôi đã có cơ hội được gặp từ trước tới nay. Người vợ và con gái luôn thấu hiểu tôi nhất nữa.

Những độc giả đã luôn đọc sách của tôi từ trước tới giờ. Và cả người đang đọc cuốn sách vào lúc này đây là bạn nữa.

Xin có lời cảm ơn.

Cảm ơn mọi người.

Đầu hè 2007

Hết